ב בסיון, תשמ"ח 20.5,1988

שבו כולם יעבדו בקצב של בנק אגוד.

נורה רייכמן. על בעלה השלישי הטוב

מוטי דניאל, קוראים לזה אהבה

"אשומון מקומי

ואוות גברים

מידע עוכני, פעילות כספית דינמית וביצוע מהירמקנים לך יתרון עסקי ברור שיירים מור

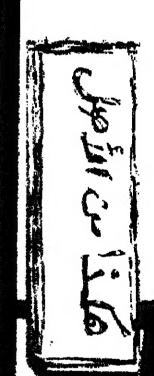
בחדר עטקות בינלאומיות הפועל עד 9 בערב אתה יכול

בחדר עסקות בינלאומיות הפועל עד**פ בערב** אתה יכול לסגור עסקה בקצב של המרכזים הפיננסיים בעולם

כאשר אתה מקבל מימון בתנאים מחים, לפי קריאה (בגלקאס), אתה יכול לנהל את מזרים המזומנים בגמישות ולפי צרכי החברה.

כדי שהמטען יגיע במועד ורמקום המתאימים לך, אתה צרין מכתב אשראי מחיק, מקצועי ובזמן. -

עכשיו נותרה רק שאלה אחח

טיפול מקצועי בהחכרת כל סוגי הציור, לכל המגזרים במש

שנעלים על בע"מ, רח' רניאל פריש 3 ת"א טל. 261251(03) קומה 14, בין השעות 15:00 ובכל סויפי בוק הפועלים

על אלפי מוצרים על אלפי מוצרים עלענג מתוצרת הארץ

הגרלתענק

מקרר אמקור XL שיסות לאירופה = 20 סופי שבוע זוגיים = 2 הפלגות שיט למצרים

מכנסיים קצרים מכותנה

1750 P7 4-8 מרחם 750 p

חולצות 'חבורת הזבל" 990

Stilliehael MARKS & SPENCER לגברים

"מרקס אנד ספנסר

חולצות פיקה (לקוסט)

עוד לא היה מבצע כזה! רדיו מייפ 17-70

במזומו 265 ייי

או ב-2 תשלומים כל תשלום 55 50 שיח

קומקומים חשמליים אוטומטיים

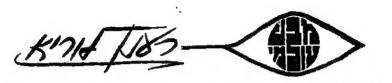
במזומן 265 שיח או ב-5 תשלומים בל תשלום 550 שיח

@HITACHI @HITACHI ШИКЕ ИЕҚ

או ב-10 תשלומים בל תשלום 19350 שיה

במשביר-המבחר אדיר והמחיר ... סביר

מלחמת הבחירות מתחילת

החזיר את העופינו בגלל אמשיותו, לא בגלל תאוח בצע"ו

Rizezio

ד' בסיון, חשמ"ח 20.5.1988

בל הזכויות שבורות ל"מעריב" This Magazine is a Supplement to Maany International Edition

ראשומון מקומי. טרגדיה

בעלה השלישי והטוב 14 יצחק כרחורין

קוראים לזה אהבה תלמה אדמון

רכבת ישראל הונתן גפן

קאונוי בלשכת העיתונות עמוס לככ

טיול "סופשבוע", צוקי גיתה נילי פרידלנדר

גוטה **ז2** הונתן גפן

לאכול בחוץ **35** שטח פרטי, יוסי ביילין נורית ברצקי

מלחמת השחרור של מאצ'ו־כיל אכיכה מץ

> שיפודים 🔟 מאיר עוזיאל

תאוות גברים 45 מיכל קפרא

פיונטי. זה מהאופנה יוורית חנוך

חיים ואוהבים תמר אבידר

פנטהאוז יגאל לכ

נשלו: נילח רווכמן, ארכיטקטית, נקואה גאופר לפרום' אוריאל דייבמן לובל בעמד 14. צילם: ראבן קטטדו

אורדו עמי דור־און קונית עורך: דניאלה בוקשטין

זוגלובק וה"זרבובים"במבצע עולמי

בכל אריזה של נקניקיות "גוליבר" תמצאו מדבקת "זרבובים"

ומי לא אוהב את ה"זרבובים" מהטלויזיה... כולם אוהבים ! ולזכות בפרטים ...כולם, כולם אוהבים ! אז עכשיו זוגלובק מצרפת בשבילכם את כל הכיפים האלה במבצע פרסים עולמי.

מחשב תואם I.B.M - P.C

סספ מערכות שי מטש בוקס

רק רגעו קודם זוכים בפרס מיידיו בתוך כל אריזה של נקניקיות גוליבר זוגלובק תמצאו מדבקת "זרבובים". אחרי הסרת המדבקה נשארת בידכם תוית לבנה עם סמל זוגלובק באדום. איספו 5 תוויות, רשמו את פרטיכם, השלימו את הסיסמה "נקניקיות____

בשר עולמי" ושלחו במעטפה אל ת.ד. 50239 ת"א,מיקוד 1500,עבור "מבצע עולמי". מי שישלח יותר מעטפות יגדיל את סיכוייו

בהגרלה ישתתפו כל המעטפות שישלחו עד 30.6.88. בהצלחה ו...בתאבון!

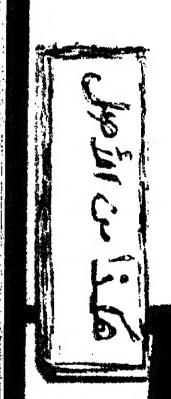
נקניקילת שוליבר בושלובק. wir olz

סננית עורך: אורית חראל פורד גרפי: יורם נאמן

מין אבותו אורלי אנשל, נטע גרינשמן

5 Bipealo

אביק וזה עובר.

סנטימטרים הקצדה ביותר לחיסכון: בעצבים.

בזמן.

תרמי חיא:

כי שיטת תרמוקיר לגידוד

השיטות חקיימות: תרמוקיר + מים ואפשר לתתחיל לנודד.

תחשכונית ביותר - תרמוקיר

זול בחשוואה לכל שיטת

בידוד־איטום אוורוג. תוְמוּקיר ארוז בשקים, מוכן לשימוש מידי ואין איבוד חומר תקלח ביותר - יישום זחת

לוה של הטיח הרגיל **הנוחה ביותר** - בתוך הדירה

או בחוץ, חבחירה בידן היפה ביותר - עם שכבת

ציפוי רויצונית דקורטיבית.

חיעילה ביותר לבידוד ואיטום בנייני מגורים. יעידו על כך מומחי בנייה

המחירה ביותר.

באנדגיה.

כי 2 טנטימטרים זה כל מה שתרמוקיר צרין על מנת לבודד את דירתך. רק 2 סנטימטרים של תרמוקיר -שכבת חבידוד חמושלמת -ובחורף צריך לחמט פחות, בקיץ צריך לכורר פחות ובטחייכ צריך לחשקיע חרבה פחות

עוד מוצרים

מבית תרמוקיר לבחירתך: תרמוקיר חוא פרי פיתוחה של חברת "צטוםסאח" הגרמנית -חחברה חמובילה בעולם בייצור חומרי בידוד מתקדמים לבניה.

> תרמופין - ציפוי דקורטיבי משובח, אטים למים ונושם. תדמונג - תערובת מוכנה לבידוד נגות ורצפת. קירית - טיח חוץ ופנים אטים למים וטשם. מתאים לטיוח מכנים בקרבת חים.

ריצופיט - טיט לריצוף אריחי טרצו ושיש בחיר. קרמיטיט - טיט לחרכנת אריחי קרמיקה, שיש ואבן נסורח.

זהו רק חלק קטן מן תמגוון הרחב של מוצרי בידוד ומוצרי בניח אותם תוכל למצוא בתרמוקיר. את מגוון מוצרי תרמוקיר ניתן לחשיג במגרשים לחומרי בניה בכל רחבי הארץ.

ידועי שם בעולם כולו ומאות אלפי חבניינים, בארץ ובעולם ש-2 טנטימטרים שלתרמוקיר

כי ודאי ידוע גם לך שאניגיח

נם משרד האנרגיה והתשתית

חבין כי בידוד מתאים של

הדירות מבטיח חיסכון עד 50%

בהוצאות לחימום או סירור

הבית, ולכן קבע מכון התקנים תקן פיוחד (תייי 1045) לבידוד

אי עמידה בתנאי התקן היא

עבירה על חוק התכנון

תרמי של בנייני מגורים.

עולח כסף.

טייט, לפי אזורי האקלים 2-6

וזה לא פחות חשוב. כי חבל לנסות פתרונות זמניים

לבידוד ואיטום אם אפשר

לחגיע בצעד ראשון לפתרון של

קבע. עם תרמוקיר אפשר לחסוך את עונמת הנפש הכרוכה בקיר לח

וסדום ובתשבונות חשמל שייאוכליםיי נתחים כבדים מן

תרמוקיר. זה מה שחקיר שלך

צריך, ווח גם מת שאתה צריך.

תרמוקיר. לאיכות חיים ולשקט נפשי לטווח ארוך.

חמשכורת.

הציפר שעולה על כל קיר

NIDIIDIN TDD/THN

מאת אביבה מץ

ילה. התיישבות בשומרון עטור פה בעצי זיה, יושבת על הר. למטה, בעמק הפורה, שוכן הכפר תורמוס עיה. אלה מכיטים למטה ואלה מסתכלים למעלה. שכנות עין כעין. קשר ישיר. בכביש המוליר לשילה לא ניכרים ארועי החודשים האוערונים. רכב סיור של צה"ל עושה שם רוכו הלוך ושוב. שקט כאיזור. אווירה פסטורלית לכאים מן החוץ. בכניסה לישוב שלט: "ישיבה כולל אברכים". אברך עטוף טלית יוצא לקראתנו. בירו האחת ספר תפילה, בירו השניה מכשיר־קשר. מי צריך מלים.

הבתים הקטנים סביב צלע ההר כנויים כצינעה. כלא כרק, כלא התכלטות. אופני־ילדים פזורים בכניסות, הרבה מאוד זוגות אופניים. רגלי הלאום כחולים־לכנים כמרפסות הפתים. ישוב חגיגי. גם ילרי בית הספר האיזורי מקושטים בכחולילבן לכבור יום ירושלים. לא ניכר בהם דבר ממה שקרה כאן כל"ג בעומר. ישוב קהילתי שליו כיום חמסין.

לפני שכוע ושלושה ימים נהרג כישוב רועה הצאן הערכי ג'ורה מחמור עוואר מהכפר השכן תורמוס עיה שבעמק למטה. "ג'ורה היה קורכן האינתיפאדה", אומר יונה צורף, מזכיר שילה, "אם לא היתה אינתיפארה, זה לא היה קורה. יש מלחמה באיזור, ובמלחמה נופלים קורבנות".

את אירועי אותו יום מתאר רב ברקוביץ', יו"ר המזכירות כשילה: "כל"ג בעומר, כשעה ארבע אחרי הצהריים לערך, ראתה אהובה מנצור מחלון כיתה ארכעה רועים עם עדר ככשים מתקרכים לבתים הראשונים של הישוב. כיתה של אהובה מנצור משקיף אל מטע חשקרים, קרוב למתקן השעשועים של הילרים שלנו. אחוכה נכנסה ללחק. מיד התקשרה לרכז הבטחון, אכל הוא לא

לא רחוק מכאן טיפל ישראל זאב בטלאים שלו. מישהו הועיק את ישראל. הוא לקח את הרובה שלו, אם־16, עלה על הווספה ונסע למקום. אני לא יורע מה הוא ראה שם, אני רק יכול להגיר שַישראל סיפר לי שהוא ירה יריה אחת כאוויר, אחריכך עוד אחת כאדמה -וזהו. הרועה נמצא מת כשטח. אחרייכן באו מהצבא, עשו שיחוור מוקדם עם מפקד האיזור, ועוד כאותו ערב, עשו גם תחקיר בשטח. כל הצבא היה כאן. לאחר מכן הגיעה חמשטרה, ערכו שיחזור עם וידאו ולפחו את ישראל איתם.

רב וציפי ברקוביץ' מארחים. בכית שרק עכשיו גמרו לבנות הם מגדלים י בפשטחת. דב נולד בארה ב. התחבר בבני. עקיבא. ציפי מרפאה כעיסוק, ראשה מכוסה בכובע סרוג מתחתיו חבוי כמעט כל השיער. רק הקוני נשאר בחוץ. אורייכן יצטרפו לשיחה חברים נוספים מהישוב, כאלה שאיכפת לחם לחסביר

איך ולמח זה קרה. רב ברקוביד' מנסה להסביר את ההקעו "האיזור חות נחנה באופן כללי משקט לא חיו כאן מאורעות מי יורע מה מתחילת האינתיפארה נורקו פח (חמשך בעמוד 12)

unesio 8

ראשומון מקומי. מות הרועה

ג'ודה מחמוד עוואד, הרועה שנהוג, עם אשתו ביום כלולותיו.

אביו של מוחמד עוואד, אברציודה, על גג ביתו של חבן. עכשיו נטוש שם.

ריזיק עוואר: "אנחנו מכירים את כולם בשילה. כשהיתה להם בעיה עם כבש חולה היו מביאים את ג'ודה שיעזור. הוא גם טיפל בכבשים של ישראל. וגם הם היו עוזרים לנו. הכל מיה טוב".

יונה צורף, מזכיר שילה, עם תושב תורמוס עיה. "גם לי זה יכול היה לקרות".

ה קרה בחמישה במאי. היה יום תמישי. בשעה שלוש וחצי וק־ צת ג'ורה מחמור עוואר, 28, רועה צאן, שככ ללא רוח חיים על הקרקע גיסו ריזיק, רועה צאן גם הוא, נפצע מכרור כרגלו. הככשים מסכיב מאוך נכהלו. שתיים נהרגו וגם כלב אחד. כך אומרים תושבי הכפר הערבי תורמוס עיה. איפה הככשים עכשיה שאלנו. לא יודעים. ישראל זאב, תושב היישוב השכן שילה, שכנפת רמאללה, נמצא במעצר בחשר שגרם למותו של ג'ורה. כשעה שלוש באותו היום סכיר להניח שאף אחר לא הריח כאוויר ניתוח קצת שרוף של ירי מקנה

מאת מיכל קפרא

אם־16. סתם שעה. עשרה ימים אחרי, חיפשנו את האנשים. גם כצר הוה וגם כצר ההוא.

הכניסה הראשית לתורמוס עיה חסומה כשני סלעים גדולים. צריד להסתוכב ולנסוע בשביל עפר אחר המוכיל לכפר. לוחית הרישוי הישראלית של המכונית מהפנטת מבטים מסומיים. המכונית מטפסת למיסגר. ליר המיסגר יורעים הכל. ככה זה. מחפשים את משפחתו של ג'ודה. שני דוכרי אנגלית ורוכר עברית אחד – טכח לשעבר כאוניברסיטה כירושלים – מתנדבים לעוור, אכל גם לעזרה שלהם, מתכרר,

"אתם צריכים להגיע לכית של האכא, הנה זה שם". האצבע מונפת לכיוון הוואדי שלפרגלות הישוב שילה. די רמוק. איך מגיעיםז הסכר כללי: יצריך לנסוע ככביש שמוכיל לשילה

> "הם יירו עלינו". "המתנחלים".

"לא, לא, את לא מבינה כלום". דיאלוג ארוך, מתיש, מתמיה. נוש

נכר מכוגר פתערב בשיחה הוא

משהריו שואלים מוריסים שני הצעירים.

מה שחשוב זה מה שעישים היהורים, לא מה

חושבים הערבים. זה מה שקובע. הם אף פעם לא

שאלו אותי מה אני רוצה למה אני צריה

לשאול אותם מה הם הוצים"?

ומשם להיכנס כשביל עפר". מישוע מוכן להרריך אותנו? ילא, לאי. למור לא ? "לא, לא, כשום אופן". "מפחרים". כוכנה כופחרים? כוי יירה עליכם?

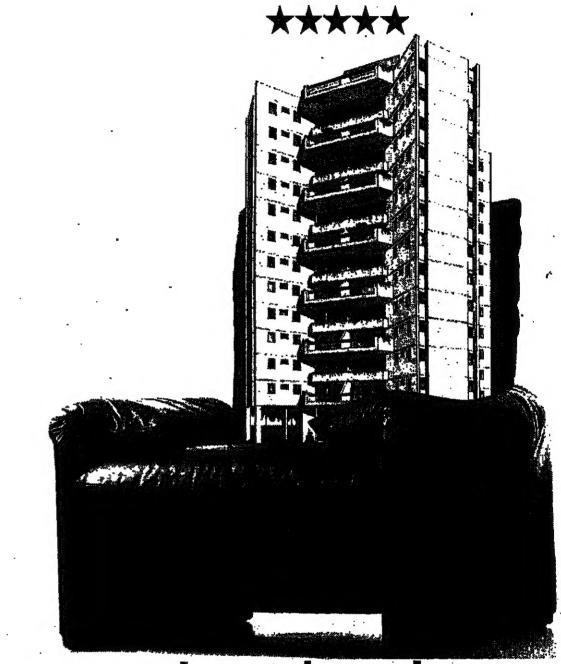
שילה וברקע תורמום פית, בסך חכל רוצים שכנות טובה

מה פתאופו למה שיירו עליכפו "איך ג'וויה מת"י אף אוצר לא יירוו עליכם. יראם יירו עלינו, מה תעשו"ז אות אדור לא ייריו. ילא, לא הולכים לשם". אכל זה רחוק כוהישוב, מה יש

מוכן להראות לנו היכן נמצא אכיו של ניורה הצעירים מביטים כו. "וה כסדר." הוא אומר להם. התלכשות איוכה. "אתם תהיו אחראים אם יקרה לנו

שתיקה אחן מהם סטורנט בכידיות. הקני שפח שם. נכנסים למכונית ועדברים על האוניברסיטה הטלורה מאו תחילת ההתקוממות. הרכח אינפורמציה קיבלנו מהתיקשורת וכחשת הבסודו על התטומה, המרדנות, השינאה. עכשיו לשם שינוי, וים נותנים שיפור במוד. (ומשך בעמד 11)

9 Blacaid

להביט מלמעלה על צפון ת״א

צמודה, חניון תת קרקעי ומחסנים.

כל דירה, חבנויה כיחידה פרטית

אוטוגומית ממוקמת באגף נפרד

ופוגה כלפי חוץ ל-4 כיוונים! הקיר

המשותף היחידי שיש לדירה עם

שכונה ברתה של 5 כוכבים בטחוו מכסימלי, בבניו חניה עילית

ברח' איינשטיין, במרכז רמת אביב, כל בניין - כוכב! נבנית שכונת מגורים שרמת התכנון מבנה כל בנין הוא דמוי כוכב, המבנה מצופה קרמיקה איטלקית - כוכב נוסף - המרפסתו והבנייה בה עולה על כל שכונה יוקרתית אחרת, בסביבה הקחבה 📗 מהמסד עד הטפחות. הלוכי רחב והרחוקה – צמרת אכיב. תושבי השכונה המשקיפה על צפון איטלקי, קירותיו זכוכית וש בו ת"א, נחנים מיתחן כפול: השקט של "תאורה מיוחדת וצמחיה עשירה. . הסביבה והשלווה שמעניק המף בנוסף ללובי הראשי יש לובי מואר הפנורמי של הים ושפלת תחוף – נוסף בכל קומה. דגש מיוחד מוו וגם הקירבה למרכז מסחרי בו פועלים סופרמרקטים וסופר פארם הפתוחים עד שעות "חושבות", מערכת אינטרקום -הערב המאוחרות.

הידיים – מפוארו מחצף שיש על הבסחון: 2 חדרי מדרגות – נפרדים, מעליות אוטומטיות

השכנים מבטיח שקט ופרטיות - מירבוים. טלויזיה משוכללת: גנרטור לשעת חרום ודלתות פלדלת, מבטיחים

בחלק מהדירות קיימת אפשרות למרפסת, רחבת ידיים, הצופח על הטף היפח הנשקף מסביב, ואלו רק חלק מהמעלות ההופכות כל דירה בצמרת אביב – לוילהן

את החדרים כרצונכם. בכל זירה מטבח מודרני, פינת אוכל ל־6 אנשים, מרפסת שירות גדולה, חדר יכוים א'רה', 00.800'00.ל1. שינח הורים עם חדר אמבטיה צמודה ואפשרות לחדר ארונות. דירות הגג המוצעות בצמרת אביב הן יצירה ארכיטקטונית יוצאת דופן.

תכנון הדירה בשליטתך!

צריך לראות כדי להתרשם.

קיימת אפשרות למשכנתאות ומסלולי

תשלום נמישים. אנשי אפריקה ישראל

לפרטים נוספים:

הדירות מתוכננות בדרך המעניקה

. הבית. תוכלו לבחור בדירה ששטתה

מכסימום נוחות ופרטיות לדיירי

להשקעות בעימ

ביצוע: ש.א פ. בעימ

ישמחו להפגש איתכם, להראות לכם את

המקום ולתת הסברים נוספים.

רח' אחד העם 13, טל. 18028

רח' איינשטיין ימים א'-ה' בין חשעות

משרד מכירות באתר:

- 14.00°1, או 149 מ"ר ולהלק 19.00°17.00 שבת 10.00°00.01 - 14.00°

פיץ לנו לחיות במרינה משלנו, עם חוקים משלנו"ו ונין שתר להילום בשכיל מרינה יהודית ולנו אסור"ז משם שיתה פוליטית מגיע פנצ'ר. מקבוצה בנק לאורי

שואופת בחור אחד. אכאל שבוה כחורה בת 12, בכבשים של ישראל, גם בנה את הריני בשביל הבבשים

"ווו כשכיל שכולם ידעו שרוצים פה רק אש"ף".

ת הסיסמה נותר באוויר הרחום של המכונית. "לא

לעשבים, בקוצים, כאכנים וכנחשים, והם מביטים

ולתות ביתו של ג'ורה הממוקם בהמשך, פתוחות.

לשרות טבונים, שיירי אוכל, נעל של תינוק, צילום של

האב סותרות אחת את השנייה. אכל האשה

ומטעה כל כך. שקט שהופך בקלות את החיפוש אתר

המשפוצו לטיולון אקווטי בכפרים ערבים.

. כמה קצת זה עניין יחטי. סיסמה על קיר.

וויו פה הפגנות?

"סצח".

ירו בכוח, כנסיון לגבור על התנועות הכלתי רצוניות. לאחור. מגיעים. האב איננו. הבית נעול. אבל אין בכי. אין צעקות. אין יללות. "שמעתי את האשה וחילרים אינם. יש שמיכות בערימה, שקית עם היריות", היא מספרת, "יצאתי החוצה לראות מה קרה. באו אנשים ואמרו שמישהו מת. רצתי למעלה וראיתי מג על הקיר, שטיחים, מזרונים, קירות חשופים, ריה שוח חבעל שלי. בתידורה שלי, אשתו של ריויק, שהיתה שם, אמרה לי לא לצעוק ולא לבכות. בהתחלה לא נתנו לי לגשח אליו. אחריכך לקחו אותו

וורים לכפר. השמועות על מקום הימצאו של לבית חולים. אחיה, ריזיק עוואד אבוינעים, יושב על הספה וחילרים נמצאים ככפר מראייר, כו חיה ממול. רגלו חבושה אחר הכרורים נכנס לירך ויצא. משפותה של האשה. זה בטוח. נוסעים. דגל בשהוא מספר על מהלך האירוע, כולם שותקים. אין אשר בלוי שתלוי על עמור חשמל מקניט את השקט, בקול שלו שנאה. רק תמיהה "כשראיתי מה קורה, צעקתי, אבל זה לא עור

חביות גדולות בחצר האגרות את מי הנשמים.

תם מבירים את אנשי שילה היטב? "בטח שאנחנו מכירים, ג'ודו "בטח שאנחנו מכירים, ג'ורה ואני אל המבוער. למה לכם מגיע ולנו לא, אופה לשמיר במכירים מוב את יונה, את יעץ. או לעם מני הכפר עוברים בארצות הברית " "נון מותר לתילות בשרכל מדינה לשמיר שלי מכירים את כולם. יונה הוא המוכתר של ספורית. הכים מכני הכפר עוברים את כולם.

בינל לעבר שני מבני אבן בודדים. אנחנו מתרכזים ביניהם, כן ארבע, עדיין לא התפתח. תנועותיר ענק וכולם זוכרים את הכוס קפה שלחם שממנה לגמו מעוותות. מראה קשה. כשהצלם יצלמם תחויק האם את ... היהורים השכנים.

בעיות פרנסה, אגב, משאירים לפתרון אללה והמשפחה המודחבת.

אחת מבנות הרוד הקטנות דצה בנוהירות לביתה בלי חיוכים. כתף נוגעת בכתף. על הצילום כתמים

לבנים. "הכתמים זה בגלל שהילר שניקה את התמונה חשב שיש זכוכית וניגכ חוק", מתנצלים. וככל ואת, למרות הכתמים, צילום הוענה פלאסי.

האשה: "שמעתי את היריות, יצאתי התוצה לראות מה קרה. כאו אנשים ואמרו שמישהו מת. רצתי למעלה וראיתי שוה הבעל שלי. בתירורה שלו שהיתה שם אמרה לי לא 1) Hisepia

לצעוק ולא לבכות. בהתחלה לא נתנו לי לגשת אלוו. אחדכה לפחי אתו לכית חילים".

"אולי הם לא רצו שיהיו שם עור רועי צאן", מנרכ

אמאל מכיסה כמצלמה בהתרסה. שלושה ילדים סכיבה. מתי תחוור לביתה המכודר אינה יורעת. "עכשיו אני מפחרת ללכת לשם", היא אומרת. "אכל אתריכך אני אחזור. כל הרברים שלי שם", ויש שמועות. שמעו, למשל, שמתנחלים ירדו אל הבית וביקשו לשרוף אותו אכל הצכא עצר בעדם. מישהו ראה: לא. שמעו. השמועה נהפכת לסיפור. הסיפור מביא פתר. הפחד מכיא את הרמוניוציה' חסרת

הפרופורציות של היהורים ממול.

להביא תמונה של נ'ודה ואמאל. היא הוזרת מתנשפת ובירה, במסגרת פלסטיק לכנה, נעוצה התמונה יום אחרון לרמאדן, וככל זאת מגישים פחיות שצולמה כיום החתונה המאושר. ג'ודה כחליפה ועניכה, קוקהיקולה לאורחים. ברוי מים, אגב, אין בכפר. יש מבט רציני, ואמאל בשמלת כלה לכנה, מבס רך יותר.

חוזרים לכסר תורמוס עיה לחפש את תאכ בו מכירים טוב את יונה, את יעקב, את ישראל. השמונים ושתיים. הרכה דוברו אנגלית ורוכרי ההתנחלות. תמיד הוא אמר לנו תבואו לרעות פה, אין ובמדינות אמריקה המרכזית. כפר גרול, אולי הוא שום בעיות, כשחיתה להם בעיה עם אינה כבש חילה בבית ההה לא. מנשיכים. אמן של ביורה נפטרה. את בפר מראייר. תוך דקות ספרות כל משפחת האשה . היו מביאים את גירה שיעורר, הוא גם היה מספל . אתר בחדל, אה שני בכלא. אף אתר לא מתגורב לפרט

האלמנה ושלושת ילדיה בביה אביה: "אני מפחדה ללכה הביתה" בהריון. על ברכיה יושבת הבת, באצבעות גרומות וגם הם היו עוורים לנו. הכל היה טוב מאור. בסרר. "לא מכאן, לא מכאן", נועק אחד מהם. אולי יראו מעבודה קשה היא מרפרפת על שיער הילרה, מופשת אורי המקרה שאלתי – למה. אני לא מכין, לא מכין. אתו הם וחלילה. מחבים את המכונית כשולי איזור בעדינות גכשושיות טפיליות. אמה מחויקה בידיה את ומיפעלים של שילה וממשיבים כחמש מאות מטרים שני הילרים הנוספים. שניהם תרשים אילמים. הגרול השערה בן רוד אחר. לאף אחד אין תשובה. סימן שאלה

(המשך מעמוז 8) שישה בקבוקי תבערה, הרבה אבנים, וכל שבת -מחסומים על הכביש. למרות התדמית שיש לנו בתיקשורת, החבר'ה מכאן, משילה, גוהגים כאיפוס גרול. לי נראה שרוב האוכלוסיה של תורמוס עיה, כלי להיכנס לנושא של הזרהות פוליטית, כמו גם רוב האוכלוסיה בשילה, לא מעוניינת בהתגרויות.

"ישראל ואב – אם מישהו היה מתעניין כו כבן־ארם - הוא אחר מאלה כישוב שלנו שמעוניין בשכנות טובה. אבל אני בטוח שיש גם כשילה וגם כתורמוס עיה כמה אנשים שלא מעוניינים". ציפי ברקובין: 'השוק הגדול היה שוה קרה

דווקא לישראל. הוא כליכך עדין. היה לו אינטרס לחיות כשלום עם הערכים. הוא מאמין בדו־קיום. אחר המתונים כיותר מכחינה פוליטית". רכ: "בנסיבות אחרות כחיים, הייתי יכול לראות

אותו בצתיבות שלום'. ציטי אמרה היום שהוא בעצם היה צריך להיות זה שירכר בשמנו עם התיקשורת".

טל שבודוי כור נוד?

- דב: "זה לא נכון. זה בכלל לא שטח שקרוב ל לדיר של ישראל. כתבו עליו שהוא המפלצת הגדולה כיותר ביהודה ושומרון, אכל הוא ככלל לא מוציא את הכבשים שלו למרעה. הוא מגדל אותן בשיטה מיוחרת כתוך הדיר. יש בתורמוס עיה אנשים שאומרים שכל ארמות שילה הן בעצם שלהם. או אולי במישור התיאורטי... אכל אם מדברים על ריב אדמות, אני לא יורע... יש אולי איזה קטע קטן, לפני שלוש "מעבר לחשיבות שיש למקומות כאלה כמו שילה, שהם המקרה. את מה שישראל סיפר לו הוא לא היה מוכן שנים, יכול להיות שהיה איוה סיפור, שבשילה תתחילו נחלת אבות, הרי עצם זה שאנתנו גרים כאן זה צעד לומר. גם יונה צורף דיבר עם ישראל, וגם שפתיו שלהם. אבל לגבי מקום האירוע באותו יום, אין שום כך נכיד אותם יותר טוב. זאת ההודמנות לשלום. לא מריבה, חוץ מהדיון הפוליטי הגרול והכללי למי יש להסתגר כשפלה, דווקא ליצור קשר", זכות לגור כארץ ישראל".

היח כאן אחר מאנשי המחתרת שהיה כאכל וכאו אליו כתיאוריה". אנשים מתורמוס לנחם אותו. כך זה היה שנים".

ציפיו "הרכר הכי כואב לנו זה שכולם שונאים אותנו. כותבים בעיתונים... אני מסחכלת בראי ושואלת את עצמי: 'אנחנו כאלה מפלצות'ז תראי בעיתוני השמאל, הכל מלא שינאה, מלא שיטנה. מאיפה הם

מדכרים עלינו כלשון רכים. יוצא מזה שגם אני הייתי

ד"ר עלי מרצכך נולד כפארים ועלה לישראל עם בכיר למתמטיקה באוניברסיטת בר־אילן. בחור סימפטי עם כיפה שחורה. אשתו מנהלת את בית־הספר בשילה, חשוב לקראת לשלום. טוב לחיות ליד שכנים ערבים,

אם הושבים כך, זה יכול לעבור גם הפוך: כדי אחראי, מסור למשפחה", כזי הם אנשי שילה שאינם מעוניינים בשכנות שהערכים ייניבו לחביר אותנו, הם צריכים לגור גם בתל־אביב?

רב: "אצלנו בישוב יש מכל המינים. מכיפות עלי: "אם ערבי רוצה לגור כתליאביב, שיבוא

שתורות ועד לקיבוצניקים. יש גם כמה מצביעי כהנא, לתליאביב... בתנאי שלא יזרוק אבנים ולא יתגרה. כמו בכל מקום אחר. אני מניח שהם לא מעוניינים במסגרת חוזה שלום צריכה להיות אפשרות לערכים בשכנות הזאת. במשך השנים היו כינינו לכין הערכים - לגור גם כתליאכיב, וליהורים להתגורר גם ברבת-עמון השכנים יחסים, היו ביקורים הדריים. לפני חצי שנה או קהיר. ואני מתכוון לכך הלכח למעשה, לא רק

יום, כשזה קרה, לא הייתי בישוב. קיבלתי קריאה כקשר שמסתוכבים כאן ערכים קרוב לבתים הראשונים של הכפר. זה היה בסביבות 💻 🏲 לוקחים את זהו אני בטוחה שיש קונסנסוס אצל כולם ארבע או חמש אתר הצהריים. ביקשתי מאישתי בטלפון בישוב, שלמלחמת אחים זה לא יגיע. אם זה יגיע – שתבקש מישראל זאכ לגשת לברוק את העניין. כשחזרתי, אמרו לי שכנראה נהרג אדם. מיד עליתי למעלה. זה הית בערך חצי שעה אחרי שזה קרה. אנשים היו כשוק. שאלתי מי ראה. אמרו שישראל. הזעקתי המקרה כאן, כתבו ככל העיתונים ~ רצה. אנהנו אמכולנס. רצתי ליונה, שאשתו רופאה. הם לא היו בעצמנו לא יודעים מה קרה, והם והשמאלנים) אומרים בבית. רצתי למקום ובאמת ראיתי שואת גופה. מת 'ידענו כל הזמן מי הם, ועכשיו יש לנו גם התכחה'. לגמרי. ברקתי, לא היה מה לבדוק, כל המוח היה בחוץ. הראש פתות. לא זיהיתי אותו. עכשיו אני יורע מי הוא שם. שנם אני השתתפתי כות. אני רואה את זה כעלילה היה. אני מכיר את הפרצוף שלו. הוא עבר אצלנו ככל נגרי, כשנאת אחים גרולה. הרימוי שהרכיסו לנו, מיני עכודות מזרמנות. הסתוככ בישוכ כמו אנשים

. התומות. הם מספרים רק מה שהם מוכנים לספר.

ביגדור שק, רכז הביטחון של שילהו "באותו

אחרים מהסכיבה".

יונה צורף, המזכירו אני מניח שישראל הכיר משפחתו אחרי מלחמת ששת הימים. עלי הוא מרצה אותו. עד כמה שאני יודע הוא עבד אצלו פעם בדיר". אביגרור שץ הגיע לשילה מפררסיחנה במסגרת הצכא, לישיכת ההסדר. קאובוי שזוף עם כיפה סרוגה. עכשיו בחודשי הריון אחרונים עם ילדם התשיעי. לעלי יונה צורף בא לכאן מכפר הרא"ה. גם אשתו בהריון, יש רעיונות מקוריים לגבי דרקיום עם שכניו הערבים: "ילד חמישי. אביגרור דיבר עם ישראל מיר אחרי

חביבה יעקובסון, חברה במזבירות הישוב, עורכת־דין, עוכרת בירושלים: "ישראל הוא בן־אדם

עלי: "אני מכיר אותו כשכן, טיפוס רגוע, נחבר". יונה: "בחור שסומכים עליו, יציב, שקול", ומוסיף (המשך בעמוד 59)

> ציפי: "הדבר הכי כואב לנו זה שכולם שונאים אותנו. אני שואלת את עצמיי 'אנחנו כאלה מפלצות׳? תראי בעיתוני השמאל, הכל מלא שינאה, מלא שיטנה. מאיפה הם לוקחים את והו. אני בטוחה שוש קונסנסוס אצל כולם כישוב, שלמלחמת אחים זה לא יגיע" Kjaeaio 12

בעלה השלישי והטוב

הוא פרופסור למשפט אוריאל רייכמן, היא, נירה, אדריכלית מצליחה. היא אשחו השניה, הוא בעלה השלישי. סיפור אהבה בין שני אנשים מבוגרים, יבים ומוכשרים, שכל אחד מהם שתה מכוס המרורים. פעמיים בחיים היא שברה את הכלים – עזבה בעל, בית, בשחון כלכלי וחברתי – והלכה אל הבלתי נודע. הימרה על כל הקופה. עכשיו, כבר ארבע שנים, היא הזוכה המאושרת. "אני קמה כל בוקר ורואה את הבעל המתוק שלי. נוחנת לו נשיקה ומתחילה את היום"

תאת יצחק בו־חוריו צילם: ראובן קסטרו

תמיד היה שמח. לפעמים אני חושכת על הכוחות

הנסשיים שנדרשו ממני לעבוד, לגרל תיגוק ולארח

אנשים כמעט כל ערב. עדי בראונר אהב קהל. ברגע

שהיה קהל הוא היה מככב וזה חיה כבר אחרי חצי

בקבוק קוניאק, אז היה תמיד שמח. בחברה היה איש

מבריק, כשרון יוצא מן הכלל. כשרונות שלא תרמו

חורש נולד הכן השני דני. די מהר איכחנו הרופאים

אפילו לא צריך להחליט שכל עור הילר חי אתה עושה

את המכסימום. אתה מטפל בילד שלא מסוגל לזוז, לא

מסוגל לעשות כלום בלעדיך. הוא מדבר אליך

בעיניים, וחיוך אחר שלו פעם אחת בכמה ימים שווה

את המאמץ. אתה יודע שזה יגמר אכל יש

אינסטינקטים. חיצור הזה כל כך חסר אונים שאתה

לא יכול היה לסייע לה. התינוק התעורר כל חצי שעה

לאכול, הית צריך להפוך אותו. וכימים ניהלה נירה את

זהו סיפור שמשבש חיי משפחה. מתיש ומתסכל.

חבר שהכיר את כני הזוג הגדיר אותה: "אשת

נירה: "היה משבר כחיי הנשואין שלנו. אין ספק

געימה, נחמדה, ארכיטקטית טובה. כחורה על הכיפאק.

עיצבה כטוב טעם את הבית ברחוב התשבי. אשה

"היה תשבר בח" הנישואיו שלי עם

עדי בראונד. הוא דיכז את תשומת

הלב בילד הבריא. נסעתי לארה"ב

לעבורה והתאווררות, ואחרי עשרה

"לנים נכטר בני הצעיר

ששולה. אשה ברמה".

תוחלת החיים של פעוט הלוקה במחלה 4-2 שנים.

נולד הבכור גרי, על שם האכ גדליה וכעכור 18

לחיי הנשואין שלנו".

עמיים בחייה שברה הארריכלית נירה רייכטן את הכלים. סמה ונטשה בית יפהפה, משרד מצלית, חברה אוהכת ומפרגנת והסתלקה לה למקום אחר. אל הכלתי נורע. אשה יציבה, תום הלימודים התחלתי לעכוד כשכירה במשרד נעימה, כלי ג'וקים בראש - יאמרו לך כל מבריה -ארריכל גלער. הפרש הגילים כינינו היה די גדול. האחרונת שאפשר לחשוב עליה במונחים של נטישה, של פירוק מסגרות. בסך הכל היה לה מה להפסיר. היתה החבורה שלי והיתה החבורה שלו. הבית שלנו היה ידוע כבית אירוח. אהבו לכוא לבלות אצלנו. אכל היא לא היססת לחתוך בגרול. כמו מכורה להימורים, היא שיחקה על כל הקופה.

ב־1974 נפרדה מעודך־הרין החיפני המצליח עדי בראונר (פלילים), סגרה משרד אדריכלות בכרמל, אמרה שלום לכולם ונחתה עם פעוט כן שלוש בניו־יורק המנוכרת. מקץ עשר שנים של כניית משפחה חדשה, משרד פורח וביסוס כלכלי, היא נטשה את עורך הרין הניו־יורקי איירה סלייר (מומחה לעזבונות), ונחתה כחיקו של ריקן הפקולטה למשפטים (איך אפשר אהרת) כאוניברסיטת תליאביב, פרופסור אוריאל רייכמן (מומחה עולמי כקניין). עכשיו ההוא בניוייורק עם העזבונות וזה בתליאביב עם הקניין.

היא כאה ארצה מאהבה. גם זה יכול להיחשב כסוג של ציונות, אם לקחת בחשבון שהיתה שפועה עד צוואר בהווית החיים הניו־יורקית. אכלה לתיאכון מהוויטמינים שיכול להציע "התפוח הגדול", ספגה תרבות, הרחיכה ידע והתעשרה בחוויות של טכור העולם. ישראל גראתה רחוקה, קטנה ולא רלוונטית. משסחה, רירת־גג ענקית כלכ מנהטן, ליד מוזיאון המטרופוליטן, משרר אדריכלים מצליח. אלף שליחים לא היו מצליחים להויזה משם. אחותה כרעה ללרת, היא כאה לביקור בישראל והכרק פגע כה. עכשיו אלף ככאים לא יכולים לככות את האהכה הגדולה. היא חיה כאן, איתנו. ניריורק גראית לה רחוקה, זרה ולא שייכה חייב לתת לו את המכסימום".

זהו סיפור אהכה מחמם לב, בין שני אנשים במשך היום עזרו לה ההורים שלה ושלו. בלילות איש מבוגרים, יפים ומוכשרים, שכל אתד מהם ספג מנת יסורים נדולה. פרופטור אוריאל רייכמן, איבד את אחיו גרי שנהרג במלחמת יום הכיפורים וכעבור ארגע משרד הארריכלים שהקימה, המשיכה לנהל חיי שנים את אביו אלפרד, שהתאבד ביריה על קבר הכן, משפחה מורחבים, לטפל בילד הבריא. בבית העלמין בערית־שאול, לא לפני שניסח להצית את כיתו ואת המוטר שלו.

ב־1981 נסע פרופסור דייכמן, נשוי ואב לשתי כנות, לשנת שבתון ללוסיאנגילס. אשחו מזה 17 שנה. יהורית, התאהכה כאתר ונשארה שם. פרופסור רייכמן חזר ארצה עם הכת הככורה, כת 18 וחצי. הצעירה, כת עשר, נשארה כארח"ב עם אמה. הנפילה היתה קשה ומכאיבה. עברו שלוש שנים ער שקיבל פיצוי מלא על עוגמת הצפש ההיא, כרמותה של נירה היפהפיה, אשה טובת־מוג ומוכשרת. אמריקה לקחה – אמריקה נתנה.

המתן היה נירה. עוד הוכחח כלתי ניתנת לערעור לעוברה שחיפה הוציאה את הנשים הכי יפות בארץ. במצבה, היא אינה מהססת לחשוף את גילה: 42. נולדה כשנת 1946. כגיל שנתיים נהרג אכיה, לותם האצ'ל גרליה מדניצקי, מירית צלף ערכי בגשר רושמיה. אמה התחתנה כעבור שנחיים. גדלה כהדר הכרמל עם. אחיותיה ציפה וענת. כוברת בית־הספר הריאליי,

Hiagaio 14

לימודי ההסמכה לארכיטקטורה בטכניון (שנת 1970), חמש שנים תואר ראשון בארריכלות. "נישאתי לעדי בראונר תוך כדי הלימודים ועם

כדי לשוב ולעזוב אותח?

הלכתי עם ערי לעו"ד משותף וגמרגו את כל העסק בבליק. התגרשנו בהסכמה בתוך חודש. לא ארזתי ילר ויצאתי להרפתקה. קיימתי שיחות טלפוניות ונפגשתי עם איירה, עד שהחלטתי לחיות עם גבר שאז האמנתי

"היתה לי המון סקרנות, גם אישית וגם מקצועית, התוויה של מגורים בעולם הגדול".

יירה סלייד, יהודי, יליד מנטהן, ביו־יורקי יירח סקיין, יונו יו יונו הייר לשם ברם. אמו נולדה בברוקלין ואביו היגר לשם של פרי־מאץ ואיירה הצעיר גם הוא עורך דין.

כתקרה וכלי בניינים שמסתירים את השמש".

של ארה"ב ומנצחת בתחרות בין אדריכלים שערכה לעבור חינם במשרף אדריכלים, כתקופת שפל כלכלי שבה פיטרו עובדים ותוך הודשיים הופכת לאחראית כשכר על ארבעה עוברים שעסקו בשיקום שכונות ושיטוץ מבנים נטושים בכרונקם, כרוקלין ופארק־וואי. כעבור שנה הקימה משרד עצמאי.

הטמפרמט שלח זה משהו. היא יכולה להתמכר (המשך בעמוד הבא)

מגמה ביולוגית. תלמידה טובה. סיימה בהצטיינות את שוהו סטע משברי. עדי ריכו את תשומת־הלב שלו כילד הבריא. זה היה אולי הקש האחרון. נסעתי לארה"ב ביוני 1974, נסיעת עבורה והתאווררות. אתרי עשרה ימים נפטר כני הצעיר וחזרתי לארץ".

"לא היתה לי שום כוונה להישאר בחו"ל. הנסיעה הביאה להיכרות עם איירה סלייד, אבל אמרתי לו שישכח מזה וחזרתי לארץ. רק אחרי שנה נסעתי לארה"ב. קמתי ועזבתי הכל".

"בגלל חיי משפחה לא מאושרים. כשחזרתי לארץ שאני א הבת אותו והוא יהיה בעלי לכל החיים".

והמטרנות לגור בניריורק?

שהוא חולה במחלת אגירה – "נימן פיק", הגורמת לאי פירוק של חלבונים, לבלימת מערכת ההתפתחות. לחוות חוויה אחרת. כמי שגרלה, למרה ועבדה בחימה, רציתי לפרוץ את מעגל הפרובינציאליות ולחוות את "הרופאים דיברו על מכסימום ארבע שנים, אכל אתה תמיד מקווה שאולי ימצאו תרופה ושיקרה הנס. אתה גם קצת לא מאמין, מקווה שאולי יעבור זמן ומישהו יאמר שהיתה טעות כאכחנה. זה המצב ואתה

מרוטיה בגיל צעיר ונהיה עורך־דין. בגו הבכור גם הוא עורך דין, אחר כתכ וצלט "איירה היה לאחר גירושין. אשתו 'ניקתה' אותו והוא נשאר עם חובות. עבד קשה, השקיע טוב. עברנו

שתי רירות שכורות והעניין לא נראה לי. אמרתי שאם החלשתי שהבית שלי יהיה בארה"ב או אני רוצה שהוא יהיה שלי. מצאתי משהו עם מוטנציאל אדיר כשהמחירים בניו־יורק היו בשפל כגלל המשבר של עירית ניריורק שכמעם פשטה את הרגל. קנינו רירת גג של 300 מ"ר, במארק אבניו על 81, עם פתחי אור

תשבת אז במושגים של אמריקנית?

"אמרתי לעצמי שאי אפשר שיחיה חכל. לא היתה לי בעיה נפשית עם העניין שאני לא גרה בארץ. את איירה אי אפשר היה כשלות מניריורס וחשבתי על זה שאגי יכולה להיות מאושרת עם חיי משפחה מלאים כניכר ולפנטו שבבוא הזמן אביא אותו לכאן. היה לי אתגר להשתלב בניריורק מקצועית וחברתית".

נירה עוברת גם את כחינות ההסמכה לאדריכלות מרינת קונטיקט לתכנון כית פרטי. מציעה עצמה

נירה ואוריאל רייכמן: "אנחנו מכלים פחות אכל אינ פתות איכות ביחסים בינינו"

(חמשר מחעמוד העודם)

לעכורה משבע בכוסר עד עשר בערב, ושנתה נורדת כלילה כתיפוש אדור פתרונות ארכיסקטונים למבנים שהיא מתכננת. עכודה יצירתית שאין בה פתרונות של שחור־לבו.

"בניו־יורק שם המשחק הוא שיפוצים. אם כבר בונים, או פונים אל פילים־ג'ונסון לפני שפונים אלי. אתה הורס בניין, משאיר רק הקליפה ומתכנן הכל מחדש. את המערכות המכניות ואת החלושה הפנימית. אם ככל קומה כבית כברונקס היו ארבע דירות, הרי שכמערך החדש תכננתי שמונה דירות. היה לי ניסיון מחיפה בתכנון למשרד השיכון ולקבלנים פרטים איך להכנים מה שיותר חדרים במה שפחות שטח וואת

ו היתה אדריכלות של כתים ושכונות. דאגתי לבניינים בודרים ולקומפלקס של בתים, כולל מגרש משחקים, גינון, מערכות הגישה לתתכורה, להולכי רגל. במקביל, התחילה גם תנועה של אנשים מהפרוורים לניו־יורק, ב-1979-1978. המחירים עלו כל כך כמרכז העיר, שהחברות ירדו לעיר התחתית. כאיזור זה נתבקשתי להפוך מכני תעשיה לבנייני מגורים ומשרדים. דוגמאי פנתה אלי החברה להוצאת ספרים 'ריינולדס', הוותיקה ביותר כארה"ב, שלקחה 500 מטר ככנין תעשייתי וביקשה ממני לתכנן עבורה משרד. היו לקוחות שביַקשו תיכנון מחורש של כל המבנה, תוך השארת חללים ריקים לכל דייר שיעשה בשטח שלו כרצונו. שיפצתי דירות מפוארות כאיזורים היוקרתים של העיר. שיפוץ דירות מפוארות במאות אלפי דולרים".

"אי אפשר להתעשר מעבודה לא במנהטן ולא כתל־אכיב. אם אתה עובר כיושר ומקדיש אנרגיות גדולות לעבורה, ואיכפת לך, ואתה מכלה הרבה בשטת אתה לא יכול להתעשר מזה. בשבילי זה הובי, זו דרד חיים. אני אוהכת לעכוד. אני לא גומרת את יום העבודה אלא אם כן אני מוכרחה. שכר הטירחה בארה"ב הרכה יותר גכוה מאשר כארץ. על שיפוץ של 200 אלף רולר שכר הטירחה הוא 20 אחת. באמריקה הרווחתי ויכולתי לחיות בכבוד אבל לא יכולתי להתעשר".

דאריין נעוכדווני

מתעשרים מזה?

"כריוס להיפך. הגעגועים מתחילים להתחוק. הרצון לחיות חלק מהבית. יש פתאום הכרה שהתגברתי על המכשולים ואני חלק מהעניין. שראיתי הכל ואני יורעת הרבה, חיה טוב, יש לי כסף, אני יכולה לעשות מה שאני רוצה. כמה פעמים אפשר לנסוע לחומשה כמכסיקוז כשמגיע חג יהודי הלכתי לבית־הכנסת ומצאתי את עצמי בוכה שם כל חיום. אף פעם לא הייתי רתיה, אבל בגלל הריחוק יש פתאום כמיחה למשהו שאיננו יותר. ההורים היו הקשר עם האדץ ואחרי מותם גם זה נגמר".

כזה ארו ערשוון? בשנה שלפני מות אמי, כאתי הרבה פעמים לבקר אותה בארץ. ניסיתי שהכל ימשיר כרגיל, אבל היה בינינו. התחלתי לעבור על פרוייקטים קטנים". קשה. התחלתי לדכר עם כעלי על פירור והוא לא רצח

כזה שאתה כל הזתן רוצה להיוח

לשמוע מזה. ייחס את זה למשבר נפשי בגלל מות "נגה" ביפו וזכתה. עכשיו היא שוקדת על הפיכת ההורים ולמשבר גיל המעכר".

בביתו של השופט לשעבר רני כהן. הית שם גם ואופרת המאמץ שלי מכוון לחלוקה נכונה של האולם פרופסור אוריאל רייכמו.

נירה: "היתה חכורה נחמרה של אנשים אצל דני אני עושה באמריקהז הרי החבר'ה האלה הם אנשים שאיתם המסום שלי. אורי ישב הכי רחוס ממני. הוא כא עם בחורה יפהפיה ועבר לי בראש 'איזה זוג יפה'. הנחתי שהם בעל ואשה. לא החלפנו מילה. למחרת מזרקה ומרחיקה את התנועה המוטורית מהמקום". הגיע טלפון ממנו. עשינו הכרה, והעניין התפתח במהירות עצומה. זה התפתח לסיפור אהכה אמיתי של שני אנשים מכוגרים שעברו הרכה כחיים ופתאום מוצאים את האושר. תוך כמה ימים הוא מוצא עצמו מציע לי נשואיו.

"הוא ידע שאגי בתהליכי גרושין מבעלי האמריקני. חברים אמרו 'מה אתם מטורפיםז הַתחלקתםז מה העניין הזה? תנסו, תברקו'. חזרתי לאמריקה. נפגשנו עוד פעם באירופה. התחלתי מהר לחסל את העניינים כאמריקה. לא הקרשתי יותר מדי תשומת לב לעניינים הפורמלים של גרושין ושמירה על זכויות. תור שלושה וחצי חורשים העברתי את המשרד שלי לשותף הזוטר ובאתי הנה".

כשהיא מדברת על אוריאל רייכמן, עיניה נוצצות. "הוא עשר" היא אומרת ומתחילה לפרט את מעלותיו כמשפטן מבריק, כאיש שהקריש מזמנו לכתיכת חוקה למדינה מכלי לחשוב על תועלת אישית. "כל ערב ישב וכתב, חקר ונבר. אף פעם לא חיפש לעצמו תפסיד. היה יכול להיות שר המשפטים. הציעו לו לחיות חבר כנסת".

נחגו ביחר ארכע שנים. שנה ראשונה שגעון, היה כיף כוה לא לישון כל הלילה. קמים בצתריים ופתאום קופצים איד לירושלים וכל מיני שגעונות וכעצם אף אחר לא מחכה לנו ומה שלא נעשה היום – נעשה מחר. מין סיפור אהבה כזה שאתה כל הומן רוצה להיות ביחר. לא מתקכל על הרעת שכל אחד יהיה במקום

נירה רייכמן אינה מצטערת על השנים שעשתה שם. היום טוב לה בארץ והיא לא מתגעגעת. "כשנסעתי בפעם הראשונה לנין־יורק אחרי שחזרתי ארצה – חששתי מהמפגש עם מקום שהיה הכית שלי עשר שנים. כשהגעתי לשם לא הרגשתי שום שייכות. אני אוהבת לכקר כחיפה, מאוהכת כירושלים וחיה כתל־אכיכ".

דירת גג משגעת כשיכון דן. מהמטכח נפתחת הרלת הישר אל משרד האדריכלים שהקימה נירה. "האהבה נמשכת אכל אנחנו שנינו עסוקים כעכודה. מבלים פחות בכמות אבל אין פחות איכות ביחסים השתתפה בתחרות על עיצוכו מחרש של קולנוע

commissions in a comprehensive and analysis of the first of the first state of the first of the first of the contract of the c

המסום לאולם התיאטרון המודרני ביותר בארץ, בו את המשבר ההוא פתר לא הפסיכיאטר כפי יועלו מחזות וישכון בית האופרה הישראלית. "גיורא שהציע הבעל, אלא ביקור אחר בישראל. נירה כאה קירשמן עומד מהאחורי היוומה הזו להפוך כית קולנוע ללירה של אחותה ענת, והוזמנה עם אחותה ציפה בשררות ירושלים, שהציג סרטים תורכיים וירד ובעלה, ד'ד אריק כרמון, למפגש חברים של ליל שבת, מגרולתו, לאולם המשוכלל ביותר בארץ למחזמר

והכמה, יצירת אקוסטיקה מעולה ונקודת תצפית נוחה מכל אחד מאלף המושבים. תכנון מערכות התנועה של כהן. השיחה היתח מעניינת ואני שאלתי את עצמי, מה הקהל ושל השחקנים ויצירת התחושה החגיגית לבאים. התחשבתי בסגנונות ובהשפעות של המירקם כולו כשבאתי לתכנו את נגה. עירית תל־אביב מפתחת את מיתחם נגה, כאיזור בילוי, רחוב מקורה, כתי־קפה,

משררה מטפל בעשרים לקוחות, לרבות תכניות עיצוב רירות יוקרה כאיזורייתן מטעם חברת "אזורים". היא חלמה לתכנן את כית המשפט העליון, אך חסרו לה כמה שבועות של עבודה כדי להגיש הצעה. מגובשת ומושלמת, ואולי לזכות בפרוייקט היוקרתי. נירה רייכמן מעלה מיוזמתה את הנושא, דבר המלמד על אופיה: אינה מנסה להסתיר את העוברה שלא זכתה והיא מפרגנת לחברתה, האדריכלית עדה כרמי

ארכיטקטורה אינה רק עיצוב, אלא תפיסת עולם, ניסיון לעצב דפוסי־חיים. מנקורת התצפית של אדריכלית שנעדרה מכאן עשר שנים, קרו הרכה מאוד דברים. "לארכיטקטורה הישראלית יש בעיה. היא מנותקת. היו צרכים שונים בתקופות שונות. מה שנעשה כשנות החמישים מתאים לדרישות של אז, לשכן מאות אלפי אנשים מיר. עשו או רברים בחופוה. התקופה הזו נגמרה, אך יש מצכות נוראות מהתקופה ההיא, כלי סוף שיכוגים, כלי סוף כתים על עמודים. מאז חל שיגוי. אנשים נהגו לקנות דירה על הנייר, דורשים היום לדעת איך יראה הכית עם תום הכניה, כולל הפיתוח הסביבתי. יש שיפור משמעותי מבחינת תרכות הריור של התושכים, מסיידים, מטפלים, שותלים גרניום בחלונות. אתה רואה את היחס של

"מעכר לוה, יש המון טעם רע בכתים פרטים של אנשים שפתאום עשו הרכה כסף ורצו שיהיה להם הכייהכי ושיהיה להם יותר מפלסים ושיהיה להם יותר שיש ויותר רעפים, ואתה רואה מפלצות כאלה שאין זהן קשר קסביבה, **קהיסטוריה, קארכיטקטורה** שק סכיבה, לתנאי מזג-האוויר, למציאות הרמוגרפית, ולמימצאים הארכיאולוגים".

נירה רייכמן חוששת שהגישה החדשה בארכיטקטורה, הפוסטימודרניזם, הגורסת שהכל מותר ואין לצמצם בפרטים וכחומרים, מסוכנת כמרינה שכת אין משמעת גדולה והכל מחפפים וחותכים פינות. "צורת החיפוף הזו משגעת אותי", אומרת נירה רייכמן, "קשה לי בעבודה הרכה יותר, אבל אין שום סטיה מההרגשה שלפני ארכע שנים. אני קמה ככוקר, רואה את הנוף היפה ואומרת 'זה שלי'. קמה כל בוקר ורואה את הבעל המתוק שלי, נותנת לו נשיקה וככה מתחיל

DITTO IN PIRE מפיצים מוסמכים למזגני $extbf{T} extbf{T} extbf{T} אחרות.$ SUNGUARO ציפני לשחשות למכינות חדירת קרני השמש ההרסניות. בית המזגן אי הולוו שייו וגבעתיים

THE THE PRINTS

מוטי (דניאל) וקרי (וינטר) חתן וכלה. ילד טוב חולון וילדה טובה לונג איילנד, אודבים אחר את השני ואת הכדורסל. אחרי האליפות הראשונה שלו – וה־19 של מכבי תל אביב – ועוד בחמישיה פותחת, רק מעמד החופה לצד הבלונדינית הארוכה המהממת, גויה לשעבר, יכול להביא אותו להתרגשות גרולה כאמת. הכל התחיל באוניברסיטת ג'ורג' וושינגטון, בין ערימות של טפסי הרשמה. סיפור מהסרטים, עם סוףיטוב "על באמת".

מאת תלמה אדמון צילם: עדי אבישי

מרתי למוטי: האהכה שלנו מוכרתה להיות חזר בשמור על האהבה הואת, אם לא היינו עוברים חלקים מהשיתה". על זור, היינו כבר על שני מטוסים נפרדים, כל

הנצחון של מכבי ת"א, שכוע לפני החתונה שלה עם מוטי ַ ישכו סכיב הפריביקיו בחצר, היא ההתכרים שלה, ודיברו על דניאל, שחקן הקבוצה, שהתכלס באותו מאבק אוציון לשמור על אליפות כת 18 שנים. וינטר, 185 סנטימטרים איריים האוניברסיטות ביכשת. לאט לאט השתתקתי. היא נתנה בי נאים, משתחת בנחת בתוך ריח משחת עיסוי המנשכת מחרר מכט קשה כזה, ואני החזרתי לה מבט שאמרו את לא תאלצי ההלבשה, סולה בימוג בשלווה ברעמי כרורים מוטחים בריצפה אותי לדבר כשאני לא רוצה". ומהרהרים ער תיקרת האולם הריק. היא גדלה על מגרשי כרורסל, מוקפת בבחורים ענקיים. אבא שלה שיחק בקולג' מנוב. זה מה שקשה לנו. הדקע השונה. אבל אנחנו מוציאים ניוריורקי ואחר כך בקבוצה מקצוענית למחצה. מכל אורנעת את הדברים מדברים על זה". ילריו של מר וינטר, היא היחירה שהגשימה רצון של אכא, שיהיה לו כן שחקו כרורסל. ככה פגשה את מוטי.

"זה היה כתחילת השנה השלישית שלי באוניברסימת והוא תוזר לחולון. אבא שלו, משה דניאל, שחקן נבחרת ג'ורג' וושינגטון, בוושינגטון די.סי. נכנסתי למשרר ההרשמה ומישהו שהכרתי הצביע לי על מוטי. הוא היה כלחץ, רכון על "אשה נפלאה") גרים בחולון. חנות המכולת שהוא חוצה אליה טפסים. הוא הרים רגע את הראש ונפנף, וזהו".

מוטי: "מילאתי איזה מאה טפסים והכרתי מאה אנשים בחובות ארוכים מוצלים, טתמיים, אוטובוסים 92, 89. גם שלא זכרתי את שמם, בתוך חמישה ימים. הייתי מכולבל לגמרי בימים הראשונים כארה"ב. אחריכך ראיתי אותה באיוו מסיבה. עמדנו ודיברנו. ניגשנו למפה גדולה שהיחה תלויה - תל־אבינ, אנל החברים המובים שלו משחקים כחולון. הם גדלו על הקיר, רציתי להראות לה איטה בדיוק ישראל. פתאום ביתד, למרות שהוא צעיר מהם בשנתיים. ישראל אלימלך, ניב המפה, משהו באמת גרול, מכוסה בזכוכית, נפלה מהקיר. תפסתי אותה כאוזיר, ונשארתי ככה לעמור עם המפה הענקית דוגמנית. מדנרים דרך החלון בחולון. בידיים. לא ידעתי איפה לשים את עצמי".

קריו "בסוף המסיבה הלכנו לאיזה באר. דיכרנו על מוסיקה. לא הבנתי איך הוא יורע מלים של כל כך הרכה יחם קרוב, אוכלוסיה שלודאליסטית מסביב. הרבה יהודים. שירים כאנגלית, ולרכר כשפה הזאת הוא התקשה. אחר כך משפחה קאתולית, יום ראשון בכנסיה, הורים תומכים ולא הוא ליווה אותי הכיתה, וזהו. מאז לא נפרדנו. בספטמכר, זה היה שלוש שנים שאנועו ביחר...

בכינון שלי. אני ידעהי שלא אוותר עליה". קריו "הוא מצא חן בעיני, אכל לא רציתי להתאהב. לא

רציתי להתחייב, הייתי צעירה, רציתי לגמור את האוגיברסיטה. אכל הוא לא רמה לאף גכר שהכרתי קורם. הוא רגיש יותר מן הגברים שפגשתי כחיי. הוא טוב לב, חביב כמידה בלתי רגילה. נריב. רציתי שהוא יהיה ידיד שלי".

מוטיו "התרגותי כשהיא אמרה לי שתשמח להיות פרנרם. לאימון שלה (ארבע עד שבע). היא סבלה מהגב הארוך שלה,

. סרו: 'לא יכולתי לעמור בפניו. אחרי תורשיים לקתתי אותו ללונג איילנד, להכיר את הדורים. הגענו לניריורק והוא הלך כרתובות כמו ילר משתאה. נהניתי לראות את ההבעה על

מוטי: "בחצר בית התורים שלה התאספו כל חברי הילרות קה, כי יש ביבינו כל כך הרכה הברלים. אם לא שלח. בהתחלה הייתי נסוג במעמר כזה, שותק. לא הבנתי

קרי: "הוצאתי את מוטי מתוך עצמו. הוא היה יותר מסוגר משהוא היום. כמטוס כררך חביתה אמרתי לו: רק אל תשכ ותכחת לי, שלא יחשבו שהבאתי גולם הביתה". מוטיו "הם זכרונות העבר. הרבה זמן הם לא התראו. התפזרו בכל

קרי: "ביונייטר סטייטס, אם אתה שותק, הושכים שאתה

הוא בן 24, כא מחולון. כל העולם שלו היה חולון. "לפני שנסעתי ללמוד כאמריקה, חשבתי שישראל זה מרכז העולם". ישראל בעבר ומאמן קבוצות נשים בכרורסל, ואמא שלו, וקרי: את הכביש, היא בחולון. זה הבית שלו. בתי השיכון האלה, שני הפועל חולון. מגיל תשע ער 22 שיחק בחולון, הורהה איתה, עלה איתה למקום בולט בטבלה הלאומית. עכשיו הוא במכבי כוגין. עופר יעקבי גר בבית הסמוך, עם אשתו פזית כהן,

היא בת 22, גדלה כאי החופשות ההוא, לונג איילנד, לוחצים, הרכה אהכה וצחוק. זה מה שהכי קשה, הריחוק מהבית. "הוס איז הוס". אבא ואמא אלפי מייל מכאן, סבתא מוטיו "בחתחלה אני חייתי יותר בכיוון שלה מאשר היא מקטימה עם עור פנים חלק מאז ילרותה בתוה אירית, החברה הכי טובה שלה – קאס. קשה במיוחר החסר הזה. בגלל זה חשבון הטלפון מגיע ל־400 דולר. ומוטי לא אומר כלום. "הוא מבין כמה חשוב לי הקשר עם הבית. כשאני לא מרברת בטלפון אני מקשיבה כווקמאן לקאסטות ששלון ליי.

הם היו נפגשים כין האימון שלו (שתיים עד ארבע). ושכבה כחדר החלבשה עם לוחיות מתכת חמות על חשרירים. הוא היה מתוח וקשוב לחיוך עתיר השיניים שלה. העיניים ווכחולות המהממות שלה, שיער כלונדי שופע. החומוך שלה.

(המשך בעמוד הבא)

צא המוקה אותו ברגעים קשים. הם התנוררו באותו מעון סטודנטים. כלילות קפצו לאיזה פאב. או צפו מלוחית מטי חלה טלוויזיה. יושב ומנגן על תתנות. פי בתה נודרת אותו לטיולים ברגל. וושינגטון, הם שמים, היא העיר היפה כיותר כעולם. כאפלולית מלה היכה, מלכינים הפסלים הגדולים כרחובות. תוצעה ארוכים ורחבים.

מפי אני היתי זה שהאמין שהעניינים יסתדר בי לצ האמינה שתגיע לישראל, שנתחתן".

. פר: 'היינו ביתר באותה שנה, מספטמבר . אויל, ואו מוטי נסע כרי להשתתף במשחקי הנבחרת מלה התעופה בכינו שנינו כמו בסרטים".

וסי: "לא ירענו מה יהיה. השנה הראשונה באמריקה היתה קשה מאוד. היה לי קשה לתתאקלם במקום, כשפה, כשיטות הכדורסל שלתם. לא הייתי יותר ילר־טוב־חולון מפונק. אַלוֹם אותיים אותו מסביב. הייתי אוזר מכולם. הלחץ תו צום. רק נגמר משחק ויש עוד משחק, עם שחקנים וקונות שאתה לא מכיר. אחריכך נפצעתי בקרסול מז הצלחתי לתזור שוב למסגרת. לא הייתי יותר אמשת נסעתי לארץ בתרגשה שכל העסק קשה. לא לפוי אם אחזור לשנה השניה. אבל העניין של קרי

ערו דוא טילפן אלי אתרי שבועיים ואמר: בואי 🖯

לשאל, בואר תוא חזר לשנת לימודים נוספת, קלה יותר קאות עכשיו היתה לו באמריקה אהבה לצידו, היה לו בים וצוה עם מכבי תל־אביב, הבית בתולון חיכה, עם

לכשיו הם גרים בדירה שכורה ברחוב קטן, כן יםולון. ממול משפצים כית, וצרימת משור חשמלי שמש שמתחילה להחמיר עם שמש שמתחילה להחמיר עם אַנער ומולבי של פרי, חודרת בחרכי תרים המרפסת. לרי כחליפת קיץ שתפרה לח סבתא, עושה את מתדון כשתי פסיעות של רגליים ארוכות. כמה שוטת. כל כוער היא רצה במורד רחוב ההמתדרות שותנים עוצרים והוסמים לה את הדרך. היא משננת. לא מבינה שיצורית כמוח נראית גנובה שנאקטיה אחרת, כשתיא משלחת רגליים באמצע

מלה ועשרת והב שערה רוקרת לה על הראש. ום מבלים שעות טבורות בדירה. לא צריכים אדם לובודה תמצומצמת הואת. מקסימום הם תולכים נישורים של מוטי. הם אימצו אל חיקם את הבערה

ס"ו אני מבינה איך מעורכות כואת של תורים פוי עו צעיר, יכולה להיות תונקת כמקרים אתרים. צל ומול שלי שנפלתי לתוך משפחה נפלאת ההורים ל מש עורו לי בכל עניין קטן. אין לי כאן תברות, מק מפויח כהן. מוטי הוא תחברה שלי. לי אין כאן שיין היים משלי. אני לא טימום תלותי, אבל ער מינולם שלי סובב סביב העיסוק של מוטי. ששעת פלו לאירופה עם הנכתרת, עם מכבי. הוא נוש כמו נערה. אין לו טיפת פוזה קשוחה, כמו לעים ארים. המדקעות שלי לחברתו קרבה אותנו לא רק כנאתבים:

מש רגיש כמו נערה. אין לו שפת פוזה קשוחה. ההודקקות שלי לחברתו קרבה אותנו כחברים, מצליה לצאת בריא משנת הסתגלות לפבוצה כמו מכני לא רק כנאהבים"

שטק היא תחברה הבי טובה שלי. אני סומר ביאלו, עם דורון ג'אמצ', עם הן לימין מושה בכל היות הבי סובה שלי. אני סומן: בראלה עם הדון בהאב הבי באופן הייג לשחקני מושה בכל אני יכול להיות איתה בכית שעות ווה מושה ביושר תיכה בהתחלה, ידעת שאני כדורסל באתי בכושר תיכף בהתחלה ידעת שאני

ורא נוצית לבשל לו. הסגנון תאמריקני חזה של צדיך לרכוש או המעמר שלי מיד: אני אוך כזה שנותו לפשר מידים ישות לפשל לו. הסגנון האמריקני הזה של צדיך לרכוש את המעמר שלי היו הלבות שאני משוק מתכונים, קנינת מדוייקות, שהיות את הלב אני נותן את הנשמה לקבונה שאני משוק שתנות השב כמשבת למשל, היא מוציאה מהמקרר בה. שיחקתי בקולג' שלא הית ברול בכורוסל לא עלות שושרו מנדיעדן. חלב ממותק עם פרורי קיבלתי כמי עבור הה אבל שיוקתי עם הנשמה באותה שימור מנדיעדן. חלב ממותק עם פרורי שניים על מות מותק עם פרורי קבלת כסי עבור המנכניםית. זה בא לי באופן ביים עם מותם נותב נמם בפוד לקראת אחומה דרך הצפרעתי לרוח המנכניםית. זה בא לי באופן

חברתית אצל קווין מגי היא מכינה במהירות סלט טבעי, כי אני מתמסר לרבר. ויש יתרונות במשחק בשורות מככי. תראי באיזה מעמרים אני משתתף. גכיע פאסטה עם ברוקולי. כמה יעילות בבחישה שלה. אירופה, גביע המרינה, התעניינות, טלוויזיה, קכוצות ההזרהות שלה עם מוטי מוחלטת. עם תמיכה

החשוב, הנחוץ, שטך הבטחון של הקבוצה, המחייך

משחק מול הלוח, אחרי החועה במגרש, מחשיבה משחק

הגנה קכוצתי, יותר ממשחק התקפי. חסימת היריב

חשובה מהסקורינג, מצבירת הסלים. זה החינוך

האמריקני. היא יושכת כאימון ומנתחת מה שהיא רואת.

"אנשים ועשבים שבגלל שאני אשה אני לא מכינה

במשחק. אני מבינה יותר מהרבה אנשים כאן. אני רואה

מוטה מרובר בבניארם. כדורסל זה משחק של

רה "אכל יש גכול. כל ילד יודע שאם כרוד

יוצא התוצה, אתה הודך אותו הזרה לתוך

תמגרש, מה שיותר רחוק מחסל. אני רואה

כוכבי כדורסל מתוירים כדור ישר אל הסל

היא מתכוננת כו כמו אתות, כמו אמא, כמו חברה,

כמו כלה, כשהוא רץ על המגרש באימון. יש לו צערים

ענקיים, מאסיכיים. מטר תשעים ושמונה על 99

קילוגרמים. יתראי את הרגליים שלו. אף פעם לא

ראיתי רגליים כאלה אצל שחקן כרורטל". מוכך הרגל

שלו עבה, קשה. הוא לא רק ווריו ברבים אחרים.

לרניאל יש נתונים קשים. הוא לא גכוה מספיק כדי להיות שחקן ציר, כמו ארל ויליאמס בומנו, ולא די

נמוך להיות רבו, עושה המשהק, כמו מושי ארואסטי.

הוותר הכוכבי, תחיה איטית, והוא יודע את זה. הוא

קריה "אין לו חבר ממש קרוב בקבוצה. הנא

תל־אכיב, שכבר ראתה שנים פוכות יותר.

ותא גם לא גדל במכבי. הוא מפחיע בקליעה ממרחק של שלוש נקודות, אך ההתקדמות שלו לעבר מעגל

אנשים עושים טעויות שככתה ז' הפסקתי לעשות".

קרי, שלמרה כדורסל בכיתה, שלוש שעות ניתוח

כרקע תמונת הנצחון.

הטופ באות לשחק איתנו, פיף להיות חלק מזה. כזאת, לא בעיה להיות שחקן שישי בארץ זרה כמו "מספר שחקנים לא היו בתחילת העונה. דורון, מכבי תל־אכיב. היא מבינה מה זה בשכילו, לקחת חלק מיקי, חן, היו בנסיעה של הנכחרת. זה איפשר לי בפעם הראשונה כאליפות. להתקרב אל הגביע. להתבלט באימונים. אי אפשר היה להתעלם ממני. התמונה היחידה שיש לי עכשיו בראש, זה לא אני עם באתי למכפי בהרגשה ברורה שמה שנותנים לי אני הקינומה על הראש, אלא מוטי עם הטל על הראש. זה צריך לקחת. לא היו לי ציפיות. זה התחיל מעשר דקות מה שאני רוצה לראות". אכל גם בנצחון הזה, אין סיכוי משחק, וזה הגיע ל-20 דקות. אכל ירעתי שבשלכ הזה שהסל הנוור ינוה דווקא על ראש הילד החמוד שלו. אין לי סיכוי להיות שחקן חמישיה. השאיפה שלי היתה דניאל אינו כוכב מככי חל־אביב. בשלב הזה, לכל להיות חלק מהקבוצה. להשתייך. שלא ינידו שכשנת היותר, הוא משתתף כתהליך נזירת הסל, גם אם היתה -88 עבר כאן איזה שחקן". לו וערומה כבירה לתוצאה (99:91). הוא הפועל השחור, המַלָּט תמרביק את אושיות המשחק, הנשמה המסורה. יושב הספסל הסבלני, הנקרא למגרש ברגעים הקשים. שחקן תהגנה החוסם את ענקי היריבה, הכחור הטוב,

"בהתחלה אני הייתי יותר בכיוון שלה מאשר היא בכיוון שלי. ירעתי שלא אוותר עליה. התרגזתי כשאמרה שתשמח להיות 'פרנדס', לא זה מה שרציתי"

קרי "בארץ לא מחקיבים את זה, אכל אילו היו מחשיבים, היו מכינים שמוטי הוא שחקן התגנה הטוב ביותר שיש היום בארז".

מושה "אל תגוימי. אכל זה נכון שבהתחלת השונה כולם היו יותר נחמרים אלי. פשוט לא היוותי איום לאף אתר. במשך העונה ראיתי יחס משחנה אצל כמה אנשים. אני מבין את זה. גם אני לא הייתי יכול להיות בחמר למי שמאיים על מקומי. עם ואת, אני כוה, שאני מגיע לכל מקום שאני שואף להגיע אליו. רק שוה קורה לי לאט. אף פעם לא הייתי הקאופוי שנכנס בכעיטה לבאר, עם שני אקרחים בידיים. תמיד צער אחר, לאט, ועור צער. לפעמים הצער הוה שלי נעשה מאוזר מרי. חיה כרוד לי שסבלנות זה שם המשחק. זה גם מה שאמרתי לקרי ביחם לעצמה. ראיתי כמה קשה

היה לה פה בתודשים הראשונים. אמרתי לה: סכלנות". היא יורעת מלים נסות בעברית. לפעמים מתחשק לה לחקוע אגרוף בפרצוף של האותר שצועק דניאל בנווכה"ו היא עוצרת את עצמת. איט איו נום קלאסי. יאם הוא כוכל, זה לא אומר שגם אני צריכה לרדת לוכל שלו". באמריקה אתה מעודר את הקבוצה שלך דווקא כשהיא בראון, הוי, יש הרכה רכרים שצרין להסתגל אליהטו הגברת הואת שבריכה לשרת קהל ברואר יושבת ושותה קפה ומנטפטת כמשך עשר דקות. זתנור מתארך כשהיא עוברת לסניוויץ' כאיוה חדר אתורב עוד עשר דקות, ומי שואל אותה לבסוף ביחסים מובים עם כולם. הוא מרבר במיוחר עם לני בערינות "וש בעיות"ו נכון, שרי.

מוטי צוחק בבית כשהיא מספרת לו על הבוקר המייגע ברואר. יתצטרכי להתרגל לוה. כל ועלון מכירה את האשה הואת, רגילים".

היא התרגל, אם יהיה צריך. הלוסשית הבהירה חואת אוחבת באמת זכחמים את פוסי דניאל, כחור ישראלי עם חיור חמים בעיניים, חוא ביקש ממנה (המשך בעמוד 60)

21 Hazain

איש עסקים

אמאות בעל עסק, אתה צריך בנק גדול על כל מנוון התכניות והשרותים,

גל לא נדול מדי, כדי שתנגיד תוכל לסגור עניינים במקום ומחר וכדי

אמנק יוכל להיות גמיש ולתת לך יותר.

מקחמורתי אתה נחנה מכל היתרונות של בנק גדול, עם פריסה רחבה של

אחות ב-4 יבשות וקשר ישיר לרוסים נדולות אחרות. ככל רחבי חבל. כל

י שקחמורתי אתה נחנה מכל היתרונות של בנק גדול, עם פריסה רחבה של הממתב-4 יבשות וקשר ישיר לבנקים גדולים אחרים, בכל רחבי תבל. כל אונלי לסבול מפרוצדורות מיותרות וגורמי ביניים חיוצרים בירוקרטיה התמותרת.

שלו של מנחל חסניף, כמו גם של מנכייל חבנק, תמיד פתוחח לפניך וכל

בנק המזרחי, כמו באשראי, חבטחת ייכיסוי סיכוניסיי במטבע, השקעות וטיפול יומיומי בחשבון העיסקי שלך, אתח נחנח מיתרונות בלעדיים שרק בנק שאינו גדול מדי יכול לחעניק לך. גם בחשבון הפרטי שלך תוכל להנות מחטבות ייחודיות. לבנק המזרחי אתח פשוט חשוב יותר וזו גם הסיבח שאנחנו נותנים לך לחרוויח יותר. הכנס לסניף בנק חמורחי הקרוב אליך, פנח למנהל חסניף ובקש לשמוע איך אנחנו מציעים לטפל בענייני הכטפים המעסיקים אותך.

בקשה שלך מקבלת תמיד טיפול מיידי. ברוב הפעולות העיסקיות שלך עם

DINIEN FJ5777

The state of the s

ידונתן גפן

רכבת ישראל

ם על חידוש יחסי עם רכבת ישראל, כמו על רברים רבים אחרים בחיי, אני חייב תודה לצ'יץ'. כיום חמישי בערב, אחרי חיכוך מרוכז בפאב היפני של רפי שאולי, היכן שאנשים נוסים כדגים וזיים (קושי ונושי מזמינים סושי) ויפה 'אַל יפַה יביע אומר – יצאתי אל רכבי וראיתי שצ'יץ' שוב התנגב בלילה, כמו התבר'ה של וינגייט, ונעל לי את ה"סובארו" המסכנה שלי. ידידים לקחו אותי לביתי, לא רתוק מעיר המקלט נתניה, ולמחרת היה עלי לשעוט ברכבת ישראל כדי לחלץ את רבבי

כבר שנים רכות שאינני משתמש ברכבות, השלט המאיר פנים – "סע וטייל ברכבת ישראל" – מאה לי כתעמולה למערכת בחירות נשבחת. אני זוכר שבילחותי הרכבת היתה כילוי, ולכן שמחתי לנסוע סוב בתולעת המטרטרות הואת, ולשמוע שוב את הקול ומונופוני הישן שמוכיר לי ימים נשכחים.

יצאתי את תחבת הדכבת שליד איוור התעשייה של נחניה, לא רתוק משוק הפועלים שבאו מעזה לופש צל מתוצו למטוס ותולוי מעל לפונדק הטייסים. התונה עצמה נראית כמו אוורי פיגוע נדעיני. אין אף נפש חיה, מלבר חתול מנומר ומכוער שחוצה את ומסים, געלם כתוך מרכר צהוב של הרציות, והולך לאן שכל התעולים הולכים ביום שישי בצהריים -לאינור ומנעשיית

לפי הלוח, כשעה אתת עשרה צריכה לעצור פה וכבת ולהמשיך לת"א, ואין עם מי לרבר. "היי", אני צועם, מחמש את מוכר הכרטיטים.

"אני פה", מניח ראש מקריח מצריח התחנה, "אני כנד יורר אליך".

ווא יורד ומובר לי כרטים עבה, הברטיסים של הוכבת לעולם יהיו עבים, במחיר של שניים ותצי שקלים. אני שואל אותו אם הרכבות תניע כזמן, והוא אמרו "חלוי מתי היא תצא מבנימינה". אני ונושש שמא הרכבת לא תעצור למען נוסע אתר, וחברטיסן התביב מרגיע אותיו "אל תדאנ, יבואו עוד. תמיד מניעים פה ברגע האחורון".

אני נושם לרווחה כשאני שומע קולות נשים מבונדות, במבטא אמריקני־אירי, וכשאני מפנה את ואשי אני רואה שתי נשים קשישות, כתולות שיער, . צם שקיות ניילון גדושות תפוזים, צצות פתאום כדיוק מהמקום שבו נעלם התתול המכוער. הן רוכשות לדטיסים עבים, מקלפות תפח, מתיישבות על הספסל משתחות ביניהן בניתותא על בזר הדיין של איוואו

they are going to kill him.

שמות הרכבת עולה על התשובה שלתו, עם צפירה "ראשיום רק שתי היילות צעירות ערות ומדברות: שומים עולה על התשובה שלתו, עם צפירה "ראשיום לא ממינה טיגי, הוא מת או לא מתי

אני נכנס אל הקרון ומנלה שתוא מלא נערים אידים מאחיופיה, לכושים כנינסים, ומרברים לא מבינה בשפה הודיא שלוים שאף אחד לא מבינ

שמתת נעורים, ומושכי רכבת ישראל חומים בריוק כמו צבע פניהם, כך שתם ממש מתמונים בספטלים שלהם, ולרגע נראה לך שאתה רואה נערים חסרי־ראש. דרככת מתחילה לשעוט דרומה, לתל אכיב, ואני יושב בין שני נערים אתיופיים ומרגיש כמו בספר של פול תודו, המטורף לרככות, כמסע הרפתקני לרוחב

אפריקה ואני לא אתפלא אם פתאום איזה פיל יחסום את המסילה, לפני הרצליה. כעת כל נער אתיופי מספר איזה סיפור בתורו, וכשהוא גומר, כולם צוחקים, ומשום כך מתעוור אצלי הרושם שהם מספרים בדיוזות. אכל על מה: האם יתכן שגט הם צוחקים על - כבר לא צוחקים. וכבר לא מדכרים כשפה שלהם:

"אפשר בבקשה להיות בשקטו", אני שומע פתאום חיילת מספסל מרוחק. "למהו" שואל ילר אתיופי קטְן, חמוש בסוורר,

למרות שתם בקרון. כואב לי הראש", אומרת החיילת. "למה" שואל האתיופי

"אני שוטרת" אומרת החיילת, "אני יכולה לעצור

"למהו" שואל האתיופי הקטן. וגם אני לא מבין מה חקשר בין כאנ ראש לשוטרת, ואיפה כתוב שאמור לצחוק ברככת ישראל, ולמה היא משקרת כשכל אחר יכול לראות שהיא בטח אינו פקירה מאופרת מנולני, והיא לא יכולה לעצור אף אתר, אפילו לא את העץ שמשתלשל לה מהכתף.

אני מצטרף אלידע, והן מספרות לי שהן גרות של חיילות וחיילים, ישנים הרגליים על המושנים ברונע שווינס, ניו־יורק, ויש להן נכדים בנתניה למרות שיש שלט מעליום: נא לא להניה רגליים על לתלאבת. לרעתן העתש שנגור על רמיאניום אינן המושכים: כולם ישנים עמות ושקט, כמו אורי מטפק אני מתחיל לשאול אותן מה כבר יש יותר מלחמה חיקי הבר שלום למראשותיהם וסוורים על יאבל אני לא מכינה, סיני, הוא מת או לא מתי יווא נערכ, אומלים לד, לא יוויעים אימת תואי ייומצאו אותויי

בשטחים או משתו בוה ולופח לי וכן לחבין שהן בסך הבל ממש נול.

מדברות על הפרק האחרון של "שוסלת", והנעדר הוא מתיו, ואף אתר לא ממש מעוניין שהוא יחוור: "אף פעם לא אהבתי אותו", אומרת סיגי. "הוא דווקא היה נחמר", אומרת השניה, "מה

ואז הרכבת נעצרת.

נעצרת סתם, לא בשום תחנה, זאני חוור לקרון ממנו באתי, לראות מה שלום העלייה מאתיופיה. הם "פנצ'ר", אומר האתיוםי הקטן. דלרכבת אין גלגלים אומר ידידו, הנער הבוגר.

"או איך נופעתו" שראל הקטן. "אתה רואה – לא נוסעת", אומר הגדול. האתיופים שוב צוחקים כקול רם. אני מוצא עצמי מצטרף אליהם, אכל מפסיק כשאני שומע את החיילת מתחוה לשוטרת:

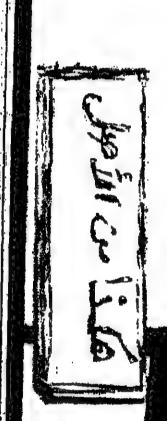
"שקט", היא צועקת "דראש מתפוצץ לי". והרככת ממשיכה לנסוע.

סירטור הרכנת הוא אתר הרחשים המרגיעים ביותר שאני מכיר, ואני מרגיש שנם אני יכול להצטרף בקלות לתנומת הצכא בסרון השני, אכל בקרוב מאוד מגיעים לחליאכיר. אני עוכר לקרון השלישי, כו עריין לא ביסרתי, ומגלה שהוא דיק לנמרי לחוציא את שתי ששות האמריקניות שעלו איתי, והן יושכות זו מול בגלל הבתוח אוכ עובר סרון, ומגלה סרון שלם יון עריין מתמשוח עונש הולם לפושע האוסראיניי

maybe they should put him in a cage what a good idea:

צפירה מניאה את כולנו לתחנת העיד הנדולה. אנחנו נשמבים מהקרונותו המון חיילים שכאו הביתה לשכת השבט האבור כאתיומיה, מתחוה אחת לשוטרת עם מיגרנה איומה, שתי יהודיות תאנות נקמה אני זוקף אווני, משוכנע שמרופר באינה שיגוע "מניוייורק. ואויה ישראלית נמלאה כשניים והצי שקל

25 Ginenia

קאנוי בלשנח העחוות

יורם אטינגר הפר בסערה את שלוותה של לשכח הטיתונות התמשלחית. המנהל החדש כובש אוחה בערך כמו שהטקסגים, בתחיצתם שימש סונסול בשנים האחרונות, כבשו את המלבד. ביד רתה ובחנועת לאסו נטויה. בניחוח תחודש הישעה תעורות של שני כתבים זרים, התחיל להשמיד "חומר של אש"ך" ופתח במלחמה הגדולה ב"ציוד" החיקשורת -- כלומר המצלמות -- שמשות את תתונת התצב בשטחים. וזוהי רק ההתחלה.

תאח עתוס לבב - צילתה: יעל השכל

ק הסוס חסר שם, בכניסה ללשכת העיתונות 🛮 הוא מחייך, ומספר כיצד נפתרה הבעיה הראשונה הממשלתית. יורם אטינגר, המנהל החרש של הלשכה, נכנס לשם בסערה, נעול במגפי בוקרים, ובדש מיקטורנו תקוע וגל טקסס -כוכב בודר. ב"לאסו" של הקאובוי שערך ללשכה, מיד עם סיום כהונתו בקונסול כללי ביוסטון, טקסט, כבר נתפסו שני כתכים זרים. ועוד היד נטויה. כך, לפתוח, הא עצמו מכטיח. כימים אלה הוא מסיים מחקר אישי (או שמא תקירהז) על תפקירן של מצלמות הטלוויויה בליבוי המהומות בשטחים. זהירות מצלמות, עכשיו

ימים סוערים כאלה לא זכורים שם כלשכה השקטה, כבית אגרון בירושלים, האווירה הכינלאומית עריין שורה כמסום, כמו גם נימוסי החצר והשולחן שהביאו לשם כחבי החוץ מכל העולם, אכל גיתן כבר לחוש במהח מסויים במסדרונות. (כתב) זר כי יגיע דיבורו מרהים. נפשו נסערת באופן קבוע. מי שנכה למקום, עלול לחשוב לרגע כי נקלע בטעות למשרדי הצנזורה, השוכנים בהמשך המסדרון. ואולי לא

> בתוך פתות מחורש הצליח יורם אטינגר, המנהל החדש, לעורר שתי טערות בלשכה שבארבעים השנים האחרונות הסתפקה במתן שירותים ומידע לכתבים המשומיים וחזרים. כעישר הזרים, פתאום יצאה הוראה מלשכת המנהל. האוסרת הפצת חומר הסברה פלשתיני באמצעות תאיהם של הכתכים הורים כלשכה. ראש איגור הכתבים הזרים, כתב ה"טייפס" כוב סלייטר, שהמאפיה תקים לה מיהר והגיב: "בין עיתונות החוץ ולשכת העיתונות משרד של יחסי ציבור הממשלתית קיימים יחסים טוכים זה ארבעים שנה. בתוך חברה מתוקנת, אחד הממלים הכולטים שלה היה הפתיחות והשירות שלשכת העיתונות הממשלתית נותנת. שיטה זו", שמטרת קיומו היא חיטול הוסיף הכתב הזר, "עוורת לכנית רימוקרטיה".

> שיחה ארוכה עם יורם אטינגר מלמדת שכראי לבוב סלייטר לשמור על התגובה הזו. דומה שהוא עוד - קדמיות תחת הכמת של רקק לה בעתיד הקרוב. למעשה, הוא כבר נוקק לה. חופס עיתונות לא חלפו שבועיים, ויורם אטינגר הישעה את העודות העיתונאי של שני כתכים ורים, ומהחשובים שבחבורה: מרטין פלצ'ר מאן בי.סי. וגלן פרנקל מת'וושינגטון פוסט". הם נחשרו כעכירת צנזורה. הצנזור הראשי, אומר יורם אטינגר, היה שותף להחלטת החשעית.

בוכ סלייטר אולי רצה להגיב, אך עורך ה"וושינגטון פוסט", כיל ברארלי, הקרים אותו. "החשעיה פועלת נגר האינטרטים של ישראל", אמר לשגריר ישראל כוושינגשון, משה ארד. ביל ברארלי וויגו אות האגשים רבי החשפעה בבירה האמריקניה. אולי אפילו גם בטקסם. אבל יורם אטינגר משוכנע . בצריקת הצעיים שנקט. הוא מספים שהלשכה גועשה 🤄 אם לא יותר, מתקים, תוברות, ניירות. רק יורם אטינגר מאו פרץ לשם, כרות סערת

לומרים לשחות כאשר קופצים למים סוערים"

интерір 26

הנוגעת ל'חומר הפלשתיני". בעצה אחת עם הכתבים הזרים, הוסכם שחומר היוצא לאור "על ידי גופים בלתי חוקיים", לא יכנס יותר ללשכת העיתונות הממשלתית ולתאי הכתכים. הומר שעריין נכנס למקומות אחרים – ימשיך להיכנס, בשלב זה, גם ללשכת העיתונות הממשלתיה. עכשיו נותר הוויכוח בסוגיה: מהו גוף כלתי חוקי? יורם אטינגר ביקש את חוות דעתו של היועץ המשפטי לממשלח בענין זה. תהא דעתו של היועץ, יוסף וריש, אשר תהיה, דעתו של יורם אטינגר ככך נחרצת. בהמשך נווכה שכל דעותיו נחרצות.

"לָא יתכן שגוף הַרוצה לכרות את העץ – מרינת ישראל – ירצה גם ליהגות בעת ובעוגה אחת מהצל שאותו עץ מעניק', הוא מסביר. לשונו רהוסה. קצב בהרצאותיו, יזכור כיצר הוא נשטף כזיעה אתרי המש דקות של הרצאה. גם בעת ראיון עיתונאי הוא נומה לגלוש להרצאה סשה לבלום את שטף דיבורו. "אם חעיתון 'אל פאג'ר' קשור בצורה אינטימית לאש"ף,

האם אפשר לתת לו לייצג כאן את ארגון המתכלים ז, הוא שואל ומשיב מיד. "כשם שלא יחקבל על הדעת ורם אטיונר נולד לפני 43 שנים בחל אביב וגדל בבית איפוליטי מסויימת אפילו חיה פעיל בתנועת "שינוי" ("תשעה חדשים – ותיתר הפלה. התריון לא הצליח"). בוודאי שלא יתכן שנוף. למד באוניברסיטת אליפאסו, טקסס, ואחר כך רומשיך לתואר שני בלוס מרינת ישראל, יורשה אנג'לס. היום הוא מתזיק בתואר שני במינהל עסקים, וברשיון לראית י להציב כאן ..יחירות חשבון. אך עיקר מומחיותו, אותה רכש בכוחות עצמו, חיא המזרח

> הכעת דעה". בעוד הכל ממתינים לחוות דעתו של היועץ המשטטי לממשלה, לא יושב יורם 'אטינגר' במשרדו בחיבוק ידוים. הוא משוטט ברחבי יהורה

אומר אלוף הראבן. "יורם אטינגר תוא בחור פתוח, תגון, תרוץ ובעל

במחלקת החסברת של משרד החוץ, אחר כך במשרד ההסברה, במרכו תרבות־אמריקה ובמחלקת המעקב של מרכז התסברת. אלוף הואבן היה מנהל מחלקה התסברת במשרד התוץ, והוא מכר את יורם אטינגר מחתקופת תהיא. "יש לי ממנו וכרון תיובי בהחלט",

גם רואה חשבון

לחלוטין. דעותיו חימניות קיצוניות התובשו עם השנים, תקובה

. מוד אחרי שירותו הצבאי (קצין בתותחנים) נסע ללמוד בארח"ב

ניכון והעולם הערבי. בכך גם עסק עד שהממשלה אישרה את יציאה

יוסטון, טקסס, כמועמדו המוליטי של יצחק שמיר. לפני כן עבד

ושומרון, ועורך מחקר משלו. נמשרד, אנכ, קשה למצוא מקום לשבת. . השולחן המשרתי הגרול, הכסאות, השפיה, שולחן ו הארות בצד, הכורסאות ואפילו הססה, מכוסים במאות, מטוגל להתמצא באוקינוס הניירת הזה. חבר מאמריקה (חמשר בעמוד הבא)

לברוח מבעיות? באתי לפחור בעיות. איך אומרים בשקסס? המקסנים לא בורחים תהקרב, הם תצטרפים אליו"

"אחה חושב שבאחי

אין פה ענין של" אנטיישראל או פרוישראל. זו פשום הלהישות המובנת ואפילו אוצדקת של התילשורת להציג

"אני יותר ויוחר גאה בחופש שיש אצלנו בארץ, חובש שנהנים אתנו כל הזרמים הרעיוניים. בעולם התערבי – או שאתה עותאלני או שאחה "משרת בצבא"

מנהל לשכת העיתונות הממשלתית. "הרדיו והעיתונות הכתובה", הוא אומר, "השפעתם על

במשרד: "נתייחס לערכים ככבוד שהם ראויים לו וניתן לחם זכויות שהם ראויים להן"

חשוב ולאוד שהחיקשורת תעניק כיטוי להחרחשויות. וה חשוב לנו, כישראלים, יותר מאשר לעולם. יחד עת זה, צריך לנסות לנפרל את אותם גורולים בתיקשורת ניש להם פוטנציאל

שים מבקרים שלושת אנשי

שואצל מאות לקוחות ברחבי

צו תפקידם – לשמור על קשר שיש כל לקרח, לקבוע מחירים מווו בעיות שהסוכנים אינם: .ווים ליישב כנוצמם.

אוישקולור" היא *חברה מתקדמת* אומחינה טכנולוגית, ומשתמשת

מהפתח החדיש ביותר. לכן היה

ווומכעי שיבחרו גם במכשיר:

מלוו בחברה לא מסתכלים על

אוס אלא על רווחיות" אומר

ַ בּרַל, לכך, לראשונה הותקנו

שדי פלא־פון במכוניותיהם של

שופון ייטלו עד מהרה את השגי

,זשב, יואב ושמעון. מכשירי

אמיעה מגוצל עד תום –

אד עם המשרד והלקוחות.

אות המעות ודיווחים, לתיאום

ושת, למתן הצעות מחיר ולקשר

חון על המתחרים – גדל. עתה

ואשי השיווק זמן תגובה מהיר

דות יכולים להגיע מוקדם יותו

. אמנום ולהגיש שרות יעיל יותר

שוות תניירת – ההדעות

ת.עבודה זו מטופלת עכשיו

תעות שבעבר היו נערמות על

מחנות כסוף היום, אין בהן צורך

אנשת הפלא־פון תוסכת שטות

שנות. כך נוחרות שעות

למטוך עבודות שעד כה

שכל כאמור היה האחרון שקנה

שפלא פרך. וכך נכנס גם הרא

או למצוא להן זמן.

אושלומים ויותר

שצעה "ויזה עדיף"

דשש בפלא־מון ביטל חלק ניכד

וות של החברה.

פותר כדי לייטל את עבודת

. "שפשל חברת "אוריינט קולור": דשב אהרון, יואב דורון ושמטון

> יורם אטינגר השמרן הצליח מאר בטקסס השמרנית. הוא מרבר בהערצה על גאוותם של כני טקסס, על כך שהצטרפו באיחור לפדרצית המרינות של ארה"ב, על ברירותם וכושר עמירתם מול סגעי האקלים הלוהט, שפע סופות הטורגרו של ארצם המירברית. הוא נוגע ברפרוף ברגל הטקסני הצמוד לדש מיקטורנו, רגל עם כוכב בורד, ואומר: "בטקסס אומרים שאי אפשר להיות טקסני, עם החום, המדבר והטופות, כלי להיות אופטימי. גם הכוכב הכודר מקביל למגן־רור הבודר שלנו. הרגל הטקסני הוא הגירסה שלהם לבדירותה של ישראל".

מבקריו (וכבר צצו כאלה) טוענים שיורם אטינגר . עושה הכל כדי להגביר את ברירותה של ישראל. אכל אותו מענין קודם כל בטחונה של המדינה. "איך אומרים בטקססז הטקסני עצמאי מאד, בטחוניסט, והשירות הצבאי חשוב לו מאד".

וב טקסם. כאשר נכנס לתמקידו, הופתעו כל הכתבים חזרים לקבל מיודם אטינגר מכתב, ובו ציטוט של משורר טקסני אלמוני, מל מקרניאל שמו, השואל באחר משיריו: "מה עושה נערה מהחברה הגבוהה עם נעל, משופשפת כמוני"ז הוא העיר על עצמו כמי שחש כמי אותה נעל משופשפת, הלא הוא גיבור השיר. תוא הביע בטחונו כי יהיו גם יהיו מתוזים בעבורה המשותפת עם כתבי החוץ, הלא הם הנערה מתחברה הגבוהה, ושוב ציטט משפט שראה על שלט אי שם בערכות טקססו 'קאובוי אמיתי הוא זה שיורה ישר, מרבר ישר ואף סעם לא מרמה בוס, חבר וקולנה". כך הוא רואה את

כל מעשיו כלשכת העיתונות הממשלתית מונחים, בראש ובראשונה, על ידי התפיסה הבטחונית שלו. "אני כוחן את צרכיה של ישראל כפועל יוצא מהמציאות הבטחונית שלנו", הוא מאשר. "אני מסתכל על צרכי הבטחון כנובעים מן המציאות האיזורית. שלנו. אני מביר בכך שסביבגו יש משטרים שעולים לשלטון בכוח ובאלימות, וגם שומרים על שלטונם כאמצעות טרור פנימי ואלימות פנימית, ואף יאבדו יום אחר את שלטונם כשמתנגדיהם משתמשים כאותם אמצעים. ולכן צרכי הבטחון של ישראל כסולים ומכופלים מצרכיה של כל חברה דימוקרטית מערבית

לכן יורם אטינגר בעד תחוקה בשטחים לנצוי, כי הם חיוניים לבטחונה של ישראל. "מה נעשה עם מיליון וחצי ערכים: נתייתם אליהם בכבוד שהם ראויים לו וניתן להם זכויות שהם ראויים להן", הוא מבליכו את ה"דאויים".

ההתקוממות הפלשתינית תפסה את יודם אטינגר בשלהי שליוצותו הריפלומטית בטקסט. הא מעיד על עצמו כי לא הופתע מהתפרצותה. מנהל לשכת העיתונות נחשב למומחה בעניני ערבים, ולמעשה נתגלה בירי יצחל שמיר כאשר הלה חיה יו"ר הבנסת, וסיכל לידיו את תחוברת "ורקור למורה התלכוו" שיורם אטינור הוציא במסגרת עבודתו במרכן (המשך בעמוד (18)

האירועים מינימלית. לעומת זאת, נוכחותו של ציור טלוויזיה בצורה בולסת, בדרך כלל מלבה או יוצרת מהושת. וזה כמובן גורם לשפיכות דמים שרק מתריפה את העימות ומרתיקה הסדר". אז המצלמות אשמות?

"לצערי, אין מנסים להצניע את הציור האלקטרוני. אין פה ענין של אנטי־ישראל או פרו־ישראל. זוהי פשוט הלהיטות המוכנת ואפילו

אז מה תמליץ? למגור את השטחים בפני מצלמות המלוויזיה?

"מס וחלילה. חשוב מאוד שהתיקשורת תעניק כיסוי להתרחשויות. זה חשוב לנו, כישראלים, זותר מאשר לעולם. באירוע אלים פורצים לעיתים שרים אפלים, אפילו מאנשים דמוקרטים. נוכחות התיקשורת, שהיא כלב השמירה, מרטנת שרים כאלה". או תמליץ להרשות למצלמות לחיכנם

יהדכר החשוב הוא לנטות ולנטרל את אותם. גורמים בתיקשורת שיש לחם פוטנציאל של התסטה, ואם הוכה שנוכחותם שושכת שמן על המדורה". מי יוכית זאת? אתה עוקב אחרי אנשי

לשבורוים?

"אני מרכר על ציור, לא על אנשים". או, אתה מדבר. שוב על המצלמות, לא על חכת בים והצלמים:

"הופש הכיטוי הומצא עור לסני המצלמה". או תמליץ לתוציא מחששתים את הציוד

"צריך יהיה לשקול אם נוכחות ציוד הטלוויזיה גורמת לתסיסה ולששיכות רמים. אם יוכח שאכן כך . הדבר, כדאי לחשוב על הצבוג ציור הטלויזיה כצורה לא כולטת, אם הכתבים והצלמים יוכלו להציכו בצורה מוצנעת – אהלן וסהלן".

כזה זאת אוכורת ייובחיי? מישהו דוכרו "אני מסייר, מדבר עם אנשי צבא, עם אזרחים, עם שוטרים. סיפר לי מושל צבאי: כשעה עשר מגיע צוות טלוויזיה, בשעה 12.00 הם ככר עייפים כי כלום אז אולי יש לפעול בענין זה".

. כני? אתנה? .. "שלטונות צח"ל, הממשלה"... ראתה תביש לדם המלצות? "כן, אברוק ואגיש המלצות". בותי זה יכרה?

"כאשר ארגיש שדעתי מגובשת". דוכה שתחיה לך בעיה... "אתה הושב שבאתי לברות מבעיותו באתי

לפתור בעיות, איך אומרים בטקססו הטקסנים לא

(כן, כן, מטקסס כמוכן) שיכנס לחדר מאוחר יותר, יספר שבקונסוליה ביוסטון היו יותר ניירות על הרצמה ועל השולחן. גם שם, יספר היריד הטקסני, תגורת בוקרים מקיפה את כרסו, גם שם בטקסם ידע יורם אטינגר למצוא במהירות של מחשב כל פתק וכל מידע, אי שם על הוצפה, בין הכורסא והשולחן. עוד יוסיף החבר כי בטקסס אין זוכרים קונסול כה טוב כמן

מסקנות ביניים מחקירת יורם אטינגר בשטחים, "משומרון עד יהודה", בלשונה "מח שראיתי – מרהים מוצרקת של התיקשורת להציג מוצר. כאשר נוכתות בשוני שלו מן המדווח", הוא מגלה. "ומה שראיתי – זו הציור האלקטרוני מגרה, יש לזה השטעה שלילית על המציאות, שהיא בדרך כלל די שיגרתית, בעוד תוכן האירוע. וזו כבר לא בעיה הסכרתית, אלא התיקשורת מתמקרת בעיוותים ובמתחים, שהם חלק מרינית ובמתונית". סטו ממציאות חיינו".

> דולם כמוו? "כן. בהשוואה למתרחש – כן. אם אתה נוסע מהכרון לשכם ואינך נחקל כשום אירוע אלים, אכל שומע שבדהיישה היתה התנגשות, דהיישה נהפכח ל'מצכ כיהורה ושומרון'. אכל אני עובר ככפרים ערביים, בכוונה במכונית אורחית, ואני נוסע בצורה גיגוחה וכלום לא מתרחש. ואני שומע שלמעשה זו השיגרה, אכל כל זה מתגמר כאשר התיקשורת מרווחת על מהומות במחנה הפליטים רהיישה. ואו רהיישה מייצגת, בצורה מעוותת, את המציאות ביהורה

"אין לי אשליות. התיקשורת לא המציאה את המהומות. אכל כתב או צלם מגיעים לשטח עוד לפני הצבא והמשטרה, תוך שימוש כאמצעים מתוחכמים,

אז התיקשורה המציאה את המדוכורת?

כמו סורק תררים שעולה על שידורי הצבא והמשטרה. אפשרות שניה - אגשי קשר מקומיים שיודעים שהתיקשורת היא חלק מרכזי ממימוש הדיווידגרות של המהומות, מתרעים אותה בקשר למהומות צפויות. צוות טלוויזיה שהגיע לארץ למספר ימים או שבועות, גם לחוט מאור להשיג חומר. הוא לחוץ כזמן ורורף אחר האירועים . כאשר שעון החול שלו אוול ואין אירועים"...

אז זוא ממציא אירועים?

א. אבל הם לוקחים את הוולוו, עושים כמה סיבוכים בקסכה או בשוק, יש על המכונית שלט גדול בערבית ובאנגלית המבונית שלם גוול בעוביו ובחבת האר, לא קרה, בשתיים הם יוצאים לקסבה, ומיד יש אירועי. המסר נישלט אצל המסומיים ומתכשל אירוע. וכמובו שהם נמצאים שם עור לפני הצכא, כי הסרום שבישלו את האירוע".

אז אתה אוכור שהם לא ממציאים אירועים אבל מבשלים אותם?

יות חלק קטן מהאירועים, אבל זה קיים. יותר מזה - דותיקשורת, בשהיא מגיעה לאירוע חלש עד בינוני, לעיתים, ראני מרגיש – לעיתים, היא יכולה להעכיר אתו להילון נכוח. וה קורת כפל אירוע אלים, ככל שלים בעולם יוצגלשית האי עסוריות נמצאות על הכוונת של

בורווים כן חקרב. זכן מצטרטים אליו".

את הפלא"פון הרביעי בחברת ,,אוריינט קולור" קנה... המנכ"ל!

חיפה, טל. 3/20302–04 ירושלים, טל. 16346–O2

אין פלא שאתה מקדים את כולם.

על יום הגדלה! פה"כ 12,000 ברטים!!!

HEAROND

iong

CC WEIU EFE WIG:

PARABOLIC - מכשיר חאזנה מרתוק ★

* טרנזיסטור ווקמן * טרנזיסטור מצחיית * מכוניות רובוט - רובוטריקים א טרנזיסטורים סולאריים

וחפרט הגדול: 9 רובוטים מטוג "הרואיד", הרובוט המדבר, זז, נושא משקאות, מאיר ומעיר, מקליט ומנגן ובקיצור -חבר רובוט!

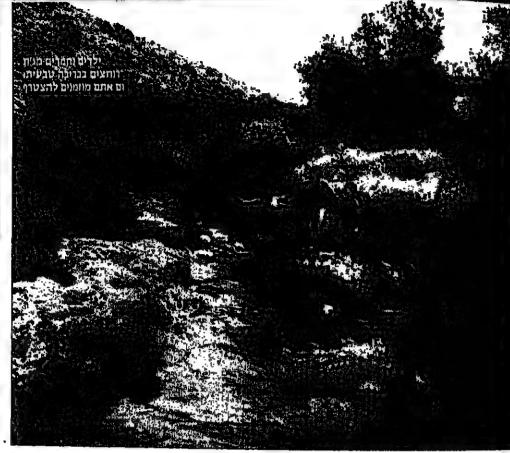
רוצה לזכות? גזוד, הדבק ושלחו

נורא פשוט לוכות בפרסים של ייטולי טמפולייי. צריך רק לגזור את אותיות ייטמפוליי משקיות טמפולי ולחרביב את חסיסמא:

ט-ו-ל-ל ט-בו-פ-ו-ל-ל ו- ו-ו-ו-פ-ו ל-ל

עכשיו חדביקו את חמילים על נייר, כתבו את שמפם וכתובתכם, תכניסו למעטפת ושלתו למבצע: טמפר - ייטולי טמפוליי, מרכז המיון, דרך החגנה 137, מיקוד 61999, תל אביב.

זכרון: הסיכויים גדלים ככל ששולחים יותר מעטפות! התשתחפות אסורת על שברו הפרח סמפן, תעשיות בירון בפיקו וליונם בערכות מרמקה וכני ל תקעון המבצע למצא למשרדו חברת שמפן

מאת נילי פרידלנדר צילומים שי גיוות בשיתוף רשות שמורות הטבע

68. אל צוקי גיתה ונחל יחיעם

שטים קצת מורתה, פה הולכים קצת

עד סמוך למיצפה גיונה. יש שלט. יור דים מהדרך לכיוון דרום, לתצפית על טיפוס על מכצר יהיעם צוקי גיתה ועל חים במערב. מדרום רואים את תכפר הדרוזי ירכא, ואת הגנות האדומים של משב לפידות

ואת חורבת תמן על ההר. בהליכר, לאחר שני ק"מ, השביל מטפס אמשרות של וסיעה בלבד: משוט לנסוע

> ועזרים בנסיעה כאותו כביש פניבי ופר נים יבוינה, לכליל. כליל חוא ישוב כפרי יפהפה, שמגדלים בו צמחי תכלין ועשבי תח ארגניים. הם נמכרים בחנויות טבע ונקראים "ניחר

מרוחה ורודה סגולה, שמווח באביב בר חל יחיעם. הנוצרים קוראים לו "עץ יחר דה", על שם יהודה איש קריות, שלפי המסורת הארצישראלית הסמיק מבושה ותלח את עצמו על העץ הזה לאחר תי שבעה קולוטמטר בנקיעה צוצונה, שהסגיר את חברו ומורו, ישוע, לרובר קים הויתים של כפר יסיף פונים אים. חערבים קוראים לו "ערוט אל ע'אבה" – כלת החורש. הוא צומת בר, בפינות לחות בחודש הים תיכוני, בגליל או המיה לישוב כליל, שאליו נגיע נאכלים על ידי ערביי הארץ. הנוצרים בכפרי הגליל קוטפים את אשכולות הפרחים ומקשטים בהם את מאפי הפסד תא. בערם נהנו הנשים לשרוף את הפר חים ולחשתמש באמר האדום לצביעת הנבות והשיער. ביוון ובתורכיה ואספים

התרמילים כירק למרק וכתגלין לטינון הבשר, את ניצני הפרחים כובשים שם בתומיו מעובד ומיועד לחניה של מטיילים. לא להקרעובב פה עם רכב ולא להעלות שני

מסוג הטיולים החביבים יוון המכונית. מומלץ מה ללכת כמה שרוצים, ויפה פה מאוד אחר הצהריים. ממשיכים בנסיעה מזרחה, לכיוון הכמר ג'ח. משמאל, על תתר, רואים את הכמר הדרוזי ינוח. שני הכפרים שמרו על הש־ מות וזעתיקים מהחג"ך. נוסעים מזרחה,

א'ן תושה, שמורת טבע ושלווה. יש פידמן, פקח רשות שמורות הטבע נוליל המעדבי, מראוז לנו כמה מקונגות תבישים הידועים ובכל זאת – משהו דד. מעין שמופיע ונעלם בנוול בשולי תניש לכפר הדרוזי ג'רו, ולישוב הרודש נותת חליכח קצרה בנחל יחיעם, בין תורות הירוקים תביד, בשמורת הט־ כל ועוד דברים יתים בדרך, לא רחוק בכביש לכיוון מיצפה ניתה.

- תוחל פתואר כאן מזרום לצפון. מצו

פת אחותוד, בכביש עבו־צפות, לביוון וום חלוי מאיפה באים. החל־אביבים כליל, על שם כליל־החודש, עץ בר עם שלעים חנה בנסיעה בכביש ונתוף ופניה ינחלף ובדון, לכיוון צונות יקועם. פניה י

שות מוחוה, לכביש תנישה לנית ולגיי

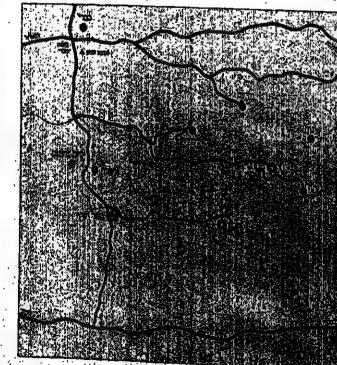
יולפים על הפניה ואחרי נסיעה של שני קלמטרים נוספים תונים בשולי הדוך. ודים מהכביש לכווון דרום, ימינה, התלים בין כדמי הייתים. רואים דרן און האמיק של נהל בידרהעמק. בא ניק חמים כים ממעין שנובע כאן, וש־ ק האוורי הוא פין־מוצונה, כלומו הכד יון השעונע המעין בא וועלם. • אל נחל יחיעם עם המעין בא וועלם. יכול נונים לכליל ונוסעים לכיוון מזרה. יכול לחיות אתרי קילומטר וחצי מגיעים לשטח לא אתרי קילומטר וחצי מגיעים לשטח לא אתרי היויעד להניה של מטיילים. לא למלכה הקצרה הזאת, בין הזיתים ו לי הפנשו ילדים והמדים מהכפר דיוני כה החצים בבריבה הטבעית

יול בנליל המערבי, בין ואתם מוזמנים להצטרף. לכביש חוזרים חונים, תולכים לכיוון צפון־מזרח זוכני הנסיעה למבצר יחיעם: חוזרים לכביש צונת אחירוד לצומת כברי. דרך אחד היובלים והולבים אחורה, לכי סים לאפיק נחל יחיעם. שמורח טבע וווסעים צפונה, עד צומת כברי. אחרי יפה מאוד. הסימון בשטח, על האבנים, שלושה וחצי ק"מ שוב פניה ימינה, תוא ירוק־לבן. עוברים גדר בקר – להש־ למבצר. בכניסה אליו יש חניון ומים. איר אותה סגורה – וללכת בתוך האניק. ממגרש החניה הולכים לכיוון הגדר מעל ההליכה: אם רוצים ללכת ולחזור ברכב, הנחל. משמאל – בית קברות צבאי ועל אפשר ללכת עד שני ק"נו. חלוך וחזור – ארבעה ק"מ. הליכה יפה, נוחה מאנה, גם האבנים מימין הסימון הירוק־לכן של למבוגרים ולמשפחות עם ילדים קטנים.

לכיוון צפון, על מצוקי הנחל, עוד חצי

השביל היורד לנחל ומגיע עד כליל. אם באים בשני רכבים אין בעיה: אחד מביא את המטיילים לכליל והשני ממ־ דנין להם במבצר יחיעם. מי שאוהב ללי אם יש מי שיקפין את הרכב למגרש בת ביוידה יבול להתחיל ביחיעם ולפי החניה של מבצר יחיעם, אנשר להמשיך

קילומטר והוא מגיע לפתח בנדר של אתר הזכרון לשייות יחיעם בערב מלחי קיבוץ יחיעם ליד בית קברות צבאי. גם בת העצמאות: חצי ק'מ דרומה מצומת ילדים קטנים ומבוגרים יכולים לעלות בברי, פניה מזרחה, יש שילוט זגם חניון

"יש הרבה דגים קמאים אבל רק דג טרי הוא דג גוטה" (גוטה)

שואלים אותי עוכרי ישראל אם אני אוהב את הארץ, אני תמיר אומר: "כן, אכל יותר אני אוהב את הים". אני בהחלט מעריף את ים ישראל על עם ישראל, וכעת, כשהחופים מלאים בעם, אני עובר חרישית בחוף שרתון ואני חושב על גוטה. כי הים הוא גוטה וגוטה וה

בסוף שנות השישים התחלתי לכתוב בעיתונות העברית
על נושאים טריוויאליים כמו "תל־אביב מתעוררת", כתכה
שלשמה היה עלי לראיין חלבנים ומוכרי עיתונות עם שתר,
ו"חופי הברך" – כתבה שצריכה לענות על השאלה הנצחית –
האם חופי תל־אביב נקיים – והתשובה הנצחית היא לא. כל
עתונאי צעיר יצא לכתכות כאלה בתחילת דרכו, שאחריהן היה
על העורך להחליט אם להמשיך להעסיק אותו או להעיף אותו
מהר לעיתון אחר.

שלחו אותי מטעם העיתון לחוף שרחון בתליאכינ, ונישארתי שם כמה שנים טונות. אכיגרור, עם הצריף המפורסם, שמע שאני עתונאי, עזב לרגע את המטקה ואמר: "עמוד רגעו אם אתה עתונאי, נראה אותך כותכ שהעירייה תעשה מררכה מהצריף שלי ער לים". וכשהוא ראה שאני לא כליכך מבין אותו, הוא הוסיף, כחצי צעקה: "שלא יהיה לי חם

- הנסיך היפה של חוף שרתון, בימים ההם, היה גוטה. אפולו השווף היושב בראש סוכת המצילים עם גוף צועק שרירים, שרשרות עד הקורקכן, שער ארוך עד לסוף שנות השישים, בירה ביד וחיוך רתב, צחור שיניים. הטרון ההיפי של החוף, ותור של שמיניסטיות שוחרות לפיתחו, והחיים חרשים וטובים. החיים נוטה גוטה.

ואני, עתונאי צעיר, אומר לעצמי: הנה, כך חייב ארם
צעיר לחיות, בחרות מוחלטת. לא לכתוב על הים, אלא לגור
איתו. אנשרות ושמה גיטה. לגנטה היה בית משלו כבר בגיל
שמונהיעשרה, על החוף, ואו לא היו הרבה נערים שהיה להם
בית משלהם בגיל כה צעיר. הוא גר מאה מטר מהגלים,
בקבוצת צריפים קטנה שקראנו לה או "שכונת הווילות".
אכיגדור, מלך השכונה, גר בצריף אחד, צבי שיטל בצריף הטני,
וגוטה בשלישי. רוכ הזמן הם היו מציצים או שהיו מציצים להם,
והשאר מסופר בסרט שהנצית את תרבות חוף שרתון,
"מציצים", סרט שתמיר יאהבו משום שהוא אמיתי, ואנשים
תמיר ישמתו להשמין למשהו.

אבינדיר היה מלך ישראל, שיסל הארום היה הליצן, זגוטה היה גואה היפה. אם לשלושת הצריפים הללו היה פה, הם היו מספרים לכם שעות סיפורי זימה כאלה ש"פאני היל" ייראה לכם ספריקודש על ידם. חוף שרתון, שלושת הצריפים וכמה בארים על דחוב הייקון – זאת היתה הארץ שלנו, זתאמינו לנו שלא רצינו לותרחב, הצריף של אבידור היה גפול מוכר ובטוח. שנות השישים היו חשנים כי יפות בעולם. היה קיץ, והיינו שנות השישים היו חשנים כי יפות בעולם. היה קיץ, והיינו צעירים, יהירים, מורדים, אנארכיסטים, שיכורים ומלאים בחלומות על עולם חרש ונפלא. לקח לנו זמן להכין שוה מה שיש וכנראה אין יותר מזה...

החיים היו גנטה, וגוטה היה החיים. לגוטה היה הג"פ הכי
יפה, הצריף הכי יפה, הטיים הכי גדול והחברה הכי יפה – מונה
יילברשטיין ו"ל. היה לו גם חמור לכן, ובערב הוא היה מושיב
את מונה על החמור ומוכיל אותה לאורך החוף. כיד אות החויק
את החבל שמוביל. את החמור, וכיר שנייה את הטיים הענקי
שלו, ואני זוכר שחשכנו לעצמנו אט זה לא המשיח, או הוא
באמת כבר לא יבוא אף פעם.

והוא באמת לא בא, הזמנים השתנו. המציצים חזרו בתשובה והלכו להציץ לאלוהים, מונה מתה מעודף סמים. אביגרור ריצף את הרשא שלו בגרוטאות חלודות, ככר יש לו

33 ਖਾਸ਼ਦਗ੍ਰਹ

אצבעות הגברת וטבור בת־המלך

ממוס עם פול חם וביצה קשה וחצי כצל גדול: אחרי שאחה מנגב אותו טוביסוב ומבריק א הצלונו, אוצרי שאתה מנהק בנימוס לתך כף ירך, כטח בא לך לסגור את שלילה הקטנה כמשום מתוק, משהו כמו מתנות המורח, שיש כהן אגוזים ושקים ורבש וכל מיני דברים סובים או אם אתה כבר כיפו, אתה הולך לשמוקי מוטרן", הנימעה האלה מנצרת

אמרים את מאפירומתיקה שלהם על פני כל הארץ. הסביףי הרציני שלהם, שני נצרת, הוא ביפו ורחוב יפת 19, של "נדתמר"), ליד הפינה המפורסמת א תר כחיל. המקום הוא גם חנות וגם פשם לולול כו. אפשר בעמירה, אבל אשר וכראי בישיבה. שב, איפוא, אל גפולתו, ושא עיניך סביב־סביב. מאחר פלג תוכל לטעום אפילו מחצית מבור, אתה וקוק לזמן כדי לראות מה יה לאמוד את יכולתך ולהחליט ממה לושם ועל מה - הו, כמה חבלו - על

מה שברוד ושא שעל הכנאמה השימה - אותה "פשטירה" של צשיות כנק עדינות, דקיקות ומטוננות קונקות בתוכן מאמה גבינתי - אין שחרים הכנאפה של מוטראן זה משחו שלת וכך, תוך כרי התממרות לכנאמה מוכלת ברסיבה מתוקה, אתה סוקר שר לאתר את התיצע העשיר, המרוש ש על ונדלפקים הומרמים.

דו חבביש וברון־יעקב – ווימה,

מלערך מול תחנת המשערה,

לות פפערת הדורת במיבות נדול

שידתה של אום־כולתום, שירתו של אבוזים ואחרת עם פיסטוקיחלכי; אתה ובטעם ליונוד'; ואתה רואה "קעב אל כאלת

שולחוותיה מנורות לבנוח, אגרטלו עדיין ללא השראה היה החציל הממולא בספגטי. פרחים ומפות קינוח מבד. מלצריה לבושים בשחור ועונדים מתעניונו במדקים, והמלצר המליץ עניבוח־ברבר. מחלונותיה אתה רואה : על מרק הבצל. הוא הניע – והבל שהגיע. אפילו בכית תפחוי לא היה את עצי האקלים שנים מים מוכתר המקום את עצי האקלים שום מי מרק כוה זוכה למחואות במים. הומו מים מים מים המקום ביותר ב שנוקק לשרוחים ימצא מקום מתודו את מנת חנשר חיקרה ביותר עם אביזרים עוועריים מעולים ורמה הולדה הבאר - שמוחיה 10 שקלים וקיון שאין לבקש למעלה חימוה. היא הניעה בלוויית תפד עשוך בנייור כקיצור – מקום מאוד מבטיח. הצרה בקף. כל הקימנים העידו שתמוק זה

שאינו מקוים.
מתחנו באנשים ממולאים בבשר מחבשר הקפיקה לנו כדי לרחות אה מתחנו באנשים ממולאים בבשר מחבשר הקפיקה לנו כדי לרחות אה הצלחת הצירה ממושה הביצוע הצלחת הצירה ממיק, הבשר ממושפט. הבשר שבאנקים היה מפוספס. הכשר שבאנקים חיה התוניות איש.

מום כאפור, ניצבת שם מסעדה בלתי אתיד באיבותו וטעמיו. האנסים לא ריגשן שם איש.

מובא באדץ עצמם היו קטולם וסרייטעם, הרושב מסעדה יפה, "הכאר": כמה הבל

"הינסיה שיש. במרכזה מיבות של חחום בו טבלו הדיף ניחוח וטעמים שוף הרבר החיובי היחוד שיש לו

ומעליו נלגלת עץ. על של הבלונים מורחיים. פחוח נדוע אך לומר עלוה.

לה קוראום לה "חבאר", ועל מים, בומום תעובים של תכביש וחי בשום פללו את האוטופטראדה לישתה אותו דרך־מישנית, חיתה שענה הוח מפעדה מאוד עממית. השתה דבות הע הונות לפתחה והן היות על טובה ואומית.

פריד אל־אטראש ועוד ומרי מזרח רואה "עייש אל בולבול", שהוא ע'ואל" (עקב רגל הצבי), משהו ממולא נודעים. איזה כיף זה להסתלבת על קן־הבולבול ובמקום ביצים יש בו בהרבה חלכי: ואתה רואה "גרייכה", המלנוקים כשבאוזן שרים לך שירים פיסטוק ואתה רואה "בלורייה"; ואתה שהיא תפיחת בצק אפוייה; ואתה רואה רואה "ולבייה", שהם כרורי בצק ברבש: כמה מינים של "מעמול". זיש, כמוכן ובכן, מה אתה רואה שם במגשים ואתה רואה "זנור א־סית" (אצבעות במה מינים של "ראהאת־לאקום". ויש בבון, מה אתה רואה שם בפגשים בעתיים ימונו לך לספלון קמה קטן ובתבניות הברולותו אתה רואה "ונים" הגברת), שהן בצקיות משלאות באגווים; וחשי, או להילופין יצקו לך לקנקן שתים של בקלאורה אתה רואה "בורמה" ואתה רואה "סיבת בינת אל-מאליכ" שתוכן שקד. ויש "פיסטוקייה" ואתה האלימין יצקו לך לקנקן שתים של בקלאורה אתה רואה "בורמה" ושים הקרים קצת מי ודרים, כשברקע שמילוייה שקרים ואחרת שמילוייה (טבור בתו של המלך), דומה בהרכב ו"סומסומייה". ויש אותן עוגות סולת הקרוי "עלאקי". זגושי החלכה הגדולים, עם תפוורת ירוקה של פיסטוק חלכי

לא למהר. קצת ללעום, קצת ללגום. להנות מכל בליעה. לשכוח את הקלוריות ואת הכרס. נשיכה מה"בלורייה". נגיסה מה"בינת אל־מאליכ". נתח מהחלכה הרכה והלא־נרבקת לשיניים. לגימת מי וררים. איות יופי שרה אום־כולתום. אולי עוד מנה של כנאפה שרק עכשיו ירדה מהאשו קה את המחוקים שלך. קה את חומן שלך. לאט-לאט, חביבי. החיסוון

35 HIZEDIO

בראיידו העצמית שלי אני סופר אתיסכל אין אמשר לעצבן אותךו קשה לינצבן אותי. בשביל זה צריך כשרון מיוחד.

יודיד יוטי ביילוו

מוכ"ל מדיוו של משרד החוץ

בן 40. נולד וגדל בתל אביב. שירת

בחיל הקשר, חיה עחונאי ב"דבר".

עשה תואר ראשון (ספרות עברית

ומדע המדינה). שני ומדע המדינה)

באוניברטיטת ת"א. מ־84" עד 86"

חיה מזכיר הממשלה. בשנתיים

האחרונות – מנכ"ל מדיני במשרד

החוץ, כתב שלושה ספרים

בנים גר בת"א.

ומאמרים רבים. נשנו, אב לשני

ושלישי (מדע המדינה)

בית הוא רשת הכסחון שלי, אחרת אני לא יכול לקפוץ. הבית הוא גם המוטיבציה לקי פוץ: אני עושה דברים ומה שהכי סובע ואמיתי לגבי זו התגובה הביתית עליהם. פה יש קהל של שלוש נפשות ממנו אני מבקש ומקבל ביקורת הוגנת. המבקרים הכי קשים והאוהבים הכי נאמנים שלי תם כאן. מכאן אני יוצא מוקדם בכוקר ולכאן אני חוזר מאותר בערב.

עד 1977 חייתי אחרת, הייתי מלך לעצמי. מאז שנכנסתי לפוליטיקה אני פחות אלא ופחות כעל ויש לי חסך משפחתי, כי בסך הכל אני הולהיבית שלא מממש את המחלה. ללא תמיכת המשפחה, לא הייתי יכול לעמוד בזה, למרות שחשוב לי מאוד להיות מעורב בפוליטיקה, כי פוליטיקה, בשבילי, זה השפעה על סביעת מריניות כביוון שתשוב לי להשפיע.

. במעט בכל יום: אני עולה לירושלים, אכל לא שקלתי מעבר לירושלים כי אני תל אניבי זה נוח . מולרתי וקשה לי לחשוב על חיים בעיר אתרת. עם כל דרריקליות האיראולוגית שלי, אני אדם די שמרן: למרות שאני עסוק, אני לא מנותק מהיומיום של חבית, ממה שעובר על הילדים. הם מטלפנים אלי, יורעים שהם יכולים לשאול אותי, באמצע ישיבה, איך ניגשים למישוואה עם שני נעלמים. אני עוקב כסקרנות אחרי עבורת אשתי, מטלפן לשאול מה תוצאות של משפט. שנינו מאוד חשופים, קוראים ואני עם החמר שלי, ומרי פעם מפריעים אחד לשני. עליגו כעתון והילדים מדרום עם מה שקורה, שואלים, מגיעים עמדות.

הילהים "מנמ", שנת משוחדם ואח"כן בפינת האוכל, .. ב־11 השנים האחרונות כמעט שלא היה לנו חופש

אנחנו חיים כצורה מאוד אינטנסיבית ולכן החיים החברתיים שלנו לא סוערים. פעם בכמה תורשים מבלים ערב עם חברים. אבל לפחות פעם בשבוע צריך ללכת לאירוע רשמי ושם, לעתים קרובות, אנחבו פוגשים חברים. כמעט שאין אצלנו הפרדה בין חברים להברים לעבורה. יש גם כמה חברים מחצבא וכ"ו, אבל האמת חיא שאם אנחנן יכולים ביום שישי, אחרי ארוות ערב אצל אמין לשכת כבית – נה כיף שקשה להתחרות כו. אפילו אם הסרט כטלוויזיה איריוטי ההוכניות לא מעניינות כמיותר, אבל ארכעתנו יחד.

אני מאוד אוהב את הסרטים הצרמתיים של שבת כל הארצ'ו באנקר ודומיו. מעניינות אותי תוכניות דוקומנטריות מחסוג של למבט שני" או סדרות מיוחיות, כמו "מחברות מלחבה", ואני מבקש שיקליכו לי כוידאו. אבל לסעמים עוברים חורשים עד שאני מתפנה לראות מה שהקליטו לי. ולטעמים רואים יחד סרט שהילרים הביאו. אני מסוגל להתרגש מדברים של ניל סיימון, למשל, למרות שאני יודע שהוא שכותי מאחבות אבודות, גירושים פרגיים, סרם כמו ישרמה נגד קרמר", כאלה רברים

אינגי נמנה על המאזינים הקבועים ליקול המוסיקה". אני אוחב מה שבעיני חלק מירידי נראה שנינו עוברים, אחד מול חשני היא בתוך התיקים שלה . משום מרימה מולצה מזמת מיאום, חסוג של קליירומן, ולמשל מוסיקה ללא מוסיקולוגים. אין ניתוק בין הכית לעבודה. אינני יודע להתנתק נם קלאטרקל זה אני לפעמים, כנסיעה, אני שומע אפילו לא בחוששה אני תמיד אותו אודי. כשאני בארץ אני "את מצעה המומונים: מאוד אותו להאדין לשירוב. יש כשאני ועוד הבית מיקרם, אנתנו רואים יחד עם בם בתייל, ובשאני בתרל אני גם כארץ. וחוץ מות, יומרים שאני ממש לא מסוגל לשמוע ואתים – כמי רביץ, גלרון, אוצין נאון ו- שנעים לי איתם מאודן אני

שושראלי בעיניךו בנקר יום הזכרון לחללי צה"ל.

אלה אדם חוקו במהו בוה שאני נחוש בעמדתי. קשה להזיו אותי מדבר שאני מאמין בו.

סניע אותן ז <u>התחושה</u> שיש בסביבתי דברים שצריך לשנות, ושלי יש להציע <u>מחשבות</u>

אות שלון אמווה מאוד חוקה בשיוויון עוד האדם. שה וברון הילדות חוזוק שלךו <u>הננות, מרים אסף, מספרת לוו על התפטרותו של בן־עריון,</u>

ואי שבץ בבכי. וה וראה לי סוף העולם. אונית לחיות בילדותרו סופר, שחקו.

שה וקודת חמיפנה בחיירו מלחמת ששת הימים, כשראיתי אנשים נהרגים מול עיני. לאוה ספורט אתה עוסקו שוחה כל שבת, לפעמים משחק בדורסל עם הילדים, אבל קינת שום לקדוא לוה עיסוק כסמורט.

אים מולות אתה אותב לקבלו קפר חדש. שות משחו שאתה רוצה ללמודו <u>כלכלה, משפטים.</u>

שונא לעשותו לא לעשות כלום. אל מיתוים עלולים לשבור אותךו אני מאוד לא אמוציוולי, ילא מניב באימפולקיביות. מום די בשלות על פיתורי ולילה או כילני: מאו שאני זוכר את עצמי אני אחד שכל הזמו צא איז עצמו.

ש שיבלה מחביתו אחבת מולדת, אדבת ספרים, איסור על שווייני. The second secon

אותב להאזין למוסיקה, אכל לא אומר שמוסיקה היא דבר חיוני בשבילי.

היו זמנים שראיתי כל הצגה לפחות פעמיים. שנים רבות השתתפתי בחוג הבימה לנוער. אספתי תוכניות וביקורות מיאטרון. בשנים האזרונות נרגעתי קצת. אני עדיין אוהכ תיאטרון אכל היך ככר לא על הדופק, פה ושם רואה הצנות, בעיקר כשאני בניריורק או לונדון ופתאום נוצר חלל של זמן ויש הצנה אחר־הצהרים. מחזות בריסיים, אינסגים, מחזמר. לתיאטרון יש עדיין קסם רב בשבילי, אבל משהו בכל זאת כבה. אני יכול להרשות לעצמי לא לראות הצגה שכולם מדברים עליה.

מה שכאמת חיוני בשכילי זה עם ונייר. ואם יש לי גם ספר – אני מסורר. האמת היא שכתיבה היא רבר שאינני יכול בלעדיו. אני כוחב – סימן שאני קיים. אגי כותב במכונית, בזמן הנסיעה לירושלים, בסופי שבוע, בלילות, בטימות.

אינני נמנה על המאזינים הקבועים" ל'קול המוסיקה'. אני אוהב מה שבעיני חלק מידידי נראה פשוט טריפה, מוקצה מחמת מיאוס, הסוג של קליידרמן, למשל. מוסיקה ללא מוסיקולוגים. קלאסי־קל זה אני".

אצלי הכתיבה היא אוכססיה. אוכססיה שנעימה לי. בלי ספק, בראייה העצמית שלי, אני סופר מתוסכל. החלום שלי היה לעסוק בספרות. חיברתי סיפורים לפני שידעתי לכחוב. כתבתי ופירסמתי שירים וסיפורים במשך שנים, היוהה תקופה שכתבתי לפחות סיפור אחד ביום: הייתי כתב נוער של "שול ישראל" ו'מעריב לנוער", וערכתי את עחון בית הספר. ממוס עוז הוריר אותי מהעניין: אחרי שריברתי ברדיו על ספרה "ארצות החך", כתב לי מכתב והומין אותי לחולרה הייוני בשמינית. התרבשתי מאור מהפגישה ואחריה התולתי לשלוח לו סיפורים שכתבתי והואן במכתבים, קטל אותם. זה

עם השנים התפשרתי עם ההכנה שהתלום של ספרות אינו ניתן להנשמה. עשיתי כאילו, הסבה מקצדעיות, אבל את הקראה לא נמשתי אני לא יכול שלא לסרוא, אני חי ברצף, תפיר עושה משהו, ומי שתמיד עושה משום, יש לו ומן גם לקרוא. במכוניה למני חשינה, בסופי שבוע, בטיסות, בין לבין, כשאינני כותב - אני קורא. אני חמיד, קורא נמקבול כמה ספרים, סמרות יפה וספרות מקצועית. חמיר יש לי בונים לפוות שנו ספרים. אחר בשביל הכיף ועכשיו וה שושן לכן שושן אויונד של שייון ואחר שאני צריך לקרוא ועלשיו זה ספר על השינויים שחלו בחוקי מימון הכתלות בארה ב, ועוה ספר על ועידת יאלעה. אצלנו בישמפל' גם משליפים ספרים והפלצות. הספר הבא שאקרא 'נהיה הבינגרפיה-של שולסטוי. מאה פרואות שמעון שרא אתו ואמר שמוכוחים לשיוא

אלינו בישקי, היה הביונרפיה של פועס.

מרואית שמעון שיא אתר ואכר שמוכרוזים לפיזא.

צני סדא המון עותנין זכעצם מעט מקריש מדי
יזם כשעון ליג עותנים, נעישן עובי על הבוחרות ומה
ימם כשעון ליג עותנים, נעישן עובי על הבוחרות ומה
ממוסי המאות ימני עבין הומים שהייתי קודא אה
המוסי המאות ימני לא מישה לעצמי או העתורות של
מתומים מועריה ושנה לקוא או מערי האינה
מעומים מועריה ושנה לקוא או מערי האינה
על מדי שיאות אוני ידון לענה אתי מעני שאו
יונה אוני ידון לעני את בענים אוני בידון לעני אוני מעני שאו
יונה אוני ידון לעני אוני מעני שאו
יונה אוני ידון לעני אוני בידון לעני אוני בידון האוני בידון האוני בידון אוני אוני בידון אוני אוני בידון אוני אוני בידון אוני אוני בידון האוני בידון אוני אוני בידון אוני בידון אוני אוני ביד

מלחמת השחרור של אצ'ו־ביל שפירא

ב־13 העוכים האחרונות נלחם ביל שפידא בארה"ב להוכיח שלא רצח את הפרעונד שלו בעסקים -- ונכשל. בזכות חנינה הגיע ממאסר עולם בכלא של פלורידה, באשתח רצח, לסאסא, שם חיכו לו חבריו לנשק. אלחתח העולם, אלחתח השחרור, קוריאה – כולן דפים בהיסטוריה האישית של האיש, שמסלול חייו נע בעקבות המלחמות. ורק במלחמה הפרטית שלו נזקק לחברים, שינצחו בשבילו בקרב.

מאת אביבה מץ צילם: בני גלזר

שהעלו את ביל (ויליאם) שפירא למטוס, הוא לא מאצ'ו, אבל יש בו איוה קשיחות בסיסית בלתי 📥 כבול באויקים ביריים וברגלים, מלווה בשמו" נה שוטרים, שוטרת אחת ושני קצינים משרות בתי הסוהר, הרימו לרגע הנוסעים האחרים את הראש והתבוננו כסקרנות. רק לרגע. אחריכך שקעו בארישות בעניינס. הרמוקרטיה האמריקנית מאפשרת מירה של סקרנות. לא הטטנות מיותרת, איש שרות כתי הסוהר פתח לכיל שפירא את האזיקים, הושיב אותו במקומו ואפר: "אל תחשוב" שאנחנו כאלה assholes, אבל קיבלנו הוראות". ביל התרווח במושב המטוס וענה: "לרגע הצלחתם להוליך

> לא, זה לא קטע מסרט. קטע מהחיים, זה קרה ב־11.4.88, כשרה התעופה של מיאמי פלורידה. שכארה"ב. באותו יום נחת כיל שפירא במונטריאול שבקנדה, למטום הבא הוא כבר עלה כמו תייר, בלא אזיקים. אים מכין נוסעי הג'מכו של אל על לא שם לב לגבר הבורר עם השיער הכסוף שטס לחליאכיב.

למחרת נחת המטום כגמל תעופה בן גוריון. משלחת קטנה של חברים חיכתה בשקט לנוסע כיל-שפירא, אחרי החיכוקים הראשונים, הרמעות העצורות בקצות העיניים (גם אצל הקשוחים), התפורו החברים. ביל גשאר חופשי לעצמו, לראשוגה מוה שלוש עשרה

החלק האחר של הדרמה, התרחש בקיבוץ סאסא בגבול הצפון. ותיקי הקיבוץ, ביקשו מהחברים בשיחה (אסיפה) כללית, לאפשר לאסיר המשוחרר, שפירא, להתארח לפרק זמן בקיבוצם מתוך מחוות הימניטרית, טענו. החברים הצעירים שלא הכירו את האיש, לא כריוק הבינו למה הם צריכים להסכים. כסופו של דבר נפלה החלטה. באחר כמאי, הגיע שפירא לסאסא.

מיהו ביל שפיראז עמורי החרשות של החודש האחרון דיוותו עליכך בקצרהו יתודי אמריקני הואשם ברצח בפלורידה, נשפט למאסר עולם, וישנ שלושיעשרה שנה ככלא. שפירא טען כל השנים שהוא הף מפשע. מערכת השיפוט האמריקנית עוברת לאט. לא משחררת:אסירי עולם, גם אם נעשתה טעות. והנה, במארס השנה, שוחרר שפירא במפתיע על ידי מושל

המדינה. קיבל הנינה ותניע לארץ כדי להשתקם. בקיבוץ סאסא פגשתי את כיל שפירא. בכסא נדנדה אצל חבר. כדרך לסאסא חזרתי על השאלות שאשאל אותו. מה אומרים לאסיר עולם שישב על רצחז רק אלוחים יורע. איך בכלל נראה ארם כוהו שבר כלי אומלל? אולי נכהז השאלות התמוססו ברגע הפגישה. הוא כבר הטפיס להשתור ולא איבר את חוש ההומור: "מאיפה אני שווףז הרי כאתי מפלורירה. שם כולם שוומים". צוחק ברמז, לראות אם סלטתי את

טרישו צמורה, קשה להאמין שהוא עוד מעט בן 63. זקוף קומה, בנוי צעיר, סטורטיבי: העיניים של ביל מבריקות מדי סעם. הוא לא יסבול את הרעיון שוה אולי מותרגשות, אתריכך יאמר לי שיש מעט דברים שורמים ל לחינוש ששה מחבשות נכרום לה 88 **סובשבות**

ביל מדבר עברית טובה. פה ושם חסרות לו מלים. במבטא אמריקני, הוא שואל מה אני רוצה לדעת. כשאני עונה: הכל – הוא נכוך. זה יהיה בשבילו מסע

יליד ברוקלין, דור שני באמריקה ממוצא רוסי. גדל בכית דתי, לא ציוני. בתור ילר, עברה המשפחת להתגורר בפלורירה. ביל נרשם לאוניברסיטה, רצה ללמוד ארכיטקטורה. לא הספיק הרבת. אחרי פְרל־הארבורָ, כשארה"ב הצטרפה למלחמה, ביל החליט להתגיים למארינס. "הייתי רְק בְּן 16, אכל כל־כך רציתי, שוייפתי קצת את הגיל שלי וסיכלו אותי", הוא אומר בקריצה, תוך כדי התנרגרות בלתי פוסקת בכסא. את שרותו הצבאי עשה כקצין בסיירת של המארינס. "וֹאָת יחירת עִילית", מסכיר ג'ו ליברוון, החבר המארח,

"הכעס החזים אותי, לא הנקמה. כעס נגד אלה עוהכניסו אותי. אני לא מריד, לא שונא אך

לעומתו, ביל לא מנסה להרשים, לא יוצא

לקראת סוף מלחמת העולם השנית, כיל מוחזר הכיתה מצוייר במספים נקורות לזכותו, כדי לקבל חופשה מהצבא. הוא מתחיל סוףיסוף ללמוד באוניברסיטה, אכל לא לומן רכו "היה לי חכר באותה תקופה, שעבר עם ההגנה ברכש. זה היה לפני מלחמת השחרור. כשתחילו העניינים להתחמם, ממש לפני שפרצה מלחמת חעצמאות, שלחו אותי לאירומה. שם אספצו יהורים, פליטים מחשואה, מחמחנות למרסיי:

מהכלים. מדכר בטונים מדורים. "טוב, אז הייתי קציו,: ביגדריל. בעצם הייתי סייר ימי. לפני כל נחיתה, הייתי יוצא עם החבריה שלי, מאחורי קווי האויב, לבדוק את השטור.

ביל שמרא (משמאל) עם ג׳ן ליבהול, בחדר

בג'ינס כתלים חדשים, נעלי התעמלות וחולצת

הייתי נוסע באוטו עם הצווח דק בלילה. הערבים עשו לי אתבושים. הייחי עוצר והיו יורים על האוטו. כשהיו במוחים שגתרו איחנו, חיכתה להם סורפריוהי

הבל כיום אחר. כערב הגענו לסאסא. זה היה כפר ערבי. התושבים שמעו מה שקרה בכפרים האחרים שוטרן שיכנעו אותי שאפשר לעשות עכורה טובה גם וברוזי מכאן. מפה לקתנו שוונג לברעם, לא היו בעיות איתם ומשם למלכיה, נכדייושע ומנרה. אתרכך נכנסנו ללכנון, כבשנו עשרה כפרים וקראו לנו בחורה". כשביל מרלג על השנים, מספר את הקטעים הנבורים הללו, העיניים שלו עוד יותר מכרוקות. ממש מתמוגג מנוחת. אומר ג'ז ליברות במבטא קנדי: "ביל במארינס. זה לא פשוט". ביחידה, עליה פיקר ביל בגבול הצפון. הערבים עשו מארב, על אשובוס בדרך לא סיפר לך שתוא היה המפקר כאן, קצין קרבי

> שלוש את כיל לגיצרת עזה, לכצע מארבים. בנקורה המשטרה בסאסא". היה שם איזה סיפור עם משה ריין, עליו אומר כיל, שהוא לא לציטוט, שכתוצאה ממנו העכירו אותו למטכיל. הכל חיה אולי בגמר אחרת אם לא היתה פורצת מלחמת קוריאה. כיל שפירא קיבל צו קריאה מהמולרת השניה שלו. "מוט'קה מקלף, הרמי לי שאני לא מוכרח ללכת, שאני יכול לחישאר, כאן, אבל אני לא רציתי להיות ערים, דוץ מה במארינס חיו כל החברים שלי. לא יכולתי להשאיר אותם שם,

מולדת בעצמו או שחיהן באוחה מירה כ־52' נגמרה מלחמת שריאה. ביל שפרא חוד היהון נבין שלה התה באן כבר מלחמה, אבל היה הערבים היו ששים לי אמנושים, תמיד כאותה שישה הדבה אקשו בנכולות זה היה מספיק בתקט בשכול שמים אכנים על היוד, אנו עוצר, זכן יורים על האשו. להשאיר אותו כאן הריאו אותי לראיון לעמוס יוורים, אני מכנה את האורות ואת הבעוע, אתי במה ברצוריון ומנו המפלילו עמוס אמר שיש בעיות בנבול העות דם בלוחים שנמוז איתנו, באים, לברות גה הנוק נוגבא לא יכול לטפל בהו שהמשפור צוייבה

אניהן את האניה. הבריטים תפסו את האניה למו לברות, קסצתי למים והנעתי כשחיה לנמל לשיב מיריורק אמר לי מישתו להתקשר כארץ פור שיבא. פגשתי אותו בתל־אביב. הוא סידר

משמה של שפירא בארה"ב לא ידעה כמה

וא מועסק הוא לא מצא לנכון לערכן אותם.

איתוי כבר מארינס, לא הייתי צדיך לשאול אתר. וחדן מוה, הכל היה סודי, כמילא אַנה לדבר עם אף אוש". ללהשלה מה היה לו לחמש כאן, עובה ביל ללא ואת אומיתו אני ידודיו היתה מלחמה או אותו לחיפת חמארינס השב שפירא לממש לושא היא יודה שמה שהביא אותו להלחם כאו.

שים עובו את הארץ, את כיל נייטו לצבא. שלע חטיבה שטבלה אבירות קשות בקרב שיה עוד הזוף לתגבר אותו. בגלל הרחיפות, האים עם נסיח, כך יצא שרוב והזטיבה אויישה לינות יוחיים, מצבאות ורים (מחיל), היו שם שנת אנגלים. שפת תרווב היתה אנגלית א בעוד של ביל שפירא, גרור 72, שלתו

וקיר שלנו חיה לבצע פעולות הסתה טביב משליים כגליל שתשבו שיש הרבה צבאי. משל במוך שולב מלא נוסטלבית היינו שובר מלא נוסטיב באוויר באו להתואלה באו להתואלה באו להתואלה באו להתואלה באו להתואלה באו באוויר באו להתואלה באוויר באוויר

שת חנויות ארצית לתרופות,מוצרי יופי, בריאות ונקיו

מבצע מתנות מיוחד בסופר-פארם!!

בקנותכם:

המתנה שלכם:

מפית קשיחה מתחת

גרבו

מזון לתינוקות

('ח' 12)

מכבז ים מרשמים של כל קופות החולים. מכבדים את כל כרטיטי האשראי הרשת שומרת לעצמה את הזכות להנכיל את כמות הקניה

עים מאוד ל

רב־מכר: מה אמירים. רמת אביב. קניון איילון פתח תקוה – חובבי ציון, שפירא: כפר סבא. - גבעת סביון, חיפה – מרכז חורב, ירושלים – ניות, גילה; בארשבע: : משרון מרכזי טל: 1:09090°30.

חמיות סופר סארט הפתוחות עד פ בערב. הוצליה, פתח תקוה. כפר סבא, ירושלים, בארשבע. תנויות טופר ניארוז הפתוחות עד 10 בערב. נדמכר, קניון המת אביב, חיפה, גבעת טכיון לכל התנויוור פודותות בנסצאי שבות! ולמעטבאר שבעו.

בקנותכם:

נוזל לכביסה במכונה

ONID

IUDIO

המתנה שלכם:

להשתלט על המצב. אמרתי לו: 'מה אני אלך להיות במשטרו. בסוף הסכמתי. עברתי קורם קציני משטרה בשפרעם ושלת אותי לעירגב. הייתי מפקר המשטרה באזור, ער גשר. התחלנו לעשות סרר באזור. היתה עכודה רבה, בכל שעות היממה. החבריה לא חיו מנוסים. לימרתי אותם איך נלחמים. אחרי כמה הורשים של פעילות אינסנסיבית, האזור התחיל להירגע. לא היו יותר חרירות. בינתיים התחילו בעיות . ששום רבר לא הפחיוי אותם. אחרי שגגמר הכל כצפון, אותי לכאן, דתואר שלי היה קצין תפקירים מיוחדים.

אן בעצם נקורת המפגש השניה של כיל שפירא עם קיכוץ סאסא, שעלה על הקרקע ב־49' בפעם הראשונה הוא "כבש" להם אה המקום, בפעם השניה חוא איכטה אותם: בלילה, אחרי העבורה או תוך כדי שהמתובבנו כאן, הייתי נכנס, יושב עם החבר ה, שותה קפה, נח קצת וממשיר, הלאה". ביל שפירא היה מפסר המשטרה וקוקים ליי. ביל לא מנסק להסתיר לרגע את אהבתו באזור: לרשותו הועמרה מכונית המקארר המשוריינת לצכא את נאמנותו לחבריו ואו אהבת המולרת איוה : שהנשיא ויצמן קיכל ממתנה. מכוניה אמריקניה ענקית בצבע שחור: 'היית' נוסע כתור הפטן הזה עם הצוות שלי רק בלילה: זאת היתה מלכודת נעה הערבים היו עושים לי אמכושים, תמיד באותה שיסה:

Al Hinghio

ולכן נחשב לי הדבר לכבוד". ההרשמה לשנת הלימודים 88/9 וחלה!

"הגעתי ל- EAסו עם 5 שנות נסיון כעוזרת

היא ציר מרכזי במשרד המודרני. מבחינות רכות היא למעשה מנחלת את העבודה.

היום, אחרי שסיימתי את הלימודים ב-

ו, יש לי תפקיד מעניין ביותר, חשוב

יותר ומשכורת כפולה. אני עובדת עם 2

הפעולה מצד היועצים הוא מצויין. כל אחד

היתרון הגדול של חלימודים ב- DEA הוא

אינטלקטואלי קשה - אכל שווה. כעת יש לי

ההגשמה העצמית. הלימודים הם גירוי

בטחון בכישורי וביכולתי לנחל דברים

והעיקר. DEAו נתנה לי את האפשרות

לבחור עבודה שאני רוצה ולא לקחת מה

קיבלתי תמיכה רבה מבעלי, מהילדים וגם

למדתי 3 שנים באוניברסיטה ולא נחנתי

כמו ב- DEA מכון DEA עומד בדרישות

לימודים ואיכות חיים לתלמידים. ב- IDEA

גבוחות ביותר של מקצועיות, רנות

מלווים אותך גם אתרי שסיימת את

מקום עבודתי.

לימודיך. בעורת DEA וגם מצאתי את

חיום, בתוך מוכירה בכירה. אני מתרוות

איך אני מרגישה להופיע בפרסומת של

DEAוי מכיד, אבל עבורי היתה DEA בית

להמשיך וללמוד ב- DEAו במטגרת

ההשתכמויות המקצועיות.

בכוחות עצמי ולהשפיע על מהלד הענינים.

בעצם, חיו לי כל הסיבות להיות מרוצה, אבל הי**ה חסר לי משהו - היכולת להשפיע**.

רציתי תפקיד אחראי יותר עם יותר סמכויות ועוצמה. רציתי להיות מנהלת

להיות מקצועית ומקצוענית לדעתי, מזכירה בכירה או מנהלת לשכה,

השכר, אגב, הוא בהתאם.

מנהלים וצוות של 15 יועצים.

יודע להעריך ולכבד מקצועיות

לראות מה את שווה באמת

אני מקבלת גיבוי מהבוסים ושיתוף

למנהל איזור במשרד ממשלתי.

לחרשמה ולפרטים על מסלולי הלימוד (כולל השתלמויות מקצועיות) פנו למכון IDEA ,

טל. 03-7512814.

בנין אכנד, רחי זיכוטינסקי 5, רמת־נן 52520. .03-7512655,7512676,7512814/5

יענונו יווד הרבה שנים במשטרה. הוא היו מק המעבדה הבליסטית. פיתחוו יחד דברים תשת הספור שלו הוא דוגמא קלסית של עיוות ת נה שול לקרות בכל מקום. גם באמריקה. ידוע להקחם ובים כעבר. לפעמים עובדים בעכניקה אומית כדי להגיע למירב הראיות אבל קורה שים שעות. גם עדי ראיה יכולים לטעות. תלוי

מור על האופובוס חדינה את הבחורה מסאסא".

דינה שואת ובעירוז

... מאר קשה"...

ושהערבים לא טיפשים. "לא מתעסקים עם משוגעים. כך שאתרי כמה זמן האזור כאן מחדם. השרתי לו את הערד, פחות שתי ככשים,

לא רק כיל שפירא תושב שומא משוגע. כנראה של נשנה המשמה, כתל־אביב, המחשבה הואת עברה אר אתה עוד תעשה לנו מלחמה כצפון. עכרתי לור לנוציונה, קיבלתי דרגה פקד והקמחי במשטרה מעברה הבליסטית ואת המעברה לזיהוי לארום כל פעם שהיו לי תופשות הייתי בא

ואומר שוה לא משמעות, ואומר שוה לא

בשם לארי מורין, פושע מכוקש מקולוורו, משטרת

אני בטוח שהוא

מאיר) קפלן היה תתיניצב במשטרת (מאיר) ותואל. ראש המחלקה לזיהוי, הבוס הישיר של של שפידאג מומוזה לקרימינוליסטיקה. אומד מון קבלן: "מוה כמה שנים שאנחנו בועלים מע לפען שחדורו של ביל שנירא. באוכן אישי א משונוע, שתוא לא יכול היה לעשות את זה לא ועה את זה. אני בטוח שהוא חף מפשע.

אן נית המשפט מתרשם מהם".

(נו דושים מעמוד ו משר לגנוב. נו, ואו היכתה להם סורפריוה.

ל לילה אותו רבר". אורי כמה מעמים הם לא אשעה לא פשנות באוורץ

לא נשאר מי שימיץ את השמועה... הסיפוק הכי של היה לי ביום שתפסבו את החוליה שעשתה את

שביקש להקים סניף בהאיטי. הם פנו אלי כי חשכו שיש לי שם את הקשרים המתאימים". בצחד הלילות, עשינו סיור עם האוטו. היתה שלח שניסתה להתעסק איתנו. כשנמרנו איתם, היה אד סם שנשאר הי. כשתפסנו אותו, הוא סיפר לי. של הבנק הוה בהאיטי נפתרו. אני קיבלתי עמלה

> יל ספירא מעיד על עצניו שהוא קצח משוגע מינע לנמרי. תשמעי סיפור. לילה אונר גנבו אלי באים כבשים מקיבוץ ברעם. מהקיבוץ כאו אלי אחום להם בתור קצין כאוור על הגניבה כשכיל נתשת לא רציתי לתקום להם. אמרתי שאם היו ואנים לשמירה, וח לא היה קורה. למחרת כא אלי שון ומשמות מלבנון, היינו מיודרים, וביקש את שה שלו בתורה. אמרוני לו: 'בטרד אבל חסרים לי משים כנשים. קודם תחזיר אתה'. הוא הכיא לי את בנשים וביקש לירה על כל ראש לכל יום שהכבשים מו אצלו. בשביל השיפול והאוכל. אמרתי בסדר גמור, צל שאי רוצה לידה על כל ככש שהיה אצלי. בסוף

"לפני שלמדתי ב- IDEA, היו לי 5 שנות נסיון. אבל, רק ב- IDEA הבנתי איך להשתמש בעוצמה ובשליטה שיש מצלה עשו תפלה. הכא החזיר את שלנו". שישו בראש: "עמום בן־בוריון קרא לי בחורה למטה.

משלה כמוף התפשרנו על משרד ראש הממשלה. פודו לקו תומשה מהמשטרה לצורך איזה תפקיר יון אורי שעמר את התפקיד המיותר, ניסה לחזור משלת אבל זה כבר לא היות זה. ב־66' הוא מתפטר ישת ומובון ללכת על עסקים פרטיינג

שונה של עסקים מרטיים.

אן טאטינים בעורל, או כאן המקום להאמין כן,
מיאמי תפסה אותו והוא יצא אשם במשפט ב־14 סעיפי
אישום העונש שהיה צפון לו זה משוו כמו 300 שנה
שונוש של כיל שפירא הדוד שלו באמריקה נפטר
אישום העונש שהיה צפון לו זה משוו כמו 300 שנה
שונוש של כיל שפירא לדוד שלו באמריקה נפטר
שבועיים, ווא מחאום אמו שהוא רוצה להתורות עי
שבועיים, ווא מחאום אמו שהוא רוצה להתורות עי
ווא עסק מפון הוא מוני שבמקום לנסוע
שבירא החול להורין קשרים עס עוד אחר, מייקל סלווטו, דם רצחו את מוני מורין אות עסקי שפירא התחיל להורין קשרים וורקו את הנוניה שלן למפרן מקסיקו און להורין קשרים וורקו את הנוני ביתר איתם את הדדון אות מונים הברתי יהודי "את לארי מורין הבטיתו לשתוו אורן ארבע הברתי יהודי מיאמי תפסה אותו ודא ידא אשם במשפט ב' 14 סעיפי

במארינס יש-חוק: לא תשאירים פצוע בשדה הקרב. ידעחי שעובדים ,על שיחרורי אבל חשבתי שתרביצים לסוס "את. שאין סיכוי

על הטרקטור, בסאסא: "אני מתלהב מזה שאמשר ללכה קילומטר ישר, בכיוון אחד"

מיד כן, ושלח אלי מישהו. הבאתי את האיש, הסתובבנו

יום שלם במפעל, בדקנו את המכונות. במוף לא יצא

מזה כלום, אכל כל העסק הוה עשה רושם עצום על דה

וויט. ווא הבין שיש לי הרבה קשרים וביקש להיכנס

איתי לשותפות. אני ניהלתי את העסק דה ווים נתן

את השם שלו. היו לנו עוד הרבה עסקים בקנה מידה

ייום אחד קיבלתי מברק מבנק גדול בצרפת,

כן. היו לי. עשיתי כמה טלפונים וכל העניינים

יואז, יום אחד השותף שלי נעלם. אחרי חורש

"מה שאומרים כולם, 'אתם בווראי מתלוצצים'.

כערך, כ־22.2.75 הגיעו אלי בשתיים כלילה שוטרים

עם אזיקים, הציאו אותי מהמיכה ואמרה 'אתה מואשם

you have the right ברצה השותף שלך. כמו בטלוויזיה:

o remain silent, כל מה שאומרים בהודמנויות כאלה".

כאמת הייתי נטוח שואת איזה בדיתה. שככוקר חכל

יתכרר וישוררו אותי. זה נמשך שנה. ישנתי במעצר

שנה עד למשפס. במשפט יצאתי אשם בתיכנון

ובביצוע רצה השותף שלי שנעלם. זוא, אגב, לא נמדא

"האטירים לא התעסקו איחי, בחדו

ממני. ידעו עואין לי מה להכסיד.

אחרי חמש עונים במקום הנורא הזה

העבירו אוחי, כי שני כושים התנפלו

עלי יום אחר ורקרו אותי בצוואר"

ער עצם היום הות. לא מצאו את הנוויה ולא את נשק

ררצה. שניים עשר המושבעים קבעו – אשם. פסק הדין

היה מאסר עולם, עד סוף חיי הטבעיים. כמו שאת

כמו למשל, איך הם בכלל הגיעו אלי, חיח שם אחר

עכשיו אני יודע כל מיני דברים שאו לא ירעתי.

רואה זאת לא היתה בריחה הספור הסתכך לכי

כלתי צפויים.

בינלאומי עם הרבה אקשן ולא מעט דולרים".

ובאמת היו לך שם קשרים?

(מרובר כלא מעט כסף) וכולם היו מרוצים.

מה אמרת?

תן דוגמא לעסק בקנה מידה בינלאומי.

עשיר, ברט דה וויט, ממשפתה מאד ירועה בניויורק שנים אם יסכים להיות ער מדינה. אותי ואת סלווטו ומיאמי, שרצה להיות שותף בעסקים שלי. הפגישה הכניסו לבית סוהר. לסלווטו פסקו עונש מוות. הראשונה שלנו היתה מקרית. היה לו מפעל שהוא רצה אתריבך המירו את העונש שלו למאסר עולם, בגלל שהוא נמצא אשם על־פי ערות של פושע, ללא הוכחות למכור. מפעל שיכול היה להתאים לתעשיה האווירית נוספות. הוא יושב ער היום וטוען שלא רצח. אצלי לא שלנו. הוא הציע לי לברוק כארק אם הם מעוניינים. התחשבו שנה על סמך עדות של פושע, שהרוויה מכך טילפנתי לארץ, למנכ"ל התעשיה האווירית. הוא אמר

שהיה עד מרינה, על פשע שלא הואשם כו כלל. "הערות של מורין היתה מלאה בסתירות. באחת הפעמים במשפט שלי שאלו אותו אם הוא מכיר אותי. הוא אמר שלא. שאלו אותו אם הוא ראה אותי מימיו. גם על זה הוא ענה שלא. ובכל זאת, קיכלו את הגירסה של הפושע הזה מקולורדו. הסתפקו בווידוי שלו בלכר. אותי ער היום הזה אף אחר לא שאל כלום. לא דיברו איתי. לא חקרו אם יש לי אליבי. לא שאלו אם אני רוצה לטעון שאני אשם. כלום. שפטו שני אנשים חפים מפשע על סמך המילה של פושע".

ביל שפירא פורץ בצחוק. בריוק ברגע הזה נכנס לחדר חבר ותיק מהימים ההם. החבר יאק, עם כוכע בוקרים ענק, מנהל את עררי הבקר בסאסא. גם הוא היה במארינס. יאק מומין את ביל להאפלה, שכמה חברים הכינו לככודו בקינוץ. ביל נכוך ויאק, כדי לחמם את האווירה, זורק: "מה אני בכלל מרבר עם

האפלה, בחיק הטבע, ביל שפירא מפשיר ' לגמרי. מתיישב על הרצפה, מננכ חומוס עם הרבה חריף ורק מבקש כלי בשר: "בכית הסוור היו נותנים בשר עם תולעים. או החלטתי שאם אני רוצה לשמור על החיים שלי אני מפסיק לאכול בשר". מישהו הכיא רוכה צייר. מומינים את כיל לתחרות קליעה למטרה על פחיות בירה מתעופפות כאוויר. הוא נשכר. אומר שכאן זה המקום הכי יפה בעולם ואם היה רוצה לחזור למשהו מעברו, זה כאן. בנקורת המשטרה בסאסא: "ואת הפעם הראשונה אתרי שלוש־עשרה שנה שאני מחויק כלי נשק ביר". עכשיו אצלו הרבה דברים הם הפעם הראשונה. ג'ו ליברוון: סיפר שניום הראשון כשביל בא לקיבוץ, הוא לקה אותו לחרר שלו ונתן לו מפתח. יהוא לא פחח את הדלת, עמר לפניה חיכה. שאלתי אותו: למה אתה לא פותחז' הוא ענה שהוא לא רגיל לפתוח דלתות לכד. תמיד עשו את זה המהדים".

בוה הרגשת אדרי גור הריו? ירעתי שאף אחר בעולם לא יורע שאני חף מפשע. הבעיה הגדולה היתה שלא ירעתי מה קרח זמאיזה כיוון לארגן דברים, לקוצני עורך דין, שלקח דרבה כסף ולא עשה כלום. אחרי המשפט, התובע שלי עבר לעבור אצלו במשרד. זה לא משונה: יום אחר. באמצע המשפט, עורך הרין שלי הגיע לבית המש שוכור. או הבנתי שמשהו שרה. לא ירשתי מה, פתרתי

שאקבל כסא חשמל. כשקיבלתי מאטר עולם הוקל לי. העבירו אותי לבית סודר בו מחזיקים את הפושעים הבי מלוכלכים. הלאת המין האנושי. הגעתן לשם ביום שישי, כשכת אם מצרפים את כל העבירות ביודי אחרי שהוא ישב הוציאו אותנו לחצר, מה אני רואה פחצרי אחר ער שומוח שלו נשמר, החלטתי שאני מסחלק משם. עם עוד אתר, מייקל סלומה, דם רצוע את בים שביון לתא שלי, בירדן, מסורון, אני רואה אסיר ריק עם עוד אתר, מייקל סלומה, דם רצוע את בים לתא שלי, בירדן, מסורון, אני רואה אסיר ריק עם וורקן את הנוויה שלך לפני, אני מפשך וורקן את הנוויה שלך לפני, אני מפשר מפסיקה אני, לפי מה

בתפקיד של מזכירה בכירה". מוכירת תחברת, "יישופ" פערכות ניתול ותנלסה בע"ם האכון הביגלאואי ללימוד מקצוע ניהול הלעוכה 🖺 🙉

43 Blagain

עוד מעט יגיד אחד מחצאי העם: מוזר, מדאיג ומתמיה לגלות כמה הרבה אנשים יכולים להיות טפשים, ולהצביע בעד המפלגה המוליכה לאסון.

גולף באילת

האור־קולי על תולדות העיד.

אתר הסקי הראשון שפועל באילת.

יום אחר אמר הרצל "אם תרצו אין זו אברה". אבל הוא שכח להופיף מה הוא מתכוון שנרצה,

לכן הגענו ליום שבר איננו רוצים כלום אלא להקים את מגרש הנולף הראשון באילת.

"הראשון", אמרתי, כי כולנו יודעים איך

אילת תהיה מקום יפה לתוכבי גולף על פני

שר מוץ אתר נסע כסודיות רועשת לדבר

כחשאיות מוכרות עם רוסי נידה ששבוע קודם

אמר ככוויית כלי שום חשאיות שישראל היא

רשאים נרוזבים לאין גבול, ואני-מחכה רק ליום

הקונקורנציה תקים שם עוד מגרש גולף ועוד

אחר עד שלא תמצא שטח צחיה אלא כמופע

מימין הפאשיסטים שבאירופה, בניגור לישראל, הם כאמת פאשיסטים ולא סתם גידופים. ואיך יודעים? הם קוראים לעצמם בגאווה פאשיסטים. ומשמאל הקומוניסטים לסוגיהם, ויש כאירופה מפלגות שמאל שמתמחות בשנאה לישראל. באמצע – כל השאר. האנטישמיות שהוממה למשך זמן לא ארוך מדי, פורצת מכל החורים: במאמרים שטגיים שקרניים של אינטלקטואלים, וכדברי נהג מונית לנציגת מוויאון התפוצות שכאה לאיטליה לתערוכה על יהודי אתיופיה (החולמים על טרנספר): "חבל שהיטלר לא גמר את העבורה. מרינה היו צריכים לתת ליהודים ב־48'ז איזו שטות זו היתה. מרינה ליהורים? רק באלסקה, רחוק, מאחורי תומות קרה עצומות".

שנאה, אחי, שנאה, ועלי להרגיע אתכם, זה כלי שום קשר למה שאנחנו עושים בנחלתנו הקטנה. הם מכקרים גם רברים אחרים, אבל כלי

ארבעים שנות שהותי בישראל סיפרו לי שאנשים תרבותיים שונאים את עצמם. עכשין אני כין עצי התרכות שאנחנו רוצים להיות כמותם, ומה פתאום, הם לא שונאים את עצמם. הם שונאים אותנו.

הם מסכימים בכל ליכם עם מה שניסח כל-כך צלול מוחמד עוואד בפני סטודנטים יהודים מן העולם: "אני שונא כל אחד מכם. אתם מכוערים בתור ישראלים, בתור יהורים, כתור עם שאין לו

השנאה ליהורים היא דבר כל־כך עצמאי ולא קשור לכלום, שאני כבר לא מתפלא כלל שגם בישראל, כין יהורים, היא קיימת בעוצמה רומה, כלתי ניתנת לשליטה ויאציונאלית, פורצת כמו מים מביוב סתום.

אני כבר לא מתרגז מכלום. התרגלתי אפילו לאנטישמיות יפנית. ואני חולף יום יום בשלווה על פני מגן־רוו־ עצום ובתוכו צלב קרס המצויירים בשחור ליד מיזרקה נפלאה. מקסימום, יתרתחו הנאצים על פגיעה כזו ברגשותיהם העמוקים ביותר.

אגי פותח את העיתון באיטליה וקורא בארישות את הכותרות השמחות:

"גכשלה החתקפה של שמיר כלכנון".

BIDEDIO 44

. נכשלהז מאיפה הם יודעים שנכשלה, עוד כאותו חיומז שמירן זה בכלל היה רבין. או מהז שמור דוא שם המפעיל יותר "מגא באייטים" של

שינאה, ואף עיתון לאנשים חושבים לא יוותר על

למחרת כתוב: "תיילי תל-אביב הרגו צעיר

זה כבר מוצא חן כעיני. חיילי תל־אביב. זה

ולא חיילי ירושלים, או – פשוט – חיילי ישראל. הם עושים את זה רק כדי לפגוע ביהודי שאולי במקרה יקרא את העיתון שלהם. רק בשביל התענוג שפרומיל מקוראי העיתון, הפרומיל היהודי, יחוש כאב קל בליבו למקרא המלים. סיבה אחרת אין ולא צריך סיבה טוכה יותר.

תיילי תל־אכיב. למה תל־אביבן למה לא

הפסקתי לחיפגע, למרות שבדרך־כלל, אם אני ניפגע ממשהר, זה לא מאשמה נגדי, אלא מן

חיילי תל-אכיב. לא רע. בעצם, הברסה כלי

לא כולם יודעים וזה הזמן לגלות: יש בארץ

הרפתקנית באיזורים מסוכנים שאינם שייכים

עכשיו מתברר שזה לא יעוור לאף אחר. כמו שלא יעזור ההכרל שאנו מברילים כין הקו הירוק לקו הנהר.

י אותו רבר כשבילם, חיילי תל אכיב.

חיילי חדרהז מאיפה הם יודעים שאלו חיילים מתל־אביב?

התאווה של מישהו לְפגוע כי.

כוונה, המסדרת לנו את הראש.

רצון מוזר לראות את את הבעיות שלנו כנגדמות כגלל אנשים משונים וקנאים הגרים מחוץ לחל־אביב.

וה לא נכון שהארץ מחולקת למי שגר בתוך הקו הירוק, ולמי שגר מעבר לקו הירוק. אל תשלו את עצמכם, ירושלמים מערביים, התל־אביבים לא מכירים בעצם גם כלגיטימיות שלכם, וכמה שתצעקו, נהרייתים, נגד ההתיישכות החלוצית כחכרון – התל-אביבים מסתכלים זה כזה ושואלים: ומה הם עושים כנהריה? גבולות השלום לגבי התל־אכיבי המוסרי הם הקניון כצפון והתחנה המרכזית בדרום. כל מה שמעבר לזה הוא התנחלות

תיילי תל־אביב. יפת, מה? לגבי העולם אין חיילים מישובים טובים ומישובים לא טובים. אין ישים ולא יפים, אין צוותא לעומת מררשת ארץ־ישראל. לא יעזור לכם שתגידו להם באוון: יפססט, רגע, אני אחר, אני לא כמו החם, גם אני ינגדם.

אני יודע למה הם כותכים חיילי תל־אביב

"מה יוצא לך מזהז" יכול היה לשאול אותו מישהו, "בשביל זה צריך נסיעה של שרז ככה מנהלים מריניות חוץו"

שרחוצנו

מדינה פאשיסטית.

"איוה מדיניות חוץו" הוא היה עונה אם היה מסוגל להיות לרגע אתר בחייו כנה, "אני מנהל מדיניות פנים".

הצפרדע התנגלגל לפינה שלו במישה, הנביה את הכרית ושכב על הגב, שתי ידיו מאחורי ראשו. כסרטים הישנים הוא היה גם מצית לעצמו עכשיו סיגריה, אבל הצפרדעים של הרור החדש ככר לא מעשנים.

"מתי תיהפך לנסיךז" שאלה הנסיכה.

הוא הועיף פנים ירוקות: "אמרתי לך, עכשיו זה לא הומן, התום הגיע, והמים בשלולית מתמעטים, אני לא יכול בזמן כזה להיהפך לנסיך ולעזוב את השלולית".

"אכל כחורף אמרת שבגלל שהשלולית מלאה מים אתה לא יכול". "בואי, בואי הנה נסיכה", אמר לח הצפרדע

"את יודעת שאני אותב רק אותך, נכון?" "אכל הכטחת".

"אני יודע", אמר הצפרדע, דוה יהיה כסדר, אני איהפך לנסיך, אבל עוד קצת סבלנות, בואי. תבי לי נשיקה". "לא רוצה".

"כואי כואי".

"לא רוצה. אל תיגע כי". "כואי, הנה, יופי, ככה, כן, ככה אני אותב

ועור נשיקה התבושקה, ושוב היא פקחת את העיניים אחרי חנשיקה, ושוב הוא נשאר צפרדע.

לחיות מטרים ספורים (אך בטוחים), מחיה מרתקת בנוף מדחים של שמורת טבע ענקית, זו חוויה שאי אפשר לחוות בשום מקום אחר בעולם. ...וחה רק קצה הקרחון. דרום אפריקה. תיות בר, יערות־עד שיד אדם לא נגעה בהם, נופים פראיים, שלל צבעי הפרחים היפהפיים... ואטור לשכוח את השמורות המפורטמות, הערים המחרניות, הכפרים הציוריים, מנוון האנשים ורמת חמחירים הנמוכה הנהונה בארץ זו. כל אלה נפרשים לפניך. אתה מוזמן לבוא, לחוות ולהנות. דרום אפריקה. ארץ האפשרויות הבלתי מונבלות, מעניקה לך מיצוי מקסימלי של לך והעטור אותה מיני מתקמי יות של ויום אריכה מו אותה עכשיו בראי מו היות המינים מינים מו מו היות היות מיני מינים מינים ליותר מתמיד.

הכי הרכה תעוררו עוד מעט בחילה. הכל

לך יותר מתמיד.

דדום אנדיקה

יייי פיייי פור אבריקה - רעיון לא יקר. דרום אבריקה - רעיון לא יקר.

שנים רבות לקח לה, להוליווד השמרנית, להודות מעל מסך הכסף בעצם קיומם של יחסים הומוסקסואלים. כשכבר נאלצה לטבל בנושא, עשתה זאת לרוב תוך התנשאות מוסרית מהולה בלא מעט צביעות. רק באחרונה לימד אותה הקולנוע האירופי להתחיל לצלם בטבעיות גם עירום גברי, והמפיקים שוכנעו שהקהל לא מקיא למראה נשיקה בין גברים. אבל אז באו האיידס והמוסר האמריקני החדש ושלחו את כולם הביתה, לאשה החוקית או לפסיכיאטד. עכשיו, נדמה, יחזרו למסך התחתונים הגבריים הארוכים והחסודים מהעבר.

ם מותו של של השחקן רוק
הרסון ממחלת האיירס, קבעה
אגורת שחקני הקולנוע
בחוליוור תקנה שלפיה
יכולים שחקנים לדרוש
שמחליפים יופיעו נמקומם בסצינות
נשיעות. הנחל הרירי שבפת שנמצץ ער
לא מומן מול מצלמות הקולנוע
באותנסיות נשיקתית מרשימה, נהפך
לביצת נגיפים פוסנציאלית. התקנה
החדשה שלא מוכנה יותר לבלוע את
הרוק היא רק אלמנט פיזי קטנטן נשלל
החשסעות של מניפת האיירס על

תעשיית הקודנוע.
"חיזור קטלני", בכיכוכט של גלן
קלוו ומייקל דאגלאס, היה תמרור בעל
משמעות רבה הרבה יותר. הסרט –
שכארה"כ עורר תגובות היסטריות ממש
- היה בעצם מטיף שהתחפש לסרט
ונשא ררשה על מה שנקרא כיום "המורל
החרש", מוטר שצמח בעקבות התפשטות
מחלת האיירט והוכיח שאין כמו האשה
בבית, וכל פלירט מזרמן תוא פשע
שמטתיים כתקיעת טכין. לפתות. על
הומוסקטואליות בכלל לא רובר שם.

המוסקסה אלות בכלל לא רובר שני. לעידן המתיר על המסך מגע בין שני גברים אך ורק מהסוג שמטתכם בלחיצת יר תמימה וגברית למהדרין, המשך בעמוד הבא)

Risealo

7

לשכב על המיטה. על הבטן. לאונן. ברקע שני גברים

הקוראים מתוך טקסט מול מיקרופונים, לעתים

הוראות, לעתים גניחות הנאה. בסיום הטכס

ההומוסקטואלייפרברטי הזה ניגש אחר הגברים ומשלם

פדרו אלמודובר: "סרטי אינו

ההתייחסות ההומוסקסואלית הקולנועית של

הגיכור כתוך הסרט, עומדת כניגוד גמור להתייחסות

הגיכורים־הומוסקסואלים שלו כנתון מוכן מאליו.

כאילו היתה כל התרחשות רומנטית, מאז ומתמיד,

מבוססת על גכרים בלכד. "אם אני צריך לצלם שני

גברים נכנסים למיטה אני רוצה לעשות זאת בדיוק כפי

שוה", הוא אומר, "בתנועות, וכמלים".

הוולגריות־המכוונת שמאסיינת את הסרט באטטטיקה

שלו, בצילום, במשחק ובעומם העלילה, אינה מדלגת

גם על התמליל. החוראה "רפוק אותי" שנאמרת כאתת

אלמורובר הכמאי הספררי (38), עושה רושם,

את החופש הקולנועי הזה, שנרמה שתמיר

בעקביות אירופה, היבשת שמרשה לקולנוע המסחרי

הגדולה בעולם - מרדיפת היוצרים החשורים

הסצנות אינה מתחשבת בגינוני חיזור מעודנים.

הסרט כבר נהפך ללחיט.

מכוון להומוסקסואלים.

הקהל הגדול ביותר שלו

מורכב מנשים".

לנער סכום כסף.

כרות מסרט "חוק

הבמאי הספרדי אלמודובר:

"אם אני צריך

גברים נכנסים

למיטה אני

זאת בדיוק

ובמלים"

כפי שזה,

רוצה לעשות

לצלם שני

(חמשך מעמוד קודם) יוצא השבוע לאקרנים בארץ הסרט הספרדי "חוק התשוקה", שלא רק שלא מתרשם ממיתקפת המוסר הפוסט־איירס האמריקנית אלא מעניק לצופיו את האפשרות לצפות, בין היתר, כאקט מיני בין שני גכרים. וכשהגבר המורמן של הגיבור שואל אותו כראגה איירסית אם היו לו אייפעם מחלות, עונה לו גיבור הסרט, פאטאליסט מושבע: "אם אתה רואג ממחלות, עדיף שתלך הכיתה".

וק התשוקה" עוסק כמערכת יחסים בין שלושה גברים הומוסקסואלים. פבלו, גיבור הסרט, תסריטאי וכמאי סרטים, מאוהב בחואן, נער צעיר שתוסר כהירות ברגשותיו גורם לו להתרחק ולצאת לחופשת הגיגים. פכלו, שנותר כורד, פוגש ככר את אנטוניו, פגישה המסתיימת במיטת הגיבור. הפגישה הלילית הזו מעוררת אצל אנטוניו, הכחור המזרמן ללילה, אהכה של הכמאי אלמודוכר לנושא. הוא נוטל את חסרת מיצרים לפכלו, שבעצם מאוהב כהואן שנסע. מילא אהכה, אכל כאן נכנסת התשוקה. "אם להתכשא בוולגריות", אומר הבמאי פדרו אלמורובר, "תשוקה היא הצורך של ארם להיכנס לך לעצמות. במונהים אכסולוטיים זה הצורך לשלוט לא רק בגוף האחר אלא גם כנשמתו, וזה איום ממשי על עולמך."

אנטוניו רדוף־האהבה, מונע כאובססיכיות על־ידי יצר הרכושנות שלו, מנסה לאנוס את הואן, נשוא אהבתו של פבלו, אקט המוביל בסופו-של-רבר לטרגדיה. ומי שחושב שכאן מסתיים הסיפור אינו מעלה על רעתו את פיתוליה הנוספים של העלילה מותח את גבול הכרט די עמוק לתוך תחושת שיכרון

גם הנשים בסרטו של אלמורובר זוכות לטיפול הורמונלי מקורי. אחותו של פכלו היא למעשה אחיו, שהטב את מינו כדי לרצות את אבא'לה – איתו ניהל מתקשר עם דריכה אגרסיבית על שוליים אסורים, רומן. האב, אגב, נטש את בנראחובו לטובת אהכה מזעועי בורגנות ושוברי טבואים, מייצאת לעולם כמעט חרשה. חבן הגטוש, כלומך הבת הנטושה, נעשית שוטמת גברים ומנהלת רומן עם אשה שעוזבת אותה שלה לצלם כתוסשיות את הביכים – הגשמיים והפחות ומותירה אצלה את התה הקטנה. אגב, המאהכת גשמיים. אמריקה, מייצרת הטבואים הקולנועיים הבוגדנית היא, במציאות, טראנסווסטיט ירוע. בקומוניזמ ועד הפיכת ההומוסקסואליות להשיהש

יי סצינת הפתיחת של הסרט "חוק התשוקה" חיא למעשת סצינת הסיום כסרטו של פבלו, גיבור חמרט. לאומי – נותרת המדה גם כאשר במשך שני עשורים המצלמה עוקבת אהר נער צעיר הנכנס לחרר. הוא משותרוים, ה־60' וה־70', היא מייצרת סרטים רבים על ניצב במרכו ומקבל הוראות: לא להביט. להתפשט. הומוסקסואלים, חייהם, בעיותיהם – סרטים שרוכם הין HIDEDIO 48

גוטמן: למה דווקא

עמוס נוטמן, במאי "נגוע": "לא היו לי

מע", סרטו של עמוס נוטמן, תוא למעשה הסרט הארוך הישראלי היחידי שעלילתו חעות לשפל במשא ההומוסקסואלי. הגיבור, בחוד צעיר שור עם סבתו ועובד עימה במכולת, חולם לחפיק ולביים סרט. תחלום מתמוטט, ושקיעתו דומה לדחרה חדסנית בכיוון משה. ההומוסקטואליות של חגיבור מוצגת כנתון, והמצלמה עוקבת אחר סביבתו המינית ותרגשית חסרט מגע בתרבת טאבוא'ים: יחסים עם ילדים, עם ערכים, שיטוטים כגן העצמאות בחיפוש אחדי פורקן מיני חפוד, מזדמן.

"יש איוה מקדם לא סימפטי כשניגשים לעשות סרט בנושא", אומר הבמאי עמום גוטמן. "הוכת שאלות שסובבות סביב משפט חמפתח: למח דווקא וח". 'נגוע' היה סרט ראשון שהיה הבי וכון בעבורי. עשיתי אתו באינסטינקט. לא חיו לי ספקות. בסרט ראשון אין בושחף.

"שרט כוה מצריך מציאה שפה וינואליה חדשה. הסולנוע מתמחה בהאלחוו של נוף האשה. לצילום של גומי נברים צריך למצוא ווויות חדשות, אסטטיות. וישון קושי נוסף: העבודה עם חשחקנים. יונתן סגל, למעל, סוב לתתנשק. שלא לדבר על תקשיים בחשנת מימון, והספיקות לנבי קליטת הנושא על־ידי הצומים תישראלים".

"בחעשיית חקולנוע העגומה והעלובה שלנו יש שני טוגי קרטים. כאלה מחקוו של 'אבא נווב', ואלת תוקראים סרטי איבות. אין נסיונות. אין סרטי אנדר-גראונד, שוליים, שמנסים ליצור אחדת -בנושא ובצורת. הנטיונות היחידים נעשים בסרטי שטודנטיש.".

ואכן, שלושה סדעי סטודנטים קצרים שנעשו לא מזמן ענעים (כל אחד כוואריאציה ובפינון שונה) בנושא החומוסקסואלי. "צל אחר", טרטו של רוני אסולין, "חלום אחר", סוטרו של עדית שחורי, שמשבר על אשה חמולה שבן זוגרו מעדיף את בני מינו, ו"עורבים" של איילה מוחמי המתרכו בתיאור חיי קומונה שחלק מתבריה הומוסקסואלים. גם חסרט הארוך "נגוע" תחל כסדט קצר.

בארץ, עצם החתמודדות עם : תנושא תחומוסקסואליה, אומר נוטמן, "ולא עם טיפור על: אלמנת מלחמה שמונשת מישהו; למשל, הוא כבר על תקן של נסיון קולנועי". אז למי שרוצה פשטיסטיקהו פרט ארוך אחד במשך ארבעום שנוד.

וו הפורעגרפית הידועה ירוצה אבל פוחרת". ואילו סרטיו הקצרים של אנדי וורהול, כמו 'הילדים הרעים והשובבים' ודומיו, שימשו עלה תאנה מגלה, מתירניימאוד, לערוותה השמרנית של תעשיית הסולנוע האמריטנית.

בשנת 1983 הוצג לראשונה בפסטיוואל אדינבורו סרטו של הבמאי האנגלי סטפן פרירם "המכבסה" היסהפיה שלי". הסרט שנהפך להצלחה גדולה באירופה וכארה"ב, מתמורד עם יחסה של אנגליה התאצדית למהגרים המסיסטנים דרך עיניו של עומר, גיבור חסרט, כן מהגר, חומוסקסואל, המנסה לחצליח כבל מחיר דרך שיקום מכבסה השייכת לדודו. חמגע

(המשר בעמוד 38)

קצה המולג מספר טיולים ידוגמא.

> מאוס, ברזיליה, סלבאדור דה: ת, אינואסו, בואנוס איירס, שח, לה פו, טיטיקקרו, קוטקו, כטאצי , לובח, פאראקס, באייסטס. .8.1.89 ,9.10 ,18.9 : דני יציאבו - ווצא טיול תכולל הקרובל בריו

"עשיכות הים" לון, בולגריח, טורקיה

VISA

וקצה המזלג... קצר היריעה במודעה זו ות כל הטיולים שיירימון טיולים" מציעה אר, אנו מגישים לכם, על

"ורום אמריקה" בוזיל, ארגנטינת, בוליביח, פרו

ר"מחול צועני" המניה, הונגריה, יוגוסלביה

ושט, סיביו, פויאנח בראשוב, סיניח, מש סנטנדרה, אסטרגים, אגם און, ואנרב, לובליינה, מערות מינת, בלד, רייקה, פארק ואנמי שצה, סרייבו, בלנרד. 14.7 ,7.7 ,30.6 ,16.6 : דעי יציאדו 8.9 ,25.8 ,18.8 ,11.8 ,4.8 ,28.7

"שורשים" אוסטריה, פולין, חונגריה, יוגוסלביה

"פלאי אמריקה"

ב25 יום

ארחייב מחוף לחוף

נט־עורק, פילדלפיה, וושיענטון, מפלי

הניאגרה, שיקאגו, גיקסון, ילוסטון פארק, סאלט לייק סיטי, בדיים קניון, ציון

פארק, לאס ומאס, סאן פרנציסקו, יידרן

17 תמיליף, כרמל, מונטריי, מצודת חרסט, סולוונו, לוס אנגולס, יוניברסל

קרטט, טולוגן, נין יורק. סטודיוז, דוסנילנד, נין יורק. מארנדי נציאת: 20.5, 3.6, 10.6, 17.6

16.9 9.9 26.8

19.8 ,5.8 ,29.7 ,22.7 ,15.7 ,8.7 ,1.7 ,24.6

ל, ודמת, טרבלינקח, קאזיימיזי, יתק, קדקוב, אושרץ, צינסטוובה, לשט, טנטכדרת, אסטרבנם, אנם אמן, ואנרב, אנמי פליכויצה. מונח, לובליינה, בלד, קלננפורט ,20.7 ,6.7 ,15.6 ,25.5 : דעי מציאודו .22.9 ,14.9 ,24.8 ,10.8 ,3.3 ,

ת כורובי, פלובדיב, פמפרוב, אדירנה, מבול, בורסח, איומיר, קושאדטי, סומ, פרנמון, טרויח, צינקלח. יתי יציאוח: 13.6, 27.6, 11.7, 18.7, ,20.9 ,11.9 ,29.8 ,13.8 ,8.8 ,1.8 ,

מ מכברים כועים אשראי ויזה.

口列阳的

"חחוויה האירופאית"

רומא, טיבולי, פירנצה, ונציה, הרי

רורוון, ציריך, בול, פריס, ורסאי,

תאלפים, לוצרן, אינטרלקן, ברן, מפלי

אמסטרדם, מדורודם, כפרי הדיינים,

"אירופה הרומנטית"

אנגליוו

to19 22

D12 20

במלון דרגת ראשונה).

איטלית, שוויץ, צרפת, בלגיה, הולנד,

תאריכי יציאה: 12.7, 19.7, 26.7, 2.8.

נרפת, בלגיה, הולנד, אנגליה

טיולים המיועדים נמיוחד לגילאים

.11-14 אפשרות להצטרפות הורים.

ייפיאסטת ספרדיתיי ספרד, פורטוגל מדריד, טולדו, עמק הנופלים, אסקוריאל, אבילת וסלאמאנקת, קואימברת, לריאה, אובידוז, סינטרה, קשקייש, אסטוריל, ליסבון, מערות ארסנה, סביליה, קורדובה, גרנדה, ברצלונה. אפשרות לנופש בפלמה דרו מיורקת.

,7.8 ,31.7 ,24.7 ,10.7 ,3.7 מאריכי יציאח: .18.9 ,11.9 ,4.9 ,21.8

ייםלאי אירופה" איטליה, שוויץ, צרפת, אנגליה

רומא, טיבולי, פירנצה, ונציה, הרי האלפים, לוצרן, מפלי הריין, ציריך, בזל, פריס, ורסאי, וינדזור, לונדון. תאריכי יציאה: 6.7, 13.7, 20.7, 27.7, 8.8, .17.8 ,10.8

ינוחוח הבלקן" 🛨 יונוסטריה אוסטריה

DN 17-15 זינה, זאגרב, כלד, מערות פוסטוינה, פליטויציה, זאדר, ספליט, דוברובניק, סרייבו, בלגרד, נוביסאד, סובוטיצה, בודפשט, אסטרנוס, סנטנדרה. תאריכי יציאה: 15.5, 3.6, 19.6, 7.5, 10.7 ,21.8 ,14.8 ,7.8 ,2.8 ,31.7 ,24.7 ,17.7 .25.9 ,18.9 ,11.19 ,4.9 ,28.8

מו משתדלים יותר, כו ביירימון טיולים" רוצים לראות אותך גם בטיול הבא.

בריטל, וינדיור, לונדון-תאריכי נציאון : 6.6, 206, 4.7, 11.7, 18.7 7.22, 18.7, 18.7, 18.9, 18.9. וינה, ארמון שנברון, באד אישל, ולצבורג, אינסברוק, טירול, מינכן, אנם קונסטנץ, ליכטנשטין, לוצרן, אינטרלסן, ברן, מפלי רוריין, ציריד, מורשאך נחופשה בת 3 ימים .12.8 ,5.8 ,29.7 ,15.7 וואריכי וציארו 15.7, 15.7 ,8.5.

ולאת יהודית חנוך

🕶 שלושים השנים שו אס פיזנטי מיצר בגרים בפאי הוא לא בייצור אלא בהענסת זכיוו לשימוש בשם". הוא הוא עובר, כמה ממעצבי האופנה הפאריסאים הגרולים. קנזו, מלוץ האופנה היפאנית בצרפת, בא אליו כשכוע הראשון שלו כפארים, עם תיק עכודות וכלי פרוטת ואף מילה כצרפתית ונשאר שלוש שנים. גם גי פולין וטאן גודיצ'לי, מעצבים ירועים כפאריס, עברו בשבילו. לפני חמש שנים, השקיע בקלוד מונטנה. פתח בוטיקים שבהם נמכרים כגרים של מעצב האופנה שנחשב חדשני ביותר, תמורת הרבה פרנקים.

כשמבקשים ממנו, הוא אורו כמה מזוורות וכא עם כל הקולקציה. מארגן תצוגת אופנה לטובת ארגון זה אר אחר, מתרוצץ כין הדוגמניות כחדר ההלבשה, מציג את הכגדים שלו ושל מונטנה, כמו כרטים ביקור אלגנטי.

הוא אוהב את הקטע הזה של הקשר הישראלי. להיות מוקף בכל החברים המקומיים, שבאים לכל תצוגה שלו, את הטלפון שמצלצל כל הזמן. הוא מוזמן לכל האירועים, מכיר את כולם. הקשרים נמשכים גם בפארים. הישראלים מהאופנה יורעים שאם אין כרטיס כניסת לתצוגות, אפשר לסמוך על ז'אק, זוא כבר יכנים את כולם.

פעמיים כשנה הוא מגיע, מתמקם כביתו שכיפו, אותו רכשה משפחתו לפני שנים, כשיפו עור לא היתה "אין". כדי להגיע אליו צריך לטפס עשרות מררגות תלולות של פעם. ריַרת־הגג מרוהטת ברהיטי קש צנועים מרופדים כאריג לבן וכייג'. כחלונות נשקפים הגגות הארומים של יפו העתיקה, צריח של מסגר ומגרל של כנסיה. כשעה ארבע מהדהד בדירה צלצול הפעמון, אחר

כך נשמע קול המואזין הקורא לתפילה.

"יש לי דירה גדולה בפארים, כית כריביירה ועוד נית ככפר, אכל פה אני מרגיש בכית", אומר ז'אק פיונטי, בן 59. "יותר ויותר קשה לי להסתרר עם הגויים. כשנים האחרונות, אני מרגיש טוב רק עם היהורים. קשה לי לשמוע גם מידירים טובים 📘 צרפתיים, למה היהודים מתנהגים כך עם הערבים ולמה עשיתם את זהז בא לי להשיב ומה אתם מצפים שנעשה, שנקפוץ לים"?

רק במקרה הוא לא ישראלי. ב־1945, אחרי מלחמת העולם השניה, כשהיהורים עזבו את כולגריה, שם נולד, עלו רוב כני משפחתו לארץ. הוא נסע עם הוריו לצרפת, הלך ללמוד כימיה. שנתיים הספיקו לו כדי לגלות שנוסחאות משעממות אותו. לקרוכ משפחה היה בית מלאכה לכגרים. ז'אק מצא את עצמו כפנים, למר את המקצוע. כשנשא את אודט, ילידת צרפת, אשה נאה ומטופתת גם היום, החליט שהגיע הזמן להיות עצמאי.

מאו הם מנהלים כיחר את העסק.

"כשאודט חושבת שצריך לייצר שחור אני חושב שמה שיילך זה ארום", אומר ז'אק, "אנחנו צועקים ומתווכחים, בסוף מתפשרים על לבן. בדרך כלל מצליחים למצוא את הקו הנכון, אולי מפני שאנחנו כמו חברים פונים, משלימים זה את זה. הילרים לא הלכו אחרינו. הכן לומר מלונאות, הבת -- מסיקה כטלוויזיה". כשהוא פה, אורט דואגת לעסקים בפאריס, אחר כך הם מתחלפים – היא נוטעת והוא נשאר.

סיונטי מייצר בגרים לנשים, לא לנערות. מוכר אותם בבוטיקים לא רק בצרפת, גם ברחבי העולם. "הכסף הטוכ

ריס, עברו כבית שברחוב הצר כלב פארים שבו אומר, "מייצרים את הבגדים שלי ביפן ובספרד, הצ'קים מגיעים כלי שצריך אפילו להתאמץ. "הקשר שלי עם מונטנה, זה סיפור אתר. לא קל

למכור את הבגרים שלו, אבל זו אופנה אמיתית", אומר פיזנטי, "שיתוף הפעולה התחיל לפגי שבע שנים. ראיתי תצוגת־אופנה שלו והתרגשתי עד דמעות. אחר כך עיצב בשבילי כמה דגמים. יום אחר נפגשנו והוא סיפר לי שהוא לא מסתדר עם המממנים שלו, זוכה לכותרות, אבל לא עושה כסף. אמרתי לו, אני מוכן לחשקיע, בוא נפתח בוטיקים, נייצר בגדים שאנשים יוכלו לקנות. הלכתי וקניתי שתי חנויות כרי דה גרנל, סמטה צרדית בגרה השמאלית שער אז היו בא רק חנויות לעתיקות. היתה לי הרנשה שזה רחוב מתאים למרות שלא הייתה שם אף חבות אופנה. עכשיו זה אחר הרתובות האופנתיים של פאריס, יש שם בוטיקים של רוב המעצבים. כך היה גם כשפתחתי כוטיק מונטנה ברחוב שלי, רי דה פטים שאנז, עכשיו זה םתחיל להיות רחוב של אופנה.

"באופנה, כמו בעסקים צריך וצש שביעי לרעת מה ילך, למצוא גימיק, משהו שאנשים רוצים, אבל לא ידעו קורם שזה מה שהם רוצים. עד לפני שנתיים, אנשים היו מוכנים לשלם כל מחיר, בעיקר בשביל בגד, עם תווית של מעצב ירוע. כשהרולר ירד ובפארים התפוצצו פצצות, האמריקנים, שחיו הקונים הסובים של האופנה הצרקתית

"עכשיו יש בעיה גם עם הצרפתים. אנשים תושבים פעמיים לפגי שחם מוציאים אלף דולר לחליפה או שלוש מאות לחולצה. גם לעשירים הכסף כבר לא בא בקלות, היתה המכה של הכורסה. יש בעיות כלכליות, המחירים עולים. פעם, אשה היתה אומרת, אני מוכרחה את הכגר הזה. היום, כגרים ככר לא כל כך חשובים. אנשים מחפשים איכות ולא רק שם. כולם מרגישים את זה בכים. דניאל הכטר, יצרן אומנה ירוע, סשט את הרגל לפני כמה ימים. אני צופה שנתיים קשות לאופנה. הרבה שמות ייעלמו, רק הטוכים ישארו".

פוחד ממה שיגידו

לוד מונטנה הוא מעצב של מעצבים. הצומה או האומנה שלו מפוצצות, אושים עומדים צפופים כמו בקופטת סרדינים. באים לראות אותו לא דק עתונאים וקניינים, גם הרבה מעצבים ויצרנים שבאים לתפוש דעיונות, כי מכל אוסף

שלו אפשר לפתח עוד עשרת. את הצווארונים הגדולים שחצינ לפוי שותיים הראו בבגדי החורף הכא. התנורות בנוכח מניפה פרושה שהצמיד למכנסיים ולחצאיות, כבר חובקות את המתניים במכוסיים בעלי חגורות ברוחב של עשרה סנטימטוים. התנדוח הכי טובה לבנדים של קלוד מונטנה, היא "פיסוליים".

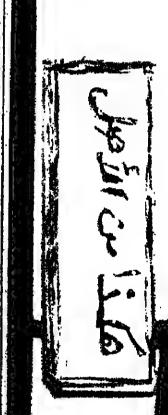
בין אם הוא עושה אותם מארינ או מעור, שבו הוא מתמחה. העורות בצבעים מהממים, של ורוד, ירוק, שנול זכתום. יש בתם את הקפלים חוכים שבטונה יוונית, אכל הם נראים סופר־מודרניים. יש בתם עוצמת כמו כפסל

מאן המפגש עם פיונטי הוא מעצב שני אוספים. האחד, שמיועד "לראותו בלבד". השני - הומכר בבוטיקים במאחיים עד אלף דולר. לאנשים שאוחבים בגדים עם נוכחות. האופנה חצרפחית חלקת למונטנה כבוד, כשהעניקה לו את פרס המעצב המצטיין.

גם הגרמנים העטירו עליו פרט על עיצוב מצטיין. הכגדים שלו ומכרים בשלוש מאות בוטיקים ברחבי העולם. לפני שנה יצא בושם

הנושא את שמו. מונטנה האיש נראה כניגוד גמור של הבודים שלו. תוא צנוע וכיישן ורתוק מהכטחון העצמי שמקרינים הננדים. "הרגע הנורא בחיי", אמר פעם, "הוא כשאנו יוצא מהבית לפני תצוגת. אני יודע שאלתי אושים יראו את הכנדים וחושש, מה

51 Viaeaio

חמלאני מוגבל

חב"רון ניד צביוסלצרפון 64229546

לאחר הפתיחה

מיזת מערוכה היא בדדך כלל אירוע תברתי הכולל התחבבות, וזיוכים, הרמת כוסית, מב סים נודרים לעבר מי שחשוב יותר מזה המדבר אתך. כך שלמותר לציין שהמוצגים בתערוכה נחפכים להיות הנושא הפחות תשוב כפתיחתה. אפילו מחליטים להיות לא כליכך וצרותיים ולא לומר שלום לכל העולם ובת זוגו אלא לחבים בתוצרתו של האמן שהשקיע את נשמתו כדי להגיע עד הלום – גם או כמעט ולא ניתן להנות מן המוצגים. מסתירים אותם, דוחפים אותך הצידה, ובריזק כרגע כו נדלקת על האובייקס האמנותי צווח לך מישתו כאחן את ההייו או היאהלאן מספר 17 לרכע השעה האחרונה. ואו את מרימה ידיים. את תתערוכה תתורי לראות ביום של תול. הרחק מן ההמון המאן. ולפעמים את גם מקיימת מה שהבטתת לעצמך. כל זה לא היה אלא הקדמה לביקור ענום

שערכתי במודאון רמת־גן כשעת ערב כדי לראות אח עבודותיהם של צדוס בדרוד ומוטי מזרחי שנכתרו לייצג את ישראל בביאנלה כוונציה. בפתיחה לא הייתי ושמעתי שה היה אידוע חד־פעמי, סטרן חברתי, עם מי ומי, רוחק והבולה, שמתה וששון, ואפילו אפשר היה לראות את העבודות של שני נכחרי הביאנלה, מפני

שהן עבודות גדולות ובעלות נוכתות מסיבית. כשאני הנעתי למוזיאון בשמונה כערב עם אורח אור, חין שם שני שומרים ואפס קהל. וויה כל כך עצוב וריק ומלוכלך עד שבא לי לברוח מיד. כן, רק לאחר שהפסטיוואל שם נבמר, אפשר היה לסכם שהיתה זו טעות לופר את הרצפה כשטיה בהיר שעתה הוא מלא

הטעות הבוספת היתה שליו לבוא למוזיאן בשעה שאין כו שהל של פתיתה הפסלים של מזרחי ובן דור תהדיפסים של פיכאל סגן־כהן ניראו לי לפתע נשושים, פוצת מובנים ממה שהיו יכולים להיות אילו עמדתי ליד איוה סנוב תרבות שהיה טורה להסביר לבת לוייתו כנה תוא רואה ומה הוא מבין, ומה הוא

מבין מתוך מה שהוא לא רואה. אז אני ראיתי, לא נסתפתי ולא הייתי מסוגלת בעזרת ההסברים המלומרים שקראת: כ־17 מאמרי הבית היה מאן המתמיד התתים הכלערי שלי, איש אינו

> (בצילום של גדי אבדמוביק –

האורה שלי שהלך לאיבור ולא הבין מרוע הכאתי אותו לכאן והלכנו לסינימה. היה קהל, התחככנו, אמרתי שלום והיי לכמה אנשים וגם הכנו את הסרט.

אינני פמיניסטיה פנאטיה לשמה, וגם לא

נאה. אני מוקירה את התומור הפיקנטי שלך, בדרך בלל. אינני זועמת על חטאך זה, אינני נטולת

משוחדרת (לפי ביטוי מקובל באופנה) – אשה בכתב, הרוב – לא.

נ.ב. ואת אולם המוזיאת רצוי לנקות עוד לפני

זה קורה לי כשאני מציצה לפינות ויורעת שהניע הוכן. ואז אני נוטלה קומקום מים רותחים, עוברה עימו מפינה לפינה, משקה מגבוה את הפינה ובורקת כי אכן הצליחו המים שנסלו ממרום לשטוף את כל האבק שהצטבר בה במרוכז וברחיסות במשך חורשי וחורף. אחרי־כן כמובן אני מספינה בסמרטוט את

מאמי. וכשאני מתחילה להכחין ב"פינות" וניגשת לטמל בהן – אין לך סימן ברוק יותר לכך שהאכיב הניע, ענין הפינות גורם לי רונה כל פעם מחרש מאו התוהלתי להעסיק אחת לשכוע עיור לנקיון, שהרי אילו עשה את מלאכתו נאמנה - לא היו הפינוח וקוקות לשיפול נמרץ כזה. ואני מוצאת עצמי מרברת אל עצמיו אוף, איוו מין עבורה. וכני ביתי שואלימו מה אמרתז ואני משיכת נון שוכן והרי אני ממילא לא כבית כשהוא פה, אן למה שיהיה לו איכפתו הוא

בני ביתי ניפנים כל אחד לעימוקיו ואינם

רקע על האירוע התקשורתי הנ"ל. ואו אספתי את מוטרד בשל הרגישות המוזרה שלי בנושא הפינות. אלא שהפינות הללו מטרידות אותי לא רק באביב ולא רק בטריטוריה הביתית שלי. ניסיי פינות ברותחין המותירים אותן נקיות וסטריליות – עשוי להיות יעיל גם במה שנוגע ליחסים עם האנשים הקרובים לי: שבועות וחורשים הרחקתי לפינה כל מיני

מה מלות תנובה לפולמוס סביב פרסום חומור, ולמרות כל זאת, פשוט לא נראה לי

תמונות הנשים הערומות, בנוסח תחילת החקשו בין תמונות עירום הללו לבין "שוכבות

אנטריפמיניסטית, לא דתית וגם לא כומרת, בקיצור את כותבת על ועמן של "כמה קוראות מרובעות".

"משרח" למדי. יחד עם זאת – אשה עצמאית, המר, לא כל המתנגדות לרעיון זה מניבוח עליכן

התמונות באלבומים אמנותיים, גלריות, הערוכות,

מתעלמים ממני, או ארישים כלפי, או מנסים לחמוק

ממני, או שאומרים לי חצאי אמיתות. אולי הגיע הומן

לברר זאת ולאו דווקא לדון אותם ברותחין, למרות

הסיפים, ואני מרברת סחור־סחור ורק לנסוף מגיעה

לעצם העניין. אני מעלה מאוב עלכונות ישנים

ונשכחים, אומרת שזה כטח נאמר ללא כוונה, אכל

תבינו, אני נפגעת מכאלה דברים, למרות שלא רואים

- ההבטחה שיותר זה לא יקרה, זאו יש לי הרגשה

שאני מתחילה את העונה עם שולחן נקי. נקיון האניב

כבר מאתורי. גם בין החברות וגם עם החבר לחיים וכני

המשפחה לא נוחרה פינה שלא הפכתי בה והפכתי בה

ער שהותרתי אותה נקיה ומקורצפת ועירומה מכל

בפינות. אפשר להמחיל מחרש לצכור משקעים של

עלבונות, מענות שלא נמענו אלא הוטמנו בתחתית

הלב, פגיעות מאנשים שלא מעלים ברעתם שהם פגעו

עכשיו אמשר להזוויל לצבור מחדש אבק ולכלוך

לאחר בירורים פה ושם מגיעה מצירם ההתנצלות

אני מנסה, במירת יכולתי הדיפלומטיה, להעלות

שכתוך תוכי אני לפעמים רותחת?

צילה דולינקו

ולא כ"מארקה" בעתון.

התערוכה הכאה. בפתיחה לא רואים את השטיח, אבל טענות שהיו לי נגדם. תמיר הייתי נחפות או עייפה מה קורה אחר כךו חישבו גם על האנשים שאינם מכרי לברר עימם באופן עמוק למה בעצם הם שייכים לקהל הפרימיירות. כאלה שבאים לתערוכה כדי להסתכל במוצנים.

ה תמיד קורה לי עם בוא האביב. לא שהלב את הנושא האישי הטעון דיון מכלי לועוע את אמות מתרחב למראה הפרח הפרח, לא משתו הקשור כלבלוב, באוויר המעויים, בשמי התכלת, כהתחדשות הלב וכו'.

ם. סוף ביצוע. את המטנס הזה של הקומקום והפינות למרתי ממשל. לא מגיע לשום פינה העישר שאני משלמת לו

לשעה פי שניים ממה שאני מרוויתה לשעה ממשיכים לתחקר אותי בעניין שאינו מעניינם. נקיון

ואז, לקראת הנקיון חבא -- הקורה בורך כלל לאחר זמונפשה השנחית מפנה חזרתי עם עודף מרץ – שוב אתפנה גם אל הפינות האתרות בחיי. או אולי מוטב שאוחיר אותן למשך שנה־שנתיים כמות שהן. מוריסוף אוכל לקיים את הפתגם: הניחי לכלכים דרומים להמשיך לישון.

פינת העלכון

גרגיר אכק של עלכון.

וקיפת הנכות הסבועית שלי אחראי היחצ"ן של מלונות "סונסטה", שכישר לציבור כי במסגרת נשף שכועות במלון "אכיה מנסמה" באילת, תיערך שם בחירת פלכת חלכ ורבש. המועמרות תצסרכנת, כין היתר, להיות בעלות הוסעה

נעיננה זעור דך וחלם כחלב ורכש". מה זהו פירושו של עניין שחבר חשומטים יהיה חייב במסגרת הפקידו למשש את הבועמדות, ללטף ולודוליק את עודן. אמרת - איך ירעו במי לבחור.

53 Hinenin

* 30 לילות לניסיון

. ★ 6 תשלומים שווים

שינה מוכה אינה מותרות

★ 15 שנות אחריות מלאח

המבצעים נערכים:

חנויות רים, המזרונאים, ובחנויות הרהיטים והמזרונים המובחהות

פנטרארן

לגעת בחלום

ומן מנר חדש של יואל לב, "לגעת בחלום". (דימו לאנד בימים אלה

ם והישג האמיתי איננו כסף ומעמר אלא שיהיה האדם ארון לעצמו, אז אילן, הוא האדם התופשי כיותר שוד כרתי", אמרה גליה, ואורי כדרכו מה לנחש את שרשרת האטוציאציות שהביאו אותה לפוע זאת. כבר מומן לימר אורי את גליה לנסות עוק את שרשרת המחשבות המביאות אותנו להגיד מסויים. יום אתר כשראתה אוטובוס מטיילים, מון לאורי, "אתה יודע, זכריה מת". אורי הסתכל שנק ראה את המבונית וכוכר שוכריה היה מנכ"ל של

לדעת את דרך החשיבה של אדם קרוב אליד אותו לרעת אותו כאמת. גם עכשיו ניתש אורי את לשת המושבות של בלית רק עכשיו חורו ממסיבה עותם של בני הזוג שניר. אתר שניר, ידיד קרוב שביל חברה, מלא חשיבות עצמית ואילו תיקי, הוו. היא גברת המודעת עד אימה למעמרה החברתי. שמה עד הפרט האדרון על גינוני המשחק של ליידי. אילן עווד חבית שלחם. נכר תמתוני ממנו לא אורי מימיו. ועבש כיפת. מרכר עברית, כמבטא לשוי כבד. דק בוף. חליכינו כפוסה. נראה כננו קנה עפון המצרי תודיר כדות תוקה, מתכופף אל תרוח, קר לה נפניה. נר כתוד סטן אישם באיזור ותעשיה של וווס תל־אביב. יוצא בבוקר מוקדם, מחמת רעש שנתות. נתון לסתיטתם של ברגשים המנצלים את תפשתו, את סוב לבו, ויתר עם זאת, שומר על גיבוני שולה של נמיך. לא יבוא לנקות את הדירה אם הוא שלה שהיא נקיה. מטרב לקבל הודאות. עובר על סי שישונו. מביע לעבודה מתי שבא לו, בקיצור, כמו משלה גליה, אום חופשי.

בדירותו של אילן מוחלמת עד בדי כך שאת תג ממו תנג לכד, יום לאתר המועד תנכון. תוא פשום לא נעותן שופסה ותקיים כיום שכת, מולג על ערב משבת, על בסבום של יין עובים, חגג שלוש ששה את תג החירות. לברה לא נעלב שאיש לא הומין אתו חירותו הפנימית עמוקה כל כך, שאפילו את תלבונות הוא רומה עיניים גדולות, שתורות תמונות של דן. מבקש לרצות. הי בעולם פנימי משלו. עולם שועו בונע לאנשים אוורים עובר כעוור ביתי ליעמים מנקה חדר מררבות: אוכל נצמצום עד ששרתן של רכי צרוק, שהסתפק כתרוצים מערב מת עד עוד שבת, נראית כמעם כסעורת מלכים לי

KIMI TIM THE IN

אריבה לא הודיעה כי התיאטראות, הקונצרטים, חיקי שניר לעומת זאת, מרבה לעלות לירושלים, מסיבות יוקרה, מבקשות את נוכחותו. אבל רק גליה, משום שהסוכנות הראשית שאותה היא מנהלת, סוכנות בחושה הנשי יכלה לראות כי אהור משלים עם מעמדו בוטיק, מצויה בעיר הקורש. תיקי מודעת להופעתה החרש. כאילו פורק באנחת רווחה את המטען הכבר החדצונית. כהירת שיער. עגולת גוף. נשית. אכל, כמו של העמרת פנים ועכשיו הוא יכול לחוור להיות גבר שאנגר אוסקר ויילד ברשעות, "אחרי גיל 40 כל אחר שקט ושליו בלי יומרות לשאת על כתפיו מטען כביר מקבל את הפרצוף שמניע לו", וכבר קווי קשיתות של ציפיות אשה הרוחקות בו קרימה ולמעלה, תמיר מכערים את שפתיה, שני קווים של תקיפות תוצים את רק קרימה ולמעלה. לחייה ומתחת לסנטר העיקש, המודע לחשיבותו, מתגנב רוך כוגדני המשווה לה הבעה מכוגרת ועייפה. הטבע, תיקי מרבה עכשיו יותר לשהות בירושלים

ולשומט בארץ לרגל תפקידה במנכ"לית של חברת בוטיק. בכית נשארים אילן ואהוד. אותו חוט ענווה שהיה משוך על פניו של אילן, דומה, שהוא נרקם אהור שניר הוא נבר נאה, רק נו. מרחוק נואה והופך חלק מפגיו של אהוד. פנים שלכשו את כעלם צעיר אבל מקרוב אתה רואה את סימני ההרס ההשלמה של הזיקנה, דחוק מחמולת התככים. רחוק של הכשלון. של המתר. של העייפות מהמירוץ. של מהמידוץ, ידידות מיוחרת במינה נרקמה בין המנכ"ל דמרדות. פנים עייפות, הליכה כפופה במקצת. לפני לשעבר, ובין עוזר חבית שלא סיים אפילו את כיתה ג'. תקופה קצרה החל העפעף הימני לבנור בו והוא שולה מצכו של אהור הידררר בכת אחת. הפגיעה יד רקת אצבעות לרסן את העפעי המשתולל. שבראתה לכאורה בלתי מסוכנת, הפכח גורלית. אורי,

הניגור בין שני הגברים שהטתובכו בבית שניר שילתב את דמיונה של גליה. אהוד, המצליחן ואילן, עוזר הכית תנתבא אל הכלים, הכפוף. הנכר שאפילו בתחתית הסולם החברתי אין לו מקום. ולפעמים ממתינים כריונים בקצה הרחוב, כדי לסחוט את הפרוטות הרלות שהרוויה בעבודה קשה של שטיפת רצפות. אבל, כמו שהיא אמרה "אם ההישג האמיתי לגבי אדם הוא להיות ארון לעצמו, הרי מהשניים אילן

ואו ירדה התאונה כגרון. אהוד שניר נסע באארי נתפט כמצליחן". 80 שלו, ומשאית התננשה, ריוסקה את הרכב, ובקישי נחלץ אתור מבין השברים, פצוע ומשוחק בחצי נופו מגיורתה, ועכשיו, היו צעריה בטוחים: גרוה והורירה

גליה צימטה פעם כאוזני אורי את המשפט, בדרך למעלה תהיה אריב אל כל האנשים שאתה פוגש משום שאתריכך, ברוך למטה תצטוך אותם אתר אותר. צניתינו של אהוד שניר היתה קשה, לא משום שחיה גבר קשה לב, אלא משום שכת זוגו תיקין יצרה סכיכו חלל השמור לאנשים שבפיסנה. ירידיהם תמיד הין אנשים שהוא הודקק להם כאותה תקופה ממשן ומתוך כך ניתקה כל קשר שלא הביא תועלה מיירית או לא צמן בחובו תועלה לעתיר, זמן רב לא חש אוצר - את הצחיתות הזו של הברירות, משום שכמנכ"ל מצליח היח שרוך תמיד במעגל חברתי סוער אפילו, בתוך תוכו ידע שכל אתי מאותם אנשים איתם הוא נפגש נותו כמודו ממק. וברגע שכו מיקוון לא משרת אותו, או הקשרים אינס מדינים את הקריירה שלון הוא פשום נמחק מהרשימה.

רק לאתר התאונה בילה אתור שניור את המרכר הצחיה של הברידות. אסיאם פולק מכם המוכ"ל. תהומנות שוב לא הניעו לחיבת תרואו שלו. מוכירה

אדור הינהן בראשו כמו התימה חיוורת על מסמך

עכשיו דוא מתעכב יותר לשוחה עם אילן. בררך

שייצג את ידירו במשפט הפיצויים נגר חברת הכיטוה,

זכה בסכום של ב־200 אלף דולר. מתוך שהכיר את

תיקי, כתב בהסכם כי רק אהור שניר לבדו יוכל

למשוך את סכום הכסף שנוער בעצם להיות משענת

מסתובבת חיום עם הונב בין הרגליים. היא צריכה

נליה יעצה לאורי לעשות זאת. "הכלכה

אורי ערך הסכם על־פיו ימשוך אהור קיצכה

קבועה מהסכום שיקמש קרן שאסור לגעת בה. יום

אחר עצרה מונית ליר משרדו של אורי. ממנה ירדה

תיקי, תקיפה, נחרצת, בראה שהורירה כמה קילו

בכמא נלנלים את אהור, דוחפת את העגלה הישר

למשררו של אורי. זורף זעמה של המוכירה, פורצת את

הדלת נועלת אותה מאחריה ומודיעה לאורי כי עליו

לשנות את ההחלטה ומעכשיו היא, תיקי, תהיה זו

אחרונה לימיו הקשים הכלים והולכים.

נוצות הרשות לראשה המקריה".

הממונה על הקרן.

אחרי נכנע בעל בורוש. לאור נכון שוכ לא ראה ארוך. מחייב את בני הזוג. רופה שאהור שניר נעוב ככרירוחו בדירה, שכפרוור תליאכיבי, ואילו חיקי פרשה כנפיה, נורווקה לאוונם וענים שאיברה כם או עשרותית. מציבה את הצריווים קדימה, אל אותן עמרות שמולקה משם. לכבוש משלטים שתוחה מהם. מזרת אל הווהר ואל זקונהילה שאברו לה. אהדד נפטר כשקט. באנתה של עיישות. לידו נשאר רק אילן: אילן שהיה ידידו והתקרב אלין דווקא ברנעים הקשים האחרונים של חייו. אילן שהדמיון ביניהם מושמש עם הומן. אילן מיפל בו, סער אותו, רחץ אותו, אחו כידו הרועדה. והיה לו ברגעיו האשרונים, כל אחה חברה צכעונית ורעשנית של המסיבות של הפתיחות התגיגיות, הקוקטיילים. התברה הגבודה, שהתמצחה בגבר הנמוך וחים הוה ושוכש כישה ומדבר עברית במכטא מושתי

בלווייה שדמקיימה בירושלים, נרובו אורי לראות את חיקי. נראתה צעירה בעשרים שנה. נושה רק, פניה צחוח. נהנה ככל בגינוני הסקס של אכלות, אכל דווקא הבנוים השתורים הנאים לה, כדוך שנינוני האכלות מלמן אותה, כמו שאמרה גליה בי שי אותם ככר מומן וחיכתה להורמנות". גליה נילתה לאורי כי מיד לאור שהעבירה לעצמה את הספכות להשתמש בכסף פיצויי התאונה, עלתה חיקי על המברוק. וערכה שישצים כלליים בירכיה, ככשנה, בחהה וכמוכן ניתוח פלסטי בפניה. וכך מוכוה את כל בסמי המיצויים.

אילן לא זהלך ללוויוה של ידיקו. איך הוא אמר, ירופלים ואת עיר שושה ואמר לאנשים ואמאים בערני להבנס בור.

אסיר, שוחט אותו עם סכין גילוה. בסוף, לפני שנכנסתי לתא שלי, עוד ראיתי כושי דוקר אטיר לבן ישר כלב. כתוך עשרים דקות ראיתי ארבע וציחות לאור יום. לסוהרים שם לא איכפת מה קורה נתוך בית המותר, כל עוד זה לא יוצא התוצה. הכנתי, שאו שאני כורה משם, או שאני משתלט עליהם, אחרת הם ירצחו אותי. ישבתי במקום הזה חמש שנים. זה היה מקום נורא. לאסיר בבית סוהר אמריקני אין זכויות, רק זכות למות. כשראיתי מה קורה שם ביקשתי העברה לבית סוהר אחר. ענו לי שזה הכית שלי ומקום הקבורה שלי.

שנים כמקום הנורא הזה העכירו אותי לכית סוהר יותר

סילומטר. למדתי משפטים. קראתי הרכה. כתבתי בקשות לעירעורים. רוב האסירים לא ידעו קרוא וכתוב".

מה החזיק אותך שסוי, הנקמה?

שהכניסו אותי. אני לא מריר, לא שונא אף אתר. גם לא השתניתי. בן אדם לא משתנה. בסך הכל חייתי כבית סוהר. לקחו לי את הזמן. יש לי היום פחות זמן לעשות דברים. הגוף שלי היה שם. הנפש עבדה כל הומן. חשבתי, תיכננתי, למדתי. לא לקחו לי את חוש ההומור. לא את האופטימיות. נשארו לי עוד כמה דברים לא גמורים. יש כמה אנשים שהייתי רוצה לפגוש כחושך, באיזה פינה... פתות איכפת לי מרברים. פתות מתרגש".

ידעת שמנסים לשחרר אותך?

"כן. למולי נשארו לי חברים. כל הזמן ביקרו אותי החבר'ת מכאן. את יודעת, במארינס יש חוק. לא משאירים פצוע כשרה הקרב. זה עודד אותי. ירעתי שעובדים על העניין, אכל חשבתי שמרביצים לסוס אף פעם כהיסטוריה האמריקנית לא נתנו שום חנינה "שמונה שנים ישבתי עד השתרור. כיחד שלוש לאסיר עולם. למושל פלוכידה היו ביצים לעשות את

מוזר הם לא היו יוצאים סוב. כארה"ב היה רעש נדול אחרי ששיחררו אותי. ככל העיתונים. ב־23 במארט ידעתי שהחנינה הניעה למושל. תשבתי שזה שוב יידתה. עורך הדין צילצל ואמר לי שהמושל תתם באותו היום. רציתי לצעוק מרוב אושר אבל נאלצהי לשמור על מודיות ולשתוק. הנו ביקשו בלי עיתונאים". כני עזר לך?

רפי בן־יוסף. חבר שלי מהמארינס. חברים אחרים, מייק קפלן, שהיה הבוס שלי במשטרה, הקימי ועד מיוחר כשבילי. הרכה שנים עשו כל מה שהיה אפשר בכדי לשחרר אותי. אבל בעיקר רפי בריוסף. בסוף גם חרות לפיר. כשהחליטו בפלורידה לתח לי חנינה, לא ידעו איך לצאת מהסבך הזה. רפי בדיוסה, ביקש מחרות לפיד לכתוב מכתב, שהוא לוקח אותי תחת חסותו וידאג לי כאן בארץ. זה היה בשבילם מוצא נוח מהסבך. אחרי המכתב של הרות לפיד

ממה אתה מתלהב במיוחר? "מזה שאפשר ללכת קילומטר ישר בכיוון אתר". תוכניות כינתיים אין לו, לכיל שפירא. הוא נה.

העריפו לתת לי תנינה במקום משפט תוזר. במשפט

"הכעם החזיק אותי. לא הנקמה. כעם נגר אלה

שיחררו אותי. אני כיקשתי לכוא לסאסא".

עובר במטעים של המשק ומתפעל מן הנוף. כוב לו, הוא אומר. לא חסר לו דכר. חוץ מאשה, שעריין לא

אביבה מץ

אט, לאט בניתי לי שם מעמד. האסירים לא התעסקו איתי. פחדו ממני. ידעו שאין לי מה להפסיר. החלשים שם סובלים. נותנים את התחת. אחרי חמש ליברלי. למה העבירו אותי? יום אחר התנפלו עלי שני כושים ודקרו אותי בצוואר. ככית סוהר יש חוק. לא משאירים עבודה לא גמורה. היה ברור שינסו לגמור אותי. הביאו אותי למהל הכלא. הוא שאל אותי אם . מת. שאין סכוי. לא, לא איברתי תשוה, אבל ידעתי מכחינתי העסק גמור. אמרתי שלא. למחרת העבירו שהתקווה נמצאת אצלי ביריים. לא האמנתי בחנינה.

עשרה שנה. פיתחתי לי הרגלים. רצתי כל יום חמישה זה. אני חושב שאחרי שהם ראו את התיק שלי הם

קאובוי בלשכח העיחונות

ההסברה. המוזר הוא שאת תאריו עשה בארה"ב דווקא במינהל עסקים. הוא גם רואה חשבון. אך מעולם לא

עסק כמה שלמר. בארה"ב, לצרכי לימודים, היה יו"ר ארגון הסטורנטים הישראלים. כגלל פעילותו הציבורית החל לקרוא רכות ולהתעמק כתולרות הציונות, עד שהחל לעבור כמסביר בקונסוליה של לוס אנג'לס. בתום אחת ההרצאות, כשהוא רטוב, כרגיל בעת הרצאה, עד לשר עצמותיו מזיעה, ניגש אליו סטורנט יהודי ואמר לו בערינות אמריקנית טיפוסית: "יורם, אני מציע שלא תופיע יותר". "למה"ז שאל יורם אטינגר. "משום שהציונות כה כוערת בעצמותיר. שאינד יכול לרון כה וגם לא הוצאות הכרוכות בטרור. והוא מנצל נימים בצורה רציונאלית", השיב הסטודנט. דומה שאיגוד רגישים בחברה המערבית ויותר מכך - בתיקשורת הכתבים הזרים סומר היום ידיו על דברי אותו סטורנט המערכית. אבל צריך להתייחס לשלב הזה כפי

> ו התתקוממות, כאמור, לא הפתיעה אותו. הוא רואה אותה כשלב נוסף במאבק הפלשתיני, צפוי, מסובך מבתינתה של 🎵 ישראל. השלב הראשון היתה המלוומה. או היה קונסנסום בעם. יש מלחמה, יש אוייב מוגורר, צרין להילחם כו ביחד, עם אחד, מלוכר, ולנצח. השלב הבא היה הטרור. פה התחילו הבעיות. כאן ניבעו הסדקים בקונסנסוס. "הרי הטרוריסט לא כא בטנק", מסביר יורם אטינגר. "גם אדם שציפורגין נקיות והוא מגולת למשצי יכול להיות טרוריסט. כמו אותם שני פרופסורים שנפגשו עם ג'ורג' שולץ".

דם טרוריסטים בעיניך? רבווראי. מי שחבר באש"ף הוא סרוריסט. והמסוכן שבהם ווא לא זה שנגרר להשליך רימון, אלא כמו שיורם אטינגר מתייחם אליו. גם אם ישנו מי זה המנחה אותו. הרבר מסכיל לרשת הסצת סמים. שמוכן לשמוע את ניתותו המעניין, עריין לא יימצאו כאשר אתה תופס מפיץ – תפסת דג רקק, המסוכן רבים שיסכימו עימו כי זוהי מלחמה. וכאן הנתק: יורם ביותר הוא המפעיל, המתעטו בכסות של איש עסקים אטינגר דהר לתוך לשכת העיתונות השלווה, עם

והו, אם כך, השלב השני, המסובר, היוצר פרצות 🦿 שקסגי היוצא לקרב. הוא עוד נועל מגפי בוקרים, תונר בהומת הפוצגוום. מטום מפציץ כפר בתגובה על מעשה מיוסטון, טקסס, היישר למה שהוא חושב לשרה קרב, קבלה – זה מעורר תהיות אצל ישראלים רבים והשלב – ומוצא חכורה גדולה של כתבים זרים שותים קפה השלישי הוא האינתיפארה, האגרכיה והאלימות. אין זת 🧸 כלשכת העיתונות, מביטים בעינים נדהמות על אומר שבל שלב הסתיים ונפתח שלב חדש. הם יכולים 🌏 הקאובוי שפתחיל מיר להשמיר "חומר של אש"ף", להיות ברובים זה בוה.

לשרא בגורה מתופנותה הפראיין נאלד לשפוע אינו נאלד מאופנותה הפראיין נאלד לשפוע

זוהי הסיכה שהוא מצא את. ארצו מכולכלת ומלאה תהיות וספקות, עם שובו מגולת טקסס. וזה לא הפתיע אותו כלל. "כחברה מערבית, הומנית ופתוחה כמו ישראל, הספסות גדולים מאוד בתקופת התקוממות אזרחית", הוא מסביר. "האינתיפארה היא אמצעי בעל סיכונים קטנים כיותר, כי המות מסתתר מאחור ומסתמך על ילדים קטנים ועל נשים. זהו גם אמצעי זול מאור, אין כו השקעות עצומות של צבא,

הבעיה היא שהכתבים לא מתייווטים לשלב הוה

שהתייחסנו לשלכ הראשון -- זוחי מלחמה".

"ולי שחבר באשיף הוא טרוריסט. והונטוכן שבהם הוא לא זה שנגרד להשליך רימון, אלא זה שוננחה אוחו. כמו ברשת סונים התכעיל הוא התסוכו" --

הרצאה ארוכה יותר. כאשר הוא מחמיא ליורם אטינגר על הרצאה כרורה ובהירה, מחייך המרואיין ואמר כצניעות: "איך אומרים בטקססז כסרט הזה כבר הייתי הרבה פעמים. כאנגלית הביטוי הזה נשמע הרכה יותר

ה"הי", ו"האו אר יו" ו"ניים מיטינג יו", כמו בוקר להשעות תעורות עיתונאי ולהתרוצק כשטתים כדי לומו מישנתו של יורם אטינגר, והיא מוגשת למצוא דרכים להלחם ב"ציור" שלהם.

ככל זאת הושב יורם אטינגר שהתיקשורת כאן

לא עויינת. הוא תושב שלכל היותר מדובר נקבוצה

לכן המוצר הישראלי לא יכול להיכנט באותה מסברת של הכתכות ששולווים הכתבים הורים".

גדולה של דימוקרטים מערכיים נאורים, שהמתקוממים, אספסוף מנוצל כידי ה"מוח", מנצלים נימים רגישים שלה. הוא מבין שכתבי החוץ מעבינים למכור מוצר שונה לחלוטין מזה שישראל רוצה למבור לעולם הנאור. "תפקידם ליצור דרמה", הוא אומר על חבורת הכתבים הזרים. "הם צריכים למכוד מוצר

טציפות), הרי יעשה ככל שיוכל שלא להיות לבד. יתין אליו אנשים – לפתות אחר – או יפעיל את כל הפערכות האלקטרוביות המפעילות פולות וצבעים (מלחיזיה, רדיו וכיוצא בזה) בעת ובעונה אחת. כך יהיו ה מספיק נירויים שישכיוז ממנו את "צרתו". אפשרות אוצית האחובה על כל כני התאומים היא שימכר לעמורים הראשונים, ויקלט היטב על המסך. לושתרע כמיסה או ככורסא הרכה, עם ועם מאריך המוצר הישראלי הוא בעל הרבה רכדי רקע והסברים על הוהות הפוליטית המסתתרת מאחורי הילדים המתקוממים, שאינם יותר מילדים משולחבים בצופים.

נשיתה אחת ארוכה. כי שהמציא את הטלפון, ממש התמרתם ורבקותם בה. בתנאי כמולן, שלא תשחלט הצל את בן המול הזה מתחשות איומות של בדירות עליהם העצלות או העייפות האופיינית להם.

(ובמאי עד. 20 ביוני)

(במני עד 22 במלי)

גיפים אלח אתם עלולים להענקל בקשיר

ים אם תנקו להשיג הלוואה או אשראין

אן תכטחון תעצמי שלכם בעלייה, ואתם

מנושים שהיעדים שלכם בעונה חשנה.

ייחבן שחצוכו לקצין חשבוע בחוצאות.

ו*הוַרוסקופ*

תאומים ראשונים

תאמים משפיעה על השוורים.

פסלים יותר. פתות פזידים וקפצניים.

יותר מאשר הנהידות ועוצה.

ני השבוע הנוכחי הם ילידי תחילת מזל

ככל בני התאומים, יהיו בני השבוע הנוכחי חסרי

שש ומנוחה, תמיד עסוקים במשהו, תמיד בריצה

צדי משתו. ואולם ריצתם של אלה, לעומת שאר בני

תאומים תהיה איטית יותר, כי הם מתונים יותר.

הם אוהבי חברה, וקוקים לתקשורת ויוצרים

קשרים מהר מאוד. קיימת כהם חביבות מיידית

ושותות שובת זק. נעים לדבר איתם. הפותח עימם

נשתה חש מיד כסימפטיה מהצד השני. אלא שבכני

תחלת מול תאומים קיימת חשרנות טבעית והם לא

שודים ליצור קשים עמוקים. קשה להם להיפתח עד

ככל כני תאומים גם להם קשה להיכנס למסגרת

מוייבת של שותפויות והם קנאים לחופש האישי

שלהם. אך כני השבוע הזה הם פחות הרפתקנים

מתאומים הממוצעים. אולי כשל עצלות בסיסית

תפעה כהם, בעטיה הם אינם ממהדים "לקפוץ" על

מ' תנינה, ובחובה מקרים הכורסא בבית תביבה עליתם

אלא שנם לאלה, כמו לכל בני התאומים, קשה

להיות לבר. אנשים וקשר עם אנשים, הם כמו אוויד

לושימה בשבילם. לכן אם לשה התאומים הזה בעצלות

מא מעריף להיות כבית (הזכותנה ליותר מכמה שעות

פאף והם מעדיפים את הקשר הקל והבלתי מחייב.

' תאושים. קרבתם למול שור משפיעה על אר

יורם אטינגר טוען שהמוצר הטלוויויוני אינו יותר מתמונה מאוד אפקטיבית. "אכל אין היא יותר ממאמר פשטני עם ארכעה סימני סריאה", הוא מוסיף אין כה מימד היסטורי, או פוליטי, או גיאוגרפי או

> לבין מה שישראל רוצה לתת". ועל הפער הוה מנסה יורם אשינגר לגשר, לאו דווקא על ידי התמשרות של הצד הישראלי. הוא כה בטוח בצידקת דרכו, עד שאינו תושש כלל מפני דתרה במסלול התנגשות כמעט בכוח עם התיקשורת העולמית. יבישראל קיים תופש העיתונות הנדול ביותר בעולם", הוא מצהיה" "אינני מביר מדינה שיש בה תופש עיתונות כמו אצלנו. אפילו לא אמריקה ישראל היא חברה מערבית השומרת על חופש העיתונות תחת לחץ עצום של טרור ואלימות. ארה ה תחת לחץ קטנפן כמו גרנדה, הפילה צנוורה של שלושה ימים. ומה עשתה אנגליה כאשר פלשה

רתי. ולכן יש פער גרול כין מה שמחפש פה העיתונאי.

מלחמה". יורם אשינגר נאה בדימוקרטיה הישראלית וכטוח שאפילו מעשיו לא יפגעו כה. יאני יותר ויותר גאה בתופש שיש אצלנו בארץ", הוא אומר. לחופש שנתנים ממנו כל הזדמים הרעיוניים. פעולם המערבי - א שאתה שמאלני, או שאתה משרת כצבא. אין כת-דב - גם זה וגם זה. וכאן יכול חיק רן כהן לשרת בתפקיד בכיר כצה"ל, ווהי הצדעה לרן כהן ולחברה הישראליון. אנשי שמאל, כמו אושי שלום עבשיו, משרתים בצבאו אין לות את ורע בעולם המערכים.

אפילו לא בטקסס.

עמוס לבב

ורכאון. כי כשהתאומים חש ברידות – זה משפיע קשה מאד על מצב רווזו. פחות על בן השבוע הזה, כיוון שהוא מסוגל מהר מאוד למצוא לו עיסוקים חליפיים שימלאו את ומנו, פרט לעיסוק האובססיבי כמעט

כני התאומים ניחנו בכשרונות אין סוף. כמעט כל מה שיחליסו לעשות - יצליחו בו. הם שנונים, פיים והתנהגותם, כפי שקרבתם של בני אינטיליגנטים, מבריקים, מהירי תפיסה, בעלין בושר השבוע שעבר - סוף מזל שור - למזל ביטוי וחדות לשון. חסרונם - חוסר ההתמדה שלהם.

יוני יהיה עדיין לא סימפטי לבני

השבוע, אבל בסך הכל עומדת לשמור בחורש זה על פרופיל נמוך. בכתח שנה מוצלחת. בספטמבר ואוקטובר יהיה התחום החברתי; ובאיותד הרואנטי, דגיש אאור.

> כבני מול אוויר הם מעופסים מעיסוק לעיסוק, מענין לענין. קולטים הרבה ויודעים הרבה, אך על חשכון העומק והירע היסודי. כני השכוע פחות קפריויים משום שקיימות אצלם ההשפעות של מול שור היציב והאחראי. כך שאלה - אם יקחו על עצמם משימה אוכות. הו לא ברומת, הם מסובלים להעביר חצי ערב כלשהי – יש להם יותר סיכוי להצלית בה, בזכות

פגישות גורליות ושינוי כיוון בחיים. יתכן מהלך מקצועי דרמטי תוך בחירת תחום עיטוק חדש לגמרי ופתיתה בקריירה חדשה. לרווקים ולרווקות זו שנה עם סיכויים טוכים למציאת בן זוג לנישואין ולהרתכת המשפחה. צפויות נסיעות חשובות ופנישות עם אנשים שיפתחו בפני בני המול אופקים תרשים. יהיו כאלה שיתחילו בליביורים

בתווום חדש וצפוי שיעשו בהם חיל. מכמה מוערים כראי שיזהרו, כשל נטיה לטעויות בשיפוט, לבילבול, למריבות ולתאונות. הודש יוני מוער לפורענות בתחום התאונות, אוכרן מסככים, קוסר ריכוז, חומר שקט ונטיה להיקלע למרינות. רצוי

בני השבוע יצליתו בעיקר בתחומי התקשורת:

עתונות, פרסום, יחסי ציבור, קריינות, שדרות, דאיונות

פומביים, שפות ותירגום, הדרכת תיירים ותחומים

- לבני השבוע נטיות אמנותיות, והם יאהכו

וזה המקום לספר לכני התאומים על שנה

לחורשים יולי ואוגוסט. כוככ צדק המיטיב מכיא להם

שנה ברוכה ושפע של מול. חורשים ספטמבר

ואוקטובר יעצרו את התהליך וצפוי קיפאון ורריכה

במקום אבל בחדשים נובמבר דצמבר ואחר כך שוכ

במארם הבא, תהיה נסיקה לכני השבוע הנוכחי: צפוי

שפע של הזרמנויות בתחום האישי והמקצועי, צפויות

מוסיקה, שירה וזימרה, ציור זגרפיקה וצילום אמנותי.

אם יבתרו באחר מתחומים אלה כתחום עיטוק מקצועי

הקשורים בקבלת קהל.

- זראי יצליות בו מאור.

בספטמבר ואוקטובר התחום החברתי מאוד רגיש. והרומנטי – עוד יותר. צפויות אי הבנות ער כדי מריבות עם בן הצג וכן עם אנשים הקרוכים ללכם. דיפלומטיה ביחסים האישיים לא תויק כימים אלה.

מאמצע ינואר עד 7 בפכרואר צפויות בעיות כספיות וצגרך להדק את התגורה. לא כראי לכני השבוע לבצע עסקאות הרשות בתחום הפיננסי, לא לחחום על מסמכים ולא להוציא בספים בהסקעות, שכן אלו תתגלנה בהפסריות.

הכריאות שוכה השנה כדרך כלל, וההרגשה הכללית ברוב חדשי השנה תהיה מצויינת. עלולה רק להיות נטיה לפינוס עצמי זכתוצאה מזה – לעליה במשקל. כדאי לשמור. דליה מזורי

. (פברואר עד 20 במארס)

ווג במארס ער פו באפריל)

תחוית לשבוע שבין 20 ל-26 במאי

בחותום הקריירה אתם עתידים לנחול בקי אל תניחו לענייני בסמים לנרום מחיתות בעיות הקשורות בחבר שוב עלולות להי רוב העלוחן בדולה, אך בינדוים רצוי לא בחוכם לבין בישהו קרוב. ביחשים עם אני. סיט אתכם מהמסלול. מוטב לטפל קוי לערב עסקום עם בילויים. בראי לוצל שים, בראי לשחף מעולה זה הומן לשבה . דם כל בעניינים שלכם, לפני שאתם מהם-בעורה יעולה אה שעות הפנאי. בעיה עם בן הווג או השותף ולתכון הוכויות נים לעשוק בבעיות של הזולת. בתחום תקשורת בילדים אן בבני זון מצריכה לעחיר, עלולות לצוץ הוצאות בלחיצפוי. הקריירה עלולות לצוץ עכשי שאלות

בעיות במישור הביתי עלולות לניון דחי במים אומים על 19 בינואר). אי של הובים להבים ללות לניון דחי בינוא הובים אומים בינואר). ישכשיו, אותם יבולים לשכוח מהבעיות הוא הובוה לופנעה או שיול, אך מדן האינים אחיים השבוע כיאו לפי ולהבוח שמשות יקוח. אתם מסתלים לה ז ומנית בלבד. השבוע יש דוש : נות זמן לבילויום: בדי להרמות מתחים שנו התקרמות במישור הביתי ולקנות תפי לפומד בדחימות את כל רובעיות. ביחסים הווק על ענייני שותפויות. ידיד מרגיש שוצרו בומן העמדה, אחד ממכריכם אי: צעו לבית. אין זה הומן לערב עסקים ע עם ילדים כדאו להומנע מועזיה לגוו! שאווכם מסיועים לו כנו שאולי יבולתם "מ ווהו בלמובם ביושר. וכדאי לעמד על בילוים. למותר בדחימות את כל תבעיות. ביחסים הלוקי על ענינני שותמיוות, ידיר מרגיש שמצרו בומן העבודה, אחד ממבייבם איי

וסג באוניסט) , שניין משפט שויי לאבור בוהו לשבוע במולו ווס באונים בשני הנותו לשניין משפט שויי מו במול במולו באונים בשני המולו לאונים בשני בעוד בעריך השביע במולו שיויים משפט שויי מו במול בעריה שמוח שמחות לאי השני מושה שויי מולים בשני בעריה המול ביותים משבר בעריה השני לעקים. החוד שיויים של בעריה בעריה בעריה בעריה השני משפט שויי בעריה בעריה בעריה בעריה בעריה בעריה בעריה בעריה בעריה השני לעקים. החוד בעריה בער יים הקשורים בעבורה זום לצבור כוה: עמו בקשים ווספים. ממקורות שאקף פסי בראי לשמור דבים בבילו הניתו לאותן לדינתיכם, בין משפחה ישמשו משקח. בילוד תביחית, אל תניתן לתיכותים ול: "קיים זה זמן שוב לנקעות ולטיולים בח" בראי לפסר עניין עסקי אל תניתן להעניה א הקדות שוליות להדנין אתכם ותו על "חום הקריירה פועב לא לתחעקש וחוב אים לרצו לפתח הבעיות האישיות."

לעשות

אחם מיטיבים בימים אלה לפעול במשר

מושחן יקשה עלוכת, עכשין במישור.

''תעסקים אין טעם לשכת בחיבוק ידיים

[20] באמריל עד 20 בנואי)

(48 מעמוד)

האירוני, התמריט השוטף והכימוי הקליל מעצבים גם את מערכת היחסים ההומוסקסואלית שמתפתחת בין עומר לכין ג'וני, צעיר אנגלי כעל גינוני פנקיסט, תוצר האכטלה והכטלה שפשו באנגליה כוכות מדיניותה של אשת הכרול.

כבר בתחילת הסרט מופיעה על המסך נשיקה ארוכה ורטובה למדי כין עומר וחברו ג'וגי. הנשיקה הגברית הזו מצטלמת היטב למרות שבחיים, סביר להניח, היתה לצופה בעייה לא קטנה עם מיפגש מסוג זה. דווקא הנשיקה, יותר אפילו ממגע מיני בין שני אנשים כעלי זהות מינית שווה, היא בעלת נוכתות פרובוקטיכית חזקה. "שני הבחורים, שניהם בעצם אני. גם האנגלי וגם הפקיסטני", אומר התסריטאי הניף קוריישי, "והצלחתי לגרום לשני החצאים שלי להתנשק". אכל מעבר לסימליות של הנשיקה מודע פרירס הבמאי ליכולת ההצטמררות של הצופה, ולכן הוא מצלם את סצינות המגע בין שני הבחורים שלו כרמת אסטטיקה גבוהה מאוד, אסטטיקה שמחפה על אי־הנוחות שעלול הצופה לחוש. זווית המצלמה, כחירת הצבעים, העמרת השחקנים – כל אלה מעניקים תחושת רכות המעדנת את עוצמת הורות שמעורר

בהוליווד של שנות הטאבו, היתה כל הדלפה על נטיותיו המיניות השונות של כוכב מחסלת את הקריירה שלו.

בראיון שהעניק פררו אלמודוכר, במאי "חוק התשוקה", אמר: "הטרט שלי אינו מכוון לקהל של הומוסקסואלים. הקהל הגרול כיותר שלו מורכב מנשים. כשאתה צופה בו, לא עובר זמן רב ואתה שוכח שמרובר בשלישיית גברים". כך בדיוק קורה גם כסרט "המככסה היפהפיה שלי". כרגע מסויים נעשית העוכרה שמרוכר כשני גכרים לבלתי־רלוונטית. וזה החירוש שבסרטים אלה. לא עוד "תראו איזה פיכסה יש

סרטו הבא של פרירס, "וקוף ת'אוזן", במקביל לנסיון לשחזר את מערכת היחסים שהיתה כין המחזאי האנגלי ג'ון אורטון לחברו – שנהפך לבסוף לרוצהו – משורטט הווי חייתם של הומוסקסואלים באנגלית של שנות ה־60' בצורה הרכה פחות אספטית, פחות מרוככת. פינות אפלות, מיפגשים בכתי שימוש ציבוריים. עקיבות, רעב מיני שאינו בורר דרכי פורקו, זנות. נערים לוביים צעירים המשכירים את ישכניהם תמורת - מוסרית טוטאליטרית, לא ראתה כל פסול בהתערבות כמה לירות שטרלינג. ההוויה ההומוסקסואלית הפרועה הוו ביצירות המקורות. כסרט שעת הילרים" בעליכותה הגיררפת.

בסרסו החדש "סמי ורוזי מזריינים" (כתרגום העכרי הצנוע: "סמי ורוזי עושים את זה"), מתאר פריו"ס יחסים לסביים, והסכו את העלילה כך שגבר מתעסק הודי דקאדנטי אנגלי דרך מיפגש בין רפי ושאשי סאפור) שחוזר לאנגליה לאחר שנים שלא כיקר כה, כנו סמי ואיות חאן דיון ואשתו רוזי (פרנסס בארבר) – שירלי מקליין ואוררי הפבורן, אבל גם שם ריככה את עצם חייהם של הומיסקסואלים ולארדווקא בחוייה מיפגש שהוא, יותר מכל, מסמך כוטה על החיים התאורה ההוליוודית את הצד המיני האפלולי של הריגשית של מערכות היחסים ביניהם: "מלכורת בבריטנית כיום, הפעם, לשם שינוי, אין הומוסקסואלים הסיפור. בסרט. אבל יש לסביות. זוג נערות המפלרטטות בהתרסה מול עינין של רפי המשתאה. אנגליה של במידה רבה את התייחסות חעבר של הקולנוע האמר מרירס המתניעה על המסך לא מותרת לשום שמרן על - ויקני כלפי תושביה השתורים של ארה"ב. מאו תחילת הפרוח המינית יוצאת הרומו שלה.

נוטור בעיקרו להרגיש היאור הקרנטי כלשהן, מעין... היו ומנים, ולא הווסים כליכה בהם סיפור אהכת קולי לוניין למטר העילרי קיימת תחושה כאילו העולגוע . גועי בין כושי ללבנה היה מצחיל את אמרישה כאילו שהוון, להתמורך, עם תווניה הומוסקסו אלית נוסט. היתה סוס עצבון, נשינה במשנית כוו היות מרוקנת

סצינה מחסרט "המכבסה. היפתמיה שלי". כבר בתחילת הסרט מופיעה על המסך נשיקה כין שני גברים.

המקל על הודהות הצופים עם העלילה.

בסרטים האנגליים "מוריס" ו"ארץ אחרת", למשל, מוצגת ההומוסקפואליות יותר כחטא שיוצר מימסר שמרני וכו נופלים כפח נערים תמימים, מאשר כנסיון להתמודד עם לגיטימציה של מערכת היחסים הרגשית שמתפתחת בין הגיבורים במהלך הסרט.

הסרט הספרדי החדש "חוס התשוקה", הוא כעצם הקבלה המובנת־מאליה של עלילה רומנטית בין הומוסקסואלים, עלילה א־לה הוליווד. וגם אם בין הסצינות מתחבאים פה ושם הגיגים על מהות התשוקה, וצרי עיקרו של הסיפור אך ורק במערכת יחסי אהבה בין

טאבו בהוליוור של שנות הפריחה ברבר אי נגיעה כ"נושא" יצר סיטואציות מנוחכות. מעבר לרכילות נוטפת ריר על שהקנים עליוים כמו ג'יימס רין, רוק האדסון, מונטגומרי קליפט, לורנס הארווי, דרק בוגארד, קלארק גייכל (שנהג לכלות במיטתו עם כוכב הסרטים האילמים וויליאם היינס) וקארי גראנט – עליו מספרים שניהל פרשיית אהבים עם האוורד יוז – כל הדלפה ממשית כנושא היתה מחסלת מיד את הקריירות של הכוכבים הגבריים כל־כך. נישואי־כיסוי, כאלה של רוק הארסון, למשל, היו מאורגנים לשחקנים על־ידי מנחלי האולפנים.

הוכיוור של אותו שנים. מונחגת על ידי מערכת (36) נטלו את הסיפור המקורי שסיפר על תלמידה ה"מלבישה" על שתי מורות אשמת שווא של קיום עם שתי המורות. יותר שוב, אמרו. כשנת 1961 צילם בסטיריליות – בנושא ההומוסקסואלי. היו אלה סרטים וויליאם ויילדר גירסה נאמנה יותר של הסרט עם

הטאבו נגר ההומוסקסואליות על המסך הזכיר ימי הקולנוע וכמשך שנים רבות הם לוחקו אך ורק השימוש בהומוסקסואליות בקולגוע, כך נוימה, בתפקירים של משרתים, אומנות, פועלים או פושעים.

באמצעי זהירות. הרומוסקסואליות אינה העיקר, אינה אולם בדקות ספורות. עם סיום עידן הסקט הצחור הוצד המרכז, אלא כעין רוכר נוסף למשמעות הסרט – צעד פה אמריקה בסרטי כושים עד כרי כך שהתרגום הקול־

הייחוד הגדול – התכני והסחות קולנועי – של

חמור הרכה יותר מקישקושי מיטה אלה היה הגסיון להתערב כסיפור המקורי ממנו נבנה תסריט לסרט ולהפכו לגוש מוסר נוטף דכש. כמה הלהיטים הגדולים כיותר של אותם ימים, "התולה על גג פח לוהט" (58"), ו"לפתע בקיץ האתרון" (59"), שניהם על פי טנטי וויליאמס, עוקרו נברוטליות מהאלמנט ההומוסססואלי של גיבורם, והשאירו את אופן התנהגותו פתוח לספקולציות מוסריות יותר. גם בסרטו הבלתי נשכח של ארתור פן "בוני וקלייד", הוחלט לסלק מהטקסט כל זכר לנטייה ההומוטקסואלית של קלייך. האימפוטנציה שהלכישו עליו נראתה לממלכת הוליווד הרבה יותר סלה ורנוחית. שלא לדבר על

שנת 1969 (בעקבות הצלחת המתזה) הופק הס־ רס "הנערים שבחבורה" המספר על חבורת הו" מוסקסואלים שמבכים את מר גורלם כסיור

פאצ'ינו, "והיה אם", "הסרג'נס", "הנוכל", "נערה מלטפת גבר" – זהו רק חלק מרשימת הסרטים שגעשו כאותה תקופה. בתחילת שנות השמונים, בעקכות הצלחתה המסתררת כארה"כ של הפארסה הצרפתית "כלוב העלינים", הופק גל נוסף של סרטים שנגעו - די שמרביתם טיפלו בחינחון בורגני בבעייתיות הכאפיינת

וכשמצלמות הקולנוע שהתמחו בצילום גוף האשה החלו לומרות לאטילאט לצלם היטב גם עירום נברי, ומפיקים שוכנעו שהקהל לא מקיא למראה סצינת נשיקה בין שני גברים - הגיעו האיידס והמוסר האמריקני החדש. עבשיו, סביר להגיה, יחורו למסך של התחתונים תנבריים החסורים שכוכבי הוליווד הוכרת ללכוש כעבר

נועי של סיפור קליגולה וכה לגירסה שחורה, "בלקר

בשנת 1961 הופק הסרט האנגלי "קורכן" שעסק בגלוי בנושא של סחיטה מהומוסקסואלים. דרק בונאדר, הגיבור, נסחט על־ידי מאהב צעיר כשמאחוריו עומרת אשה נאמנה ודואגת. הסרט הזה ניפץ סרק בחומת הטאבו הנורא. "הסנאט ימליץ ויאשר", "לורנס איש ערב", "מגע המינק", "מראה מעל הגשר" הם חלק קטן מסרטים אחרים שנגעו כ"נושא", נגעו – אבל

לילי אחר. מכאן נלקח המשפט שנהפך לקלסר קה – "דראה לי הומוסקסואל מאושר ואראה לך גוויה מחייכת". הסרט "יום א' הארור" של ג'ון שלזינגר עסק באהכת גבר ואשה בוגרים לנער צעיר. בסרט "מדר" גות" כיכבו ריצ'ארד ברטון ורקס האריסון כווג חברים הומוסקמואלים. העובדה שהתרמית המקובלת של שני אריות־קולנוע אלה היתה כל־כך רחוקה מהרימוי ההר מוסקסואלי, עזרה, כנראה, לא מעט ליכולת הצופים להתמודר עם הסיטואציה שעל המסך. כסרט "נישואים שונים" נבחר לגלם את ההומוסקסואל המתקשה לצאת מהארון שחקן הוקי מפורסם, שעצם עיסוקו המצ'ואיסטי בעבר לא נעלם, סביר להניה, מחבורת המלהקים. הסרט עוסק בכני־זוג בורגנים, היא מפיקה בתחגת טלוויזיה והוא רופא מצליח, שעולמם נהפך עליהם כאשר מתאהב הנכר כסופר צעיר. הבעיות, חלבטים, הסבל – כולם מתנהלים על המסך ברגשנות

נישואי־ביסוי כמו של רוק האדסון, אורגנו לשחקנים על־ידי מנהלי האולפנים.

הוליוודית תחת שרביטו הלא־מאיים של ארתור הילר,

מי שעשה לפני־כן את "סיפור אהבה" המתקתק.

מוות", "שותפים", "ויקטור ויקטוריוה".

ריזיק עוואד: "אחרי המקרה שאלתי – למה. אני לא מבין, לא מבין".

(המשך מעמור 11 '

מרוע. הלהיסות לנדכ אינפורמציה יודעת גם להיות

בשביל עפר, עליו מקרטעת המכונית במהירות שאינה עולה על עשרים קילומטר לשעה, מנסים להגיע שנית לביתם של ג'ודה והאב. אולי חזר כבר. מרחוק ניתן לראות צמד סוסים ליד הבית. כן, הנה הוא. האב יוור מביתו לאט לאט. כפות יריים חוקות. הוא נכנס לחדר האורחים כבית בנו ג'ודה ומתיישב על הארץ. לא על המיזרון. המשפט הראשון שהוא אומר: "אתם צריכים לדבר איתם ולשאול למה ירו? למהי". המבט שלו מחפש תשובה אצל שני היהודים שנפלו עליו פתאום. הוא לא מבין למה. 'הבן שלי לא עשה בעיות ליהורים. כל הומן חי איתם בשלום. עוזר להם והם עוזרים לו. הוא היה עוכד רק כשביל לאכול ולחיות. הוא לא חשב על שום דבר". ושוב: "מי אמר לירותו מי"ו המתרגם מתקשה לעמוד בשטף הדיבור, אבל את סימני השאלה התדירים אפשר להבין גם בלי תרגום. "אני תושב", אומר האב, "שמישהו, בשמיים,

רצה שהכן שלי ימות". שני גברים צעירים, כני משפחה, נמצאים אוי הם בחרר. הלהם של דיבורם נוגד את הטון של האב. אפילו כשהוא מבקש שייעשה צרק, הטונים לא עולים. מין שקט כזה. "אני לא רוצה פלשתין, לא רוצה כלום, רק לחיות. לעבור ולחיות. עכשיו נשארתי פה לכד".

מהם כבשים. או למה פתאום מת הכן שלי"ו אמרו שאנשי שילה ביקשו לקנות את קרקע

דמירעה שלך, וסרבת. "בשביל מה לקנות? מה שהם רצו הם לקחו".

זיו מריבות על קרקעות ביניכם לבין שילה? "לא, לא היתה שום בעיה. פעם אמרו לנו שאסור לנו לעלות על איזה שטח כי זה שייך לשילה. אז בא עזרא (אחר מתושבי שילה, מ.ק.) ואמר שצריך לכקש רשות מהמוכתר שלהם כדי ללכת בררך מיותרת אל השטח שלנו. אז ביקשנו רשות זקיבלנו דרך אורת. אין, אין בעיות. הם באים לפה, אפילו היה פה מנהל המפעל שלהם, שתה ספה. לפעמים היו נשארים פה עד 12 בלילה. הכל היה כסרר. אנשים טוכים".

היו שאמרו שהרועים הערבים התגרו בתושבים או זרקו אבנים. האב מחייך חיוך עייף, עצוב, אפילו לא מתייחס

לשמועה. "הוא רעה צאן, הוא עבר איתם, אין היגיון", הוא ממשיך למלמל. אחרייכן הולכים שני בני המשפחה, אחרייכן אנחנו הולכים, והאב נותר שם לכד.

עור שאלה אתרונה שלנו: מישהו מהיהודים כא אליך, דיכר איתך? "לא, אף אתר"

(חמשר מעמור 12'

בצחוק: "אוכל שניים־שלושה ערכים נכל בוקר". אביגדור: "לא כל בוקר, רק פעם בשבוע". למי מה שאתם מפטרים, מה שכרה לישראל היה

וכול לקרות לכל אחר מכם? אכיגדור: "נכון. לכל אחד מאיתנו זה יכול היה

יונה: זאגי לא יודע את פרטי האירוע, מי שיורע זה ישראל עצמו, יש הוראות נוהל פתיווה כאש. זה היה נתון לשיקול רעתו של ישראל. לא יורע מה חייתי עושה במקומו, אבל גם לי זה יכול היה לסרות".

איך אתם מרבישים עם מוח שקרה? עלי: "אנחנו לא מרגישים טוב. התחושה הכללית היא שלא יודעים מה לעשות עכשיו. צה"ל לא תמיד נמצא כאן. ואני משאיר את האשה ככית עם הילרים.

מדונו, לרשתכם, זה סרה? אביגרור: "המסום כו סרה המקרה קרוב מאוד

לישוב, לגן השעשועים. מעולם לפנייכן לא הפתובכו כאן רועים. וכשמדובר ברועים, וגרי לרוב זה ילד שכא עם כמה כנשים. פתאום מגיעים ארכעה מבוגרים עם כבשים. זה נראה קצת מוזר. קילומטר לכל כיוון מהישוג הם לא רועים. הם יודעים בריוק איפה הארמות שלנו. אין כאן גדר, אכל הם לא מתקרבים. זאת בהחלט היתה תופעה חריגה, חר פעמית. ארבעה ביחר, קרוב לישוב, זה חשור. במקרה כזה, כל האפשרויות

אבל אתם דברתם אותו, גם ישראל הביר שותו. יונה בציתונים כחבו שישראל קרא לוו שמולים, שמוליק - או איך אפשר לסמור על מה שכותבים: אבל נכון שאנתנו הכוינו אותו, נם ישואל הכיר אותו. באופן טבעי, כאשר מכירים את וח שנודיב. וה נהפר לענין אישי לחלק מהאנשים, ואני מניח שמי שהכיר אותו – מצפער. את הרועון השני שופצע, ריויק אני מכיר אישית, וצר לי עליו שהוא נפגע אם הערבים ישסיקר עם האינתישארה, יהיה יותר מל לא

יהיו קורבנות. למעשה, גם ישראל הוא קורבן וצר לי ואנחנו גם הקורכנות שלה. חיים כאן כמסגרת מרחבים

וכשראה את הבן שלו נפל על הארץ".

עליו, על המצב בו הוא נמצא כרנע". חביבה: "אי־אפשר לראות את המקרה הזה כמנותק משאר האירועים כארק. אנחנו לא התחלנו לזרוק אכנים לפני חמישה חורשים. ככלל לא זרקנו

כשאני שואלת היכן התכשר על מות בנו, הוא

האכ: "שנתיים היה עובר איתם, אפילו היה קונה

שותק. במקומו עונה קרוב המשפחה הצעיר. "הוא היה

פה. כששמע את היריות יצא החוצה, הלך למקום,

יש ביניכם כאלה שחשים נינוי, תיככול, הרשח? אביגדור: 'תיסכול? לא. אי־בהירות לגכי התישקור. אנחנו עושים את העכודה למערכת הבטחון

ין שילה התוכ"ית לשילה המודרנית מפרידות שנה. יש לכך הרבה תוכחות . ארביאולוגיות שנמצאו בחמירות שנעשו בסביבה. התושבים גאים על הייוקוס. גם באן. הם את תווחק חוליד קביעות, וגם אם זו אינה רצופה מבחינת היסטורית – הם לא מוטרדים מכן. "זרוו וה, אנחנו כאן. ואוו עובדה", אומר יונה צווף, חד

שילח החדשה קיומת כעשר שנים. בעיצומן של שיחות חשלום בקמם ביוויד עלו ראשונו המתנחלים על נוקרקע, בקדיונים: שמונה משפחות ועשרים וחמישה דווקים מגוש אמונים. ינקיא קארער לא ארוב את הרעיון, ולא אמר אן למנום בגין שואח חפרת החונייבות בנין לא התבלבל ועוח לקארער שלא מדובר בחתותלות. אלא במשלחה ארביאולוניה, מתנחלו שולדה לשמתה אמרו או בנלוט "אוננן ארכושלונים אורונן מהיושבים", בדיחה מקומיה. היום יש בשילה השנים משפחות. בשפבפילים או מקפר חמשמחות במספר חילרים (חמישת ילרים בממוצע למשחרה אומן) מושים למקבר בללי של בי 150 משנים

לטיפול פלילי במשפרה. מי שמפר שמירה כובא למשפט צכאי. לא יתכן שהמערכת הואת לא תטפל במאשלה מסוג כזה. אם חייל הורג, לא מעמירים אותו למשפט פלילי

יונה: "מה שישראל עשה נכע מחוך שיקול דעתו. כנסיכות אחרות, האנשים שהוא ראה היו גם יכולים להיות מחכלים. אנחנו מצטערים על זה שנהרג אדם שלא קשור לעניו

ציפי: "גם ישראל הצטער כשהוא שמע על כר". איך אום רואים את דמיף! עלין "לכולנו היה הרכה יותר טוכ אילו היו מחילים כאן את החוק הישראלי האורחי. גם לערכים זה היה יותר טוב. אורת נדמה להם שאנהנו כאן באומן

ינם הם, השכנים שלכם, ודשבים שוה יוצה טוב

יונוני יכה שחשוב זה מה שעושים היוצו מה מישבים הערכים. זה מה שקובע. הם אף פעם לא שאלו אותי מה אני ודבה. למה אני צריך לשאל אותם מה והם רוצים: אנחנו חיים כאן, וותו. לכן צו"יך לסמה או המקום הזה כדי שיכינו עי סנהל פוז את העניינים. מי שירצה לחיות איתנו יהית אורח ישראלי. לפי שחה לא יוזיה נות שילף מכאר.

ציםיו "אכל אם יחיה שלום אמיתי, לא תסכינור להחויד את המקומו אולי אסילו אם אנועו צודקים, לא שות להתמשר קנחו"

עליו אם יחיה שלום, אף אחר לא יניר לי איפה לגור. לכמו שלא אשה כאוז אני מוכן להיות ליברלין לוותר על הגדה המורחית של הירדן. על יהורה ושומיון אין מו לרכו". איום שושים ערכים!

בכלל לא

אביבה מץ

59 BIDEDIO

(חמשך בעמוד 21)

שתתגייר. היא למדה יהרות ששה חורשים, שלוש פעמים בשבוע. עשתה את זה. הוא מעריך את זה. קשה לו להפוך מצב בראש. נאמר, שהוא היה מתנצר. מתחתן עם כומר מול העיניים.

מוטיו "אם היתה מסרבת להתגייר ואת היתה בעיה. הייתי מתחתן איתה, כי אני לא יכול לוותר עליה, אכל היה קשה לי להתמודר עם זה לאורך השנים. זה חשוב לי, כגלל הררך שבה גרלתי. אני מאמין חזק במורשת, בחיסטוריה. חשוב לי לתת לילרים שלי צ'אנס לגרול כיהורים. אין לי בעיה עם מה שקרי מאמינה בו. אני לא מטיף דתי שצריך לשנות את האמונה שלה. מעולם לא דיברנו על רת כחלק מן

קרי: "היהדות זה לא עניין זר לי לגמרי. אנשים לא מבינים את זה כאן. נרהמים לשמוע שאני באה מבית קאתולי. אבל גרלתי נסביבה יהודית. הלכתי לכית ספר שלמדו כו 75 אחוז יהודים גדלתי איתם. לא היו לי דעות קרומות. המשפחה שלי מאור חופשיה. את הבערה האמריקנית הגדולה והיפה. הוא סיבל. היא הילדים עצמאיים. ההורים שלי רוצים רק שאהיה מאושרת. אני נגד הדרשות האלה של הכמרים בטלוויזיה האמונה שלי היא כלב".

מבשימים הלומות. הוא לא מפונק בסגנון נסיכי. הוא לא בונה כותרות תקשורת. אבל יש כו משהו מוגן, תינוקי, חמור. באיזו דרך של הסתפקות במועט הוא תגיע בחליפות. קרי תלכש את השמלה שסבתא שלה עומר לבסוף סמוך למעגלי האור. כשהיה ילד, חלם על לבשה כחופתה. תחרה על החוה, מחשוף צנוע, הרבה

מוטי דניאל במגרש: "כדורסל זה משחק של טעויות"

מילגת כדורסל בקולג' אמריקני. הוא הגשים. ואז רצה עוקבת אורי נדורי השינה שלו בלילות האחרונים. כל כך הרבה נצחונות צפויים לו בצפיפות הימים הקרובים. סשח לבחור חולוני להכיל הכל. מכבי תל־אביב, קול הסבלנות מביאה את מוטי רניאל למקומות שכהם הכרוז השחצני ברמקול המכפיסטי, התחרותיות הקשוחה, הקהל התובעני, החתונה, החתונה.

. החתונה תערך ב"גן אורנים". צמרת הכדורסל

בר אזורירי מתחת למותניים. היא הוסיפה שולי תחרה באימרה, בגלל הגוכה. "זאת שמלה פשוטה. זאת צריכה להיות אני שם, בחתונה, לא השמלה. אני חושבת על פשטות, על טוהר". ההורים שלה יבואו, היא כבר לא יכולה לחכות לרגע הזה. הם יגורו איתם כמשך כמה ימים בדירה. היא לא תזוז מהם לרגע. אחריכך יטוסו כולם לארה"ב. החודשים הקרובים הם כמו תופינים בתוך קופסה חנוטה בסרט ורוד. תהיה מסיבת חתונה בלונג איילנד.

לאולימפיאדה. הכלה והחתן יתאמנו כחצר הכית בכדורסל. שניהם רוצים להגיע טוב לתחילת העונה הבאה. קרי כבר לא חשה את הכרורסל בעצמותיה. לפעמים היא מתפתה לכררר עם השחקנים באימונים, אכל לא כוער ההכרה בידיים. היא הוגה באיזה יום עתירי, שבו תתחיל סוף סוף לעסוק במקצוע שלמרה באוניברסיטה - יחסי ציבור ופרסום. בשנה הכאה היא רוצה לנסות להתקבל לקבוצת נשים כלשהי. אבל לפני זה ישיילו

קצת באמריקה. הכיוון – פלורירה. היא מפריחה "הֵינ" חביב אל מיקי ברקוביץ, מחייכת אל ג'מצ'י "מחר, מה"ז מחליפה דיעה עם גרג סורנליום, פצוע, יושב לירה, היא לא מתאמצת להיות בעניינים. אנשים ניגשים אליה. 'הי פייבוריט'ו אומרים לה, מלשפים, רוכנים אליה. האם היא מורעת לאהדה

הכווטאלית הזאתז סרי: יאני לא חושכת על זה. אני לא בטוחה שהם ממש אוהבים אותי. הם בעד מוטי, אז הם נחמדים אלי. זה לא מטריר אותי. זה גם לא מפיג את רגעי הבדירות שלי. אם היה לי איזה ספק ביהם לעתיר, והיו לי רגעים קשים כשנה האחרונה, שהרגשתי אכורה, זה לא היה בגלל מוטי. היחסים איתו זה הדבר הבטוח בחיי. קשה לי רק להיות רחוקה מהכית".

תלמה אדמון

"ואיך וחויים עכשיוז"

(המשך מעמוד 33)

יותי. שיסל נסע ללוס־אנג'לס, עשה עלייה וניקלט

ואיפה גוטה. לעזאולו

כמה שנים לא ראיתי אותו, עד שיום אחד נודע לי שהוא פתח עסק של דגים, חנות לשיווק דגים "שלרג" בפינת הרחובות הירקון/יוררי הסירה. הלכתי לבקר את גוטה היפה. שהיה מלך החוף שלנו. טראבולטה של שרתון הוא סוחר דגים היום. גוטה ערין יפת, יש לו כרס קמנה שדי מציקה לו, וסביבו – במקום שמיניסטיות של פעם – שרימפסים, סלמארי ורגים. אי־אסשר לחיות עם המור על החוף לעולם.

בימים ההם לא דיברנו אף פעם על העבר שלנו. פנינו היו לעתיר. אבל עכשיו כבר מותר, עכשיו כבר יש לנו כרט סטנה, והעתיד מאדערינו. אנהנו יושבים ביתר, בפתח החגות שלו, שותים בירה וגוטה מספר לי שנולד ממש כאן, ברחוב יורדי

אכיו קשור לים, במשך שנים רבות עבר כנמל, והוריש את אהכת הגלים הכחולים לבנו אלי, שמאוחר יותר טעים יותר. "ים התיכון הוא ים גוטה", אומר גוטה. יקראו לו יגושה" כי כל מה ששואלים אותו על החיים "הוא פחות מלות ופחות עמוק מים סוף, ובגלל זה הוא אומר: גומה. בחור חיובי. אני שואל אותון "ואיסה למדונד". גוטה לא כל כך

מבין את השאלה שלי. "תיראה", הוא אומר, "הייתי פארידה, מוסאר, ציפורה, סול, קרפיון – שהוא טוחן בבית־ספר, אבל לא דפקתי ברטים כל יום. חייתי בורח בעצמו לנפילטעיפיש – שרימפסים ענקיים שנקראים לים כל בוקר. שלחו אותו למיסיון ביפו, חשבו אני "יקריסטל" או "ג'מבו", שרימפסים קמנים וקלמארי. הוא אודיה ננאדם. אבל גם משם ברותי לים. אבא שלי ראה - סונה אותם מרייגים מעזה שמשיטים סירות עם שמות שוניאש שלי זה רק ים, ואמר ליו 'אם אתה כליכך רוצה עבריים שים "נחשול", "מרמיר", לנפיר". גוטה קונה ים - שווסיכל לך תעבור קצת בספינות דיג". גוטה את הרגה ישר מודיינים, ותרגים הם כל שלמו. הא

כך התניים למציצים כחוף שרתון ושם הכרתי אותו. "ראימה היית כל הזמן מאז וער היומו" אני שואל

> "למטה ולמעלה", הוא אומר. "גויטה", אומר גויטה.

אחרי שכולם הציצו לכולם זה התחיל לשעמם,

, בפקרר החנות של נוטח אתה רואה את כל רגת הארץ: "יש לנו פת את הדגים הכי גוטה כעולם, אבל אנשים לא מבינים את זה". גוטה מוכר דגים יפים הסירה. הזריו הגיעו לארץ מאלכסנדריה שנמצרים. גם וטריים כל אחד יודע שדג חייב להיות טרי, וכמה שהוא קופץ יותר מהר מהגלים לשמן הרוחה, כך הוא הרגים יוצאים פה יותר גוטור

עלה על ספינות דיג, אחר כך התניים לצי הסותר, אחר א מסתפק במכירה אלא גם מסביר לקליינטים כיצד

כל נערי וחוף עברו בערך אותו מסלול, מסלול שנות השישים הידוע. בהתחלה אתה אומר לעצמך: אין מידרכה מהבית לצריף, אבל הוא כבר לא כליכך הולך מחר. אתה ניראה טוב, אתה בריא, שימות השלם. אתה שוחה כל בקבוק, מעשן כל שיח, מסטול תמירית, ער שלבסוף באמת העולם מת, שנות השישים חולפות, אתה נישאר לכד: נישואיו הראשונים של גוטח לא נגמרו גוטה: "איך אתה יכול להחזיק אשה כשכל הילדות בחוף צועקות כל הזמן גוטה גוטה?"

וגוטה פנח לעסקי המסעדות. פתח מסעדה של עשירים. "שלדג", ביחד עם ידידו שוקי, ואחר כך פתח עסק עצמאי משלו "שלרג", ויש לו אשה שניה, רונית, ושתי ודופק פסוקים. "אני מאמין באלוהים", אומר גוטה, "היה לי פעם רב שהתייעצתי איתו על כל דבר, אבל הוא מה".

בוטה מכיר את כל הרגים שהוא מוכר: לוסוס,

להכין את הרג לארוחת מלכים, שכן אין לך דבר

שכליכך קל לקלקל בבישול כמו רג. אני מסתכל עליו, על מלך החוף של שנות השישים, ורואה דג גדול שממשיך לשוט הלאה בים החיים. גוטה היסה שוקל חופן שרימפסים ענקיים לאיזו עשירה צפונית שכאה לקנות משתו גוטה לשבת, ואומר: "היה גוטה בסיקסטים, אכל כל דבר יפה ניגמר. וגם עכשיו זה גומה, אבל אחרת. העיקר לא להתרחק מהים, אף פעם. אני, כשאני נוסע לירושלים, אגי לוקח מפה, ובקבוק עם מים מחים של 'שרתון'. חייב לראות כל יום את הים. אפילו לרגע".

היום גוטה הוא איש עסקים, מבין גדול ברגים ובמחיריהם, מכיר את חשוק, כמו שאומרים. אבל כשאני כותב את הרשימה הואת וחושב על גוסה, אני עריין רואה אותו על החוף, עם חמור, נערה יפהפיה, טיים צורח שירי חיפושיות. כמו נערי חוף אחרים שהזיים הפכו אותם לפוחרים. כד גם גופה, לפעמים, כותב שירים, את השיר האחרון שכתב הוא הקדיש

> "חברה היתח לי בהרבת סימטאות, באותו יום לא חיו לה הרבת אמהות. בקוף גם לא שמעה זעקות, בקושי אסמו דמעות, לא חיה את מי לראות, לא עברת מספיס את כל הופילות, זה סוף החשמלות. את נר חייות. את נר היום, את נשכחת משישי לראשון,

יתי וכר הסיקסטים ברוך, שאילו לא הן אינה היית מוצא היום סוחרי רגים שכותכים שירים: הומן תולף אכל הים נשאר, ותוא חלק וסודי, ומבטיח, ממש , כמו אז, כשחיו לנו פתרונות להציל את חעולם, אבל העולם לא הקשיב לנו. ים ישראל חיו

יהונתן גמן

20 במאי 1988 ד' בסיון חשמ"ח נלינן 366

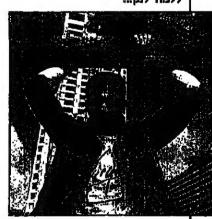
גם אני הייתי ילד

גידי גוב

"חייתי סתם ילד רגיל" מספר הומר בדרן גידי גוב. "רציתי לחיות עורך דין כשאגדל, אך מכיוון שהייתי תלמיד גרוע חיה ברור ששאיפתי לא תצא לפועל, למעשה לא אהבתי ללמודו רוב מקצועות חלימוד לא ענינו אותי, אולי חיום זה אחרת. במקום לחכין שעורי בית חתעסקתי וחאזנתי ב... חתחביב שלי, לחקת התיפושיות (ה"ביטלס"), כמו כן אחכתי לקרוא ספרים כ"במשעול הצר", "הרות בערבי חנחל", "עליסה בארץ

הפלאות", ספרי מדע בדיוני וספרי הרפתקאות כמו של חסופר ג'ול ורן. חבל שהיום אין לי את הזמן הדרוש לקריאת ספרים כמו שחיה לי כאשר הייתי ילד קטן. בילדותי כלל לא נטיתי לבידור, חייתי רחוק מלהיות

"ליצן הכיתת", וחוריי לא שלתו אותי ללמוד לנגן...

נידי עב 45,414

בשנים האחרונות חל מיתוח מדהים של כתוב, תוך שימוש בכל חסימנים תוכנות למיניהן ומחשבים חדישים וחתוכנית תגדיל אותם לפי התואים ומשוכללים יוצאים לשוק. כיום חושקע שתכתיבו לה. לאחר מכן תוכלו לוסיף. מאמץ רב לשכלול המואה המוצג על הצג לתוכנית צבע ואף להדפים טקסטים ואת המשפטים המיועדים להגדלה), יש של המחשב – חגרפיקה משתכללת מוגדלים. ולאחר מכן, HEBREW) ולאחר מכן, הקובץ לעברית (HEBREW) ולאחר מכן, התוכנות החדשות כה משוכללות. עד כי בכדי לכתוב בעברית (את התכנית עצמה בתוכנית הבייסיק

עקב פרופיל נמוך נצכח לפני חברירה אם לשרת כפקיד או לנסות ולהתקבל ללהקה צבאית. למולי הכרתי באילת את המפיק יאיר רוזנכלום, אשר הציע לי להבחן ללחקת חנח"ל. ללא כל יומרות ניגשתי ולהפתעתי הסתבר כי סוג קולי "בריטון" מתאים ללהקה, חתקבלתי". בהפעותיו כזמר, שחקן

"לא אחבתי ספורט מלבד סקי מים

אותו עשיתי בתקומה שגרתי באילת.

חילד גידי גוב חיה ביישן גדול גם

מבנות... המפנת חל לקראת הגיוס.

ומנחה תוכנית הטלויזית "והו־וה" מרבת גידי ללבוש מכנסי גיונס משופשפות. מסתבר שעוד בילדותו אהב ג'ינס: "אך לדאבוני" – מספר גידי – "חירו קשרו להשיג בארץ ג'ינסים נאני סַלְכְּוּיִני אַסְרֶיסָ-

אמיתיים (משופשפים), וכדי להכעיס תמיד חביאו לי מחו"ל ג'ינסים משופשפים למחדרין אך גדולים עליי מי שניים...." – אגב בבית לוכש נידי

חקטנים.

אַן נוּרִית לא נְרְנְּעָה וְחַמְשִׁיכֶח לְיַבָּב: גידי אינו מתרגש כלל מול מצלמות "זָה לא צוֹדַק, אַעוּ סוְרָקוֹת שְׁלְנוּ". חטלויזיה – "וה דבר טיבעי ואין מה לְשַׁעֲבַרְתִּי דֶּרֶךְ הַמְּטְבָּח הַבִּיטְת בִּי לעשות כנגדו". (אוליי בשל כך אָמָהּ שָׁל נוּרִית בְּעָצֶב, אַדְּ שָׁתְקָה. הומעתו היא מעין רוצי אדישה...), אך לפְּחָרָת קונינוּ נוּרִית וְאָנִי בּחַנוּת זה למראית עין בלבד. חוא מודע חיטב סורקות של סיים בפוח מלקפונים, לקחל חמעריצים חצעיר שלו. לדעתו הילדים של חיום אינם שונים מבעבר

דניאל סטוּקַלִין.

מושלמת. במשחקי המחשב בהם אתם

משחעשעים ישנה גרפיקה מרחיבה, שלל

כמובן שבפינה חקטנה שלנו לא נוכל

לחגיש לכם תוכנות להעתקת תמונות

וציורים ברמה איכותית גבוהה; אך הנה

לפניכם ועיון נחמך ושימושי ששלח לנו

בתוכנית זו תוכלו לכתוב כל טקקט

צבעים ומוסיקת רקע נעימה.

יובל שמול מחיפה.

עַּבְּנִיוֹת, גַּוַר, צְנוֹנִיוֹת וְשַׁסְת. סורקות סיו וקרים מדי ולא סיה לנו "יש להם אותם תחביבים, כדורגל, די בּקף לַתּוּתִים מָאָדַמִּים, שַׁבָּל בָּוְי קריאת ספרים לפני חשינה או במשך רצינו לעשר בחם את סשל ולמלא כל חשנה... אותן תגליות ודעות, מה גם מה שנידי מסיק כיום משני ילדיו

הַיִינוּ מְאַכְּוָבִים מְשֵּל הַבְּנוּרִים שטדרנו, שתנה ריק בסלקו. (נודית אָמְרָה: "בּוֹא וַנֵרְאָה אָת סּפַּל

הַּיְרָקוֹת מָרָאשׁוֹנִים מִבְּטַתְנוּ לְטַבָּא

השל הגדול שלנו בירקות".

בְּשָׁנְכָנֶסְתִּי לְבֵיתָה שֶׁל נוּרִית אוֹמֶר לְאִמֶּא שֶׁל נוּרִית: אָמְרָה אִמָּה שׁל נוּרִית: "אָנִי לֹא מַסְבּימָת שֻׁתַּקְטְמִּי מָן הירקות שבנותנו. וכון שאת ועודד ַחשָקויתָם וְטִפּּלְתָּם בּיַרקוֹת, אָבֶל אָת

− קרא סבא – קרא סבא נורית פרצה בּבְבִי וּבְרָטָת לְטַדְרָוּוּ, יָדַעְתַּי שָׁעָצוּב לָנוּ, אַדְּ חָיִיתִּי טָכְרָח לומר לח: "נורית, לא נורא. דימי הביס שׁוּתְנָת לִי סַבְּתָּא יַסְבִּיקוּ לְמֵלֵא אָת

מַלַּאַנוּ אָת הַפֶּל בְּמָרָאֹמִיוּת. הַקְּבּּדְנוּ שָהַיְרָקוֹת יִהְיוּ מוּנְתִים לְפִי צְבְעִים: יָרֹק לוַד אָדם וְסְגֹל לְיַד בְּתֹם. משל מָנָה צַבְעוֹנִי וִימַהמָּה.

ּוּבְצָבְעוֹנִים. השל הָנָה כָּבַד וּבְּלְשִׁי הַצְּלַחְנוּ שְׁנֵינוּ לְשַׂאת אוֹתוֹ לְבֵית־הַפְּמָר.

לטעון במערכת חחפעלה (DOS) את להחליף שפות בין עברית לאנגלית.

בחצלתה ובהנאה

אָמוָתִּי בְּיָד אַמת אָת כּשֶּל וְרַצְנוּ סַל הַבְּבּוּרִים לבַיתָּה שֶל ווּרִית.

רְּשֶׁנְכְנְסְנו שְׁמֵעְנוּ אֶת סַבָּא וְחָוֹ

"ווֹ הַמַּתָּנָה שָׁלִי נְאָנִי מְבַּקּשׁ מִמַּדְ לֹא לומר דבר". לא הבנו מה קרה. נורית קפְצָח לְוְרוֹעוֹמָיו שֶׁל סַבָּא. ואַני אָמַרְתִּי לָוֹ: "וְתָּוֹ, רְאַח אָת סל הבנורים שלנו".

"חַשֶּל שֶּלְכֶם רֵיקוּ בּוֹאוּ וְנְקְטֹף אָת סירקות שבנות. חבי ודלנו אותם יסד למג הבבורים וכבר שכנעתי גם את אָמָא שָאֵלֶח בָּבּוּרֵי סוַרְקוֹת שַלֶּכֶם״.

ירק דֶנע, יְלֶדים", אָמֵר סבָּא נְתָּוֹ.

עָדַיִן לא סָיַמְנּג, וְאָת אֵלֶח הַבָּאתִי לכם מנותיי. ָטָיוּ אַלוּ תּוּתִים סְמוּקִים, עֲטוּרִים עַלִּים יְרָאָים. .

אָמָא קשָׁעָה אָת סַפֶּל בְּסַנְּלִיוֹת

כתבו: שָרָה סְבְרוֹנְי אָריאָלָה שְקִד

50 A-O:B--G-CLE:PRINT A6

80 FJR 7-O TO 7:POR S-O TO (LEM:A0:80-5)

80 FJR 7-O TO 7:POR S-O TO (LEM:A0:80-5)

80 FJR 7-O TO 7:POR S-O TO (LEM:A0:80-5)

80 A-A-TX-MAXT RIA-G-OI-B-LIJIMEXT YIPPRINT "(7)

80 A-A-TX-MAXT RIA-G-OI-B-LIJIMEXT YIPPRINT "(7)

80 A-INFSTUIF A0="2" OR A3="!" OR A0="F" THEM RUN ELSE IF A0="" THEM 90

100 EMD

מעריב לילדים

לל חילות שיש לותו לב לבעלי חיים

אלמה לום, ורוצים להשתתף באנורה

לח וילדים למען בעלי חיים) נא ליצור.

ל ישו ליאת קומלמן דוווב הזייון 10

תַּשְבֵּץ הַשָּגָא

לאטר שְּקְּטִימוּ אָת הַהַשְׁבֵּץ הציבו - בְּיִרוֹת חַשְּׁנָא - נְמִקוֹם מִסְפָּרִים אותיות, בוותאם למקומו בתשבץ

מְקַבְּּלָוֹ שַׁם נוֹקף לַחָג. קאוו: ו. התג שאנו חולגים ביכים אלה. 4. תַּקְצָאוּ אוֹתָם כְעֵץ (כְתִיב קפרו. 7. סיום שיבוא. 9. נדול בתורה.

10. פנ. 11. נבורת מנקה. 12. ה־1 וָקָלָם הַצְּלִילִים. 13. אָבֶר חָשוב בְנוּף. נו. בו שותים ומפלינים. זו. נותן כסף אוֹ דֶכֶר מָת לְמַטְרוֹת צְּדְקָה. 20. הַגָּן שָּלָה. 22. מִתְקַדָם בְּמָהֵירוּת. 23. מַנוּזל אַ מְכִינִים מַאָּבְלִים בַּמְיַתָּד בְתַּג קבועות. 24. פרי קיצי צהב בעל נלעין לפשפש למשחק. 20. קים. 30. נכרי קַּמְּנָמָד. 31. מְּטָךְ אָת הַתְּבוּאָה. 33.

יקיה קקקת ים. 34. אַרְיַת. 35. רות הימה כלמה. קאָף 1. צוֹמָטָת בַּשְׂדֵיה וּבְתוֹכָה וווים שַּמַּהָם עוֹשִׁים קַמַח. 2. תּמְצָא

יְּנִוּנְם רְשִיתָח שָׁמוֹת מֶעוֹלֶם תַּצוֹמְתָ

שולת - פרדם. 4. תמוז - גן ירק. 5.

כין תמותרים יונכל ספר

זל אבשלום קור

ודעה

ולֶדָה שְמוֹת מְקוֹמוֹת שֶבְּחָם נְתָּן

לפצוא אותם, אַלָּא שֶׁהַפְּקוֹם לא

וְהָר שהָיָה כְנֶן עדן. 5. שִׁיח נוֹי קוֹצְנִיּ. פְרֵי אַדְמָה, גדּוֹלֵי הַשְּׁדְה. 8. הִפּוֹכּוֹ: קר. 14. בְתוֹכוֹ. 16. כֶל אחָד מְהַחַנִּים – מְתָּנְה. 31. בַית הַצְּפוֹר. 32. נְבוֹהַ. שֶׁבועוֹת, מֵּסֶת וְקָכוֹת. 18. תָּמֵל (נְתִּיב

Ø Ø

10

Ø

25

אוֹתָם בַּקֶּרֶם. ב. עַץ פְּרָי כִד־7 הַמִּינִים. 4. הָסִר). 19. אִילְן. 21. משָה, לְמִשְׁל. 24. בין הפותרים יוגרל מחשב כיס

Ø

Ø

BB

כְּלִי קַצְירָה. 25. חֹם רֶב, סַמְסְיוֹ. 26.

מָסְמְנֵי הַנְּקוֹד. 27. הַבְּלָה בַּנּרְף. 29.

שַמוֹת לֶחָג

לְּבְנִיבֶם ז מִלִּים שְׁלְּכְאוֹרָה אין אָשֶׁר

אָת סָדֶר הָאוֹתִיוֹת) וְתִּכְצְאוּ שְׁמוֹת

סמקמקרים בקן: מסדעו מה מקשי

ו. רוור. 2. עווב. 3. פרעה. 4. מעיו

פַּתְרוֹך: 1. רוּת. 2. בוֹעֵיו. 3. עַרְפָּת. 4.

וְעֶמִי. ב. אַלִּימֶלֶן. 6. מִחְלוֹן. 7. בְּלְיוֹן.

מלכיאל. 6. נחלום. 7. כלינו.

שלחו למנ השבועות:

בין המתרים יונרל ספר

של אבשלום קור

ביניהן. ההבונני בהן הישב (נפו לשורה

BB

12 🛭

Ø

Ø

" 0

Ø

27 B B

31 🔯

מַה בַּטָגָא? הַּכַן אָפְשָר לִמְצוֹאז לפניגם רשימת ירקות. הופצאים בתוך מטנָא שֶל מָסֶר, אַלָּא שָמשָׁמוֹת בָּאִים בַּרְמָזִים. הַחוּכְלוּ לְנַלוֹת מָה בַּשְּנָאוֹ לְּהָאִים לֹצְּמָת. הְתוּכְלוּ אַהָם לְהַהְאִים לְדְנְקָה בּּתְרוֹן מִם׳ 1 - שֶׁנֶּקּ.

> ו. הוצא את וח מכאן ו. מַלוֹן – שְׁרָת. 2. עַנְכִים – מְקַשְּׁת. 3. חרְוְקַרְוּזת. . מַלְאָף. 4. הְתַּיְ בְּמְּסְפֶּרִיִם. . Ֆր գուբո

6. קרחמת

בין הפוחרים יונרל סט פלסטליוה צבעווית

פחרונוח נא לשלוח ל"מעריב לילרים" ח.ד 20044 ח"א

יא-אללה, איזה כאב לאט קיבלתי מהזר הזה...

בשָּטָם תוּא עוֹלָה וּרְשֶׁקַר הוּא יוֹרַד.

קרן קער בחת א'

חידה

מָה אָבִיא כְּבְּכּוּרִים?

מָה אָבִיא בַּשַּלְסַלָּהוּ הַבְּתִירָה אַינָה קַלְּת. וַר פָּרָחִים בְּשְׁלֵל צְּכָעִים,

אוֹ ניחוֹם מַפְּעִיםוּ

ן אולי קרני ספָּה –

שי קטן לאַדְמָה.

או מפרח צוף נטל.

אָמַלָא אָת כָּל מַסְּלוּ

יָרְקוֹת מְן הַנּנָה,

מַפָּה, כְּרוּב נָאָפּוּנְת.

אַנְּסִים. שָׁצִּוְד לִימוֹן.

בְּבּוּרִים לִי יַשׁ הָמוֹןוּ

אף הפל אינו נדול.

לא יוכל לשאת הכל.

אָו אולי זוֹ פּשְׁנְה.

שַּיר אָבִיא וּמֵנְנִינָה.

מאשה קלו

אַיוָה צְחוֹק!

אָפֶיר אין "לֶכְחָה שָנִים נְנְזֵר דִינְדְּנִ". אַפִיר ב׳, ייפף שְנִיםו לְכִפְּח שְּלְדְּנ״ אשיר אי: "70 שנהו" אשיר בי: "שַב לְיַר סַרְלָת. אַתְּה חְצָא

ווית בראל - אשקלון

ציור נוריה צרפחי

63 8102010

साज्ञहरूलि 62

מאחורי התחחונים של קלוין קליין, ביל בלאס וליז קלייבורן תמצאי את דלתא סטודיו.

דלתא סטודיו מעצבת קוז'קציות

להלבשה תחתונה ובכל בתי הכלבו.

Lang of melalle for